

စာပေဗိမာန်စာမူဆုရှင်

၆၀၀၀ | တောင်စန်းဖြူ၊ နုမာန်းရုံလ်လော

သံသရာလမ်းညွှန် (၂၀၂၃-၂၀၂၄) သံသရာ

ပန်းချီ-ခေတ်

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ စာပေမိမာန် စာမူဆုပြိုင်ပွဲ
ပြိုင်ပွဲဝင် ဝတ္ထုရှည်

နမာန်းရှဲ့လ်လော

ကေ (တောင်တန်းပြ)

တည်းဖြတ်သူ -

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ -

စာပေမိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

“ကျေးဇူးတင်လွှာ”

ဤဝတ္ထုရှည်ဇာတ်လမ်း ဖန်တီးရာတွင် လိုအပ်သော အချက်များကို ကူညီခဲ့ကြသည့် ဗိုလ်မှူးအမ်ဘူနိန်း (စာရေးဆရာ မင်းတပ်ဘူနိန်း၊ ဒေါက်တာဝင်းမြင့် (ဆရာရေးဆရာထက်ငြိမ်းဝေ)၊ ဆရာကြီးဦးညိုမင်းမောင် (စာရေးဆရာကြီးကျောက်ဆည်ဦးညိုမင်းမောင်) တို့အား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

အခန်း (၁)

“ချစ်ဇနီး သက်ထားဝေအတွက် ကောင်းမှု”

ရေချမ်းစင်ကလေး၏ နဖူးစည်းစာတန်းဖြစ်သည်။ အောက် ခံအဖြူရောင်အပေါ် ဝိုင်းစက်ညီညာသော အစိမ်းရောင်စာလုံးတွေ က ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေ၏။ ရောင်စဉ်ခုနှစ်မျိုးမှာ ဝေကအဖြူ ရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်ကို နှစ်သက်သည်။ သည်ရေချမ်းစင်တွင် ရေသောက်သူတိုင်း ရေမသောက်မှီ ထိုနဖူးစည်းစာတန်းလေးကို ဦးစွာမြင်တွေ့နိုင်သည်။

ဆလိုင်ရီထန်းသည် ခုံတန်းလျားလေးပေါ် ထိုင်ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးချယ်ထားသော နဖူးစည်းစာတန်းကို ကြည့်ကာ ကျေနပ်နေမိလေသည်။ သည်ရေချမ်းစင်ကလေးကို သွားလေသူ ချစ်ဇနီးသက်ထားဝေအတွက် ရည်စူးကာ မင်းတပ်-မတူပီကား လမ်းနံဘေးတွင် လက်သမားဆရာတစ်ယောက်နှင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆောက်လုပ်ကြသည်ဆိုရာ၌ သူက စီမံညွှန်ကြား သူသာဖြစ်ပြီး လက်သမားဆရာက ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူကတော့ ရေချမ်းစင်လေး၏ အသက်ဖြစ်သော နဖူးစည်းစာ တန်းလေးကိုသာ အဓိကရေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရေအိုးစင်ပေါ်က ဇယားထဲတွင် ရေအိုးအောက်ခံအဖြစ် သဲနုကိုလက်တစ်မိုက်ခန့်ခံထားသည်။ သဲနုခံထားသော ရေအိုးစင်

နှစ်လုံးတွင် စမ်းရေတွေအပြည့် ဖြည့်ထားလိုက်သည်။ သဲနုတွေ ခံထားလိုက်သဖြင့် ရေအိုးနှစ်လုံးက ထာဝစဉ်အေးမြနေမည်ဖြစ် သည်။ သည်ရေအိုးစင်မှ ရေကို သောက်သုံးသော ခရီးသည်တိုင်း အမောပြေစေရမည်။

သည်ကားလမ်းက လမ်းဆုံဖြစ်သည်။ မင်းတပ်မြို့သွားမည့် ဟိုဘက်တောင်အောက်ရွာက ခရီးသည်များနှင့် သည်ဘက်တောင် အောက်ရွာခရီးသည်များသည် သည်လမ်းဆုံရောက်လျှင် ခဏ အမောဖြေပြီးမှ မင်းတပ်မြို့သို့ ဆက်သွားကြသည်။ သည်ရေချမ်း စင်ကလေးက ရှေ့ခရီးအတွက် အားမာန်သစ်တွေ ဖြစ်စေလေ သည်။ တောင်အောက်က မောမောနှင့်တက်လာကြသော ခရီးသည် များသည် ရေအိုးစင်လေးကိုမြင်လျှင် ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းမြေ့ ကြမလဲ။ ခရီးသည်များရေသောက်ပြီး သက်တောင့်သက်သာ နား နိုင်အောင် ခုံတန်းလျားတွေပါရိုက်ပေးခဲ့သည်။

ဆလောင်းရိထန်သည် မည်သည့်ဘုံတွင် ရောက်နိုင်မည်မသိ နိုင်သော သွားလေသူချစ်ဇနီး သက်ထားဝေအတွက် ရည်စူးကာ သည်လမ်းဆုံတွင် ရေချမ်းစင်လေး အမှတ်တရ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မနေ့ကပင် မြို့ပြင်ရှိသူဿန်သို့သွားပြီး ဝေအုပ်ဂူလေးကို သစ်လွင်လှပအောင် ထုံးတွေပြန်သုတ်ကာ သန့် ရှင်းရေးလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဝေအတွက်ရည်စူးကာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသို့ ဆွမ်းပို့အမျှဝေပေးခဲ့သည်။

တစ်နွေသစ်ခဲ့ပြန်ပြီ။ ချယ်ရီပန်းတွေကြွေကာ တောင်လေပင် ပန်းတွေ ဖူးပွင့်လာခဲ့လေပြီ။ ဟိုအဝေးတောင်ညိုညိုစီမှ ယောက်ဖ ခွေးခေါ် ငှက်၏နွေကြိုတေးကိုလည်း ကြားနေရ၏။ နွေသရုပ်က

ပီပြင်စပြုလာနေပြီ ဝေတစ်ယောက် သည်အချိန်သည်ရာသီမှာ လူ့ဘဝမှအပြီးအပိုင် ခွဲခွာသွားခဲ့ရသည်။ အခုတော့ ငွေရတုသို့ပင် တိုင်ခဲ့ပြီ။ ဝေသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေမည်ဆိုလျှင် (၄၅) နှစ်ရှိပေ ရော့မည်။

တကယ်တော့ ဝေတစ်ယောက်သတ္တလောကိုရော ဩကာသ လောကကိုပါ မျက်ကွယ်ပြုသွားခဲ့သည်မှာ (၂၅) နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ဝေသည်ဒုက္ခအေးငြိမ်းရာ တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ မှန်သော်လည်း တမ်းတပူဆွေးမှုနှင့်အတူ လူ့ဘဝအလယ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူ ဆလောင်းရိထန်အဖို့မှာသာ ဝေအတွက် ကောင်းမှု ကုသိုလ်လေးတွေလုပ်ရင်း ဝေဒနာအသစ်ကို ထပ်ခါထပ်ခါ တိုးပွား နေရလေသည်။

ဒုက္ခဟူသည် မလွဲသာမရှောင်သာ အသက်ရှင်နေရသော သူတွေအဖို့ ဘဝကပေးလာသော ကံကြမ္မာဟုဆိုလျှင် သုခကတော့ အဆင်ပြေစွာနေရသောလူတွေအဖို့ ကံကြမ္မာ၏ ဆုလာဘ်ဖြစ်မည် ထင်ရပါသည်။ ဆလောင်းရိထန်ကတော့ ထိုနှစ်ခုကြားက မည်သည့် အခန်းက ပါဝင်ကပြခဲ့မှန်း မဝေခွဲတတ်တော့ချေ။

ဘဝမှာမည်သည့်အခါမှ ပြန်လည်ရရှိနိုင်မည်မဟုတ်တော့ သော မန်းတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ၊ ဝေနှင့်ချစ်ရည်မျှကာ ကြည်နူးခဲ့ရသောဘဝ။ ဘဝမှာရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် ရုန်းကန်ခဲ့ရသည့် ဥယျာဉ်အလုပ်သမားဘဝ၊ တောင်ယာ လုပ်သား ဘဝ။ မူလတန်းကျောင်းဆရာဘဝ၊ တော်လှန်ရေးစခန်းရောက် ကျောင်းဆရာဘဝ၊ ဘဝမှာ မကြုံဆုံခဲ့သော ချစ်ဇနီးသက်ထားဝေ နှင့် သေကွဲကွဲကာ ချစ်သမီးလေး မေသက်နွယ်နှင့် ရှင်ကွဲကွဲခဲ့ရ

သောဘဝ၊ နယ်စပ်တစ်နေရာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရသောဘဝ၊ နောက်ဆုံး ဒုက္ခိတဘဝ၊ လူ့ဘဝသက်တမ်း တစ်ခဏအတွင်းမှာ ထိုအခန်း ကဏ္ဍများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လွန်မြောက်ခဲ့သော်လည်း ပြန်တွေး လိုက်လျှင် ပျော်စရာတွေထက်၊ ဝမ်းနည်းစရာ၊ ကြွေကွဲစရာ၊ သံဝေဂ ရစရာတွေကိုသာ ပြန်လည်ခံစားနေရသည်။

ဆလိင်းရီထန်းသည် မှိုင်းပျပျလှမ်းမြင်နေရသည့် ခေါ်နု သုမ်းတောင်တန်းတွေကို မျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ဆွဲဆွဲ ငင်ငင်ချမိလိုက်သည်။ သွားလေသူချစ်ဇနီး သက်ထားဝေနှင့် ပြည်မက မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာနေထိုင်သည့် သမီးလေးမေသက်နွယ် အကြောင်း တွေးမိပြန်တော့ သူ့လက်ချောင်းလေးတွေက မျက်နှာ ပေါ်က အမာရွတ်ကြီးတွေကို အလိုလိုစမ်းမိလျှက်သား ဖြစ်သွား သည်။ မျက်နှာက အမာရွတ်တွေကို စမ်းကြည့်နေသော သူ့လက် ချောင်းလေးတွေက တုန်ရီနေ၏။ ပြီးတော့ ချိုင်းထောက်တစ်ခုဖြစ် အစားထိုးလိုက်ရသည့် ညာဘက်ဒူးခေါင်းအောက် ခြေတစ်ဖက် ကိုလည်း ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ လောကမှာ ဖခင်တစ်ယောက်က သမီးတစ်ယောက် သက်ရှိထင်ရှားရှိပါလျက်နှင့် သမီးဟုခေါ်ခွင့် မရအောင် ခြားနားစေသောတံတိုင်းကြီးသည် မိမိ၏အကျည်းတန် လှသော သည်မျက်နှာနှင့် သည်ခြေတစ်ဖက်ပါလားဟု တွေးမိပြန် တော့ ဆွေးရိပ်သန်းနေသော မျက်လုံးအိမ်ဝယ် မျက်ရည်စတွေက ဝေ့သီလာပြန်သည်။

ဆလိင်းရီထန်းသည် တိမ်လွှာတွေလွှမ်းခြုံထားသော ခေါ်နု သုမ်းတောင်တန်းတွေကို မျှော်ကြည့်ရင်း လွင့်မျောသွားသော တိမ် လွှာတွေအောက်က တစ်စတစ်စပြန်ပေါ်လာသော ခေါ်နုသုမ်း

တောင်တန်းတွေလို သူ၏ အတိတ်ကကြေးမုံရိပ်တွေလည်း ပစ္စုပ္ပန် အာရုံထဲသို့ တစ်စတစ်စ ပြန်လည်အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာကြလေ သည်။ အတိတ်က ကြေးမုံရိပ်၊ ဆလိင်းရီထန်းအဖို့တော့ ထာဝရ ပစ္စုပ္ပန်။

အခန်း (၂)

အခန်းအောင်းကာ အနားယူရင်း သင်ခန်းစာတွေ ပြန်လေ့
လာနေသော ဆလိုင်းရီထန်သည် အဆောင်မှူးက ဧည့်တွေ့ရန်
လာခေါ်သဖြင့် ဧည့်တွေ့ဆောင်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့၊ သက်ထားဝေတို့ပါလား
ဘယ်နှယ့်လဲ... နေကောင်းသွားပြီလား”

ဆလိုင်းရီထန်သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေကြသော
သက်ထားဝေနှင့် အဖော်မိန်းကလေးကို တအံ့တဩနှုတ်ဆက်ရင်း
ဆက်တီခုံမှာ အသာလေးဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဝေ... နေကောင်းသွားပါပြီဆလိုင်း။ သူက ဝေ့သူငယ်ချင်း
ဇူးမေဂျာက ဥမ္မာသန်းတဲ့... ” သက်ထားဝေက သူ့အဖော် မိန်း
ကလေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် ဆလိုင်းရီထန်က အပြုံးဖြင့် အသိ
အမှတ်ပြုလိုက်သည်။

“အမျိုးသားတွေနေတဲ့ အဆောင်ကို လာတဲ့အတွက် ဝေတို့ကို
အထင်တော့ မသေးပါနဲ့နော်... ”

သက်ထားဝေက ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်သဖြင့်
မိန်းကလေးတွေနှင့် အရောတဝင် မနေဘူးသော ဆလိုင်းရီထန်
တစ်ယောက် နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူသွားမိသည်။ အတန်းတက်
ချိန်မို့ အဆောင်မှာဘယ်သူမျှမရှိ။ သူသာဌာနမှူးက တရားဝင်

ခွင့်တစ်ရက်ပေးထားသဖြင့် အဆောင်မှာကျန်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းစမည့်အန္တရာယ်မှ လွတ်သွားသဖြင့် ရင်အေးမိတာကတော့ အမှန်။

“ဘာဖြစ်လို့ အထင်သေးရမှာလည်း သက်ထားဝေရယ်။ ဒါနဲ့ဘယ်လို စုံစမ်းပြီး ဒီအဆောင်ကို ရောက်လာကြတာလဲ”

“ရှင်သူငယ်ချင်း ဝင်းဆွေရဲ့မြေပုံညွှန်းနဲ့ ရောက်လာတာလေ။ ဝေနေမကောင်းတုန်းက ဇီဝဒါနပြုပြီး ကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ရင်း လက်ဆောင်တွေလည်းပေးချင်လို့ ဒီအဆောင်ထိ လာခဲ့ကြတာပါ။ လက်ဆောင်ဆိုလို့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကြက်ဥတွေနဲ့ နွားနို့တွေပါ။ တန်ဖိုးမရှိပါဘူး။”

သက်ထားဝေက ပြောပြောဆိုဆို လက်ဆောင်တွေထည့်လာသော ကြိမ်လက်ဆွဲခြင်းလေးကို ဆလောင်းရိုထန်းရှေ့က ဆက်တီခုံကလေးပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

“ဟာ... အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ သက်ထားဝေရယ်။ ကျွန်တော် သွေးလျှာတာက တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်ကိုးသလိုဖြစ်နေပြီ... ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။ ဆလောင်း အထင်မှားနေပြီ။ ဆလောင်းရဲ့စေတနာကို လက်ဆောင်တွေနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေ လက်ဆောင်တွေဟာ ဆလောင်းရဲ့ ဇီဝဒါနနဲ့စာရင် မပြောပလောက်ပါဘူး... ”

သက်ထားဝေက ပြာပြာသလဲ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သက်ထားဝေ။ အင်း... ဒီတစ်လတော့ ဝင်းဆွေနဲ့ကျွန်တော် ရိက္ခာတော့ ဖူလုံသွားပြီ... ”

ဆလောင်းရိုထန်းက ခြင်းထဲက ကြက်ဥတွေကိုကြည့်ပြီး ခပ်နောက်နောက် ပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံးရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ကဲ... ဝေတို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး။ ဝေတို့ကျောက်ဆည်မှာ သီတင်းကျွတ်ဆင်ပွဲလည်း နီးပြီဆိုတော့ ဆင်ပွဲကျမှပဲ ကျောက်ဆည်အလည်ခေါ်တော့မယ်။ ဖေဖေမေမေတို့နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ... ”

အမျိုးသားတွေနေသော အဆောင်မှာ ကြာကြာထိုင်၍ မသင့်တော့မှန်းသိသော သက်ထားဝေက ပြန်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ... သက်ထားဝေတို့ကို ဘာနဲ့မှ ဧည့်မခံလိုက်ရလို့ သိပ်အားနာနေတာ... ”

ဆလောင်းရိုထန်းက အားနာပြီးရင်း အားနာတာ ခေါင်းချည်းသာ ကုတ်နေမိလေသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူးဆလောင်း၊ အားနာရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာ ဆလောင်းကလဲ... ”

သက်ထားဝေက ပွင့်လင်းစွာ ရယ်ရယ်မောမော ပြောနေသော်လည်း ဆလောင်းရိုထန်းကတော့ အားနာမဆုံးဖြစ်နေ၏။

ဆလောင်းရိုထန်းသည် သက်ထားဝေတို့ ပြန်သွားတော့မှ သက်ပြင်းမောကို အသာချရင်း အိပ်ဆောင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ မိန်းမလှလေးတွေ မလာစဖူး ရောက်လာသောနေ့ကျမှ ဘာနဲ့မျှဧည့်မခံလိုက်ရသဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း အလိုမကျဖြစ်နေမိသည်။

တကယ်တော့ သူနှင့်သက်ထားဝေက မန္တလေးတက္ကသိုလ်ဘူမိဗေဒနောက်ဆုံးနှစ် တစ်မေဂျာတည်းဖြစ်သည်။ သက်ထားဝေ

က ကျောက်ဆည်သူဖြစ်ပြီး သူကဲ့သို့ပင် အဆောင်နေကျောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အခြေအနေအရ မိန်းကလေးတွေနှင့် ခပ်ကင်း ကင်းနေခဲ့သော ဆလိင်းရီထန်းနှင့် မာနတံခွန်ထူထားသော သက်ထားဝေသည် မေးထူးခေါ်ပြော မပြောနှင့် မျက်နှာချင်းပင် မဆိုင်ကြဘူးချေ။ တက္ကသိုလ်မှာတော့ ဆလိင်းရီထန်းအား ခေတ်ကို ဥပေက္ခာပြုထားသော တောင်ပေါ်သားလူရိုးလူအ တစ်ယောက် အဖြစ်သာ သဘောထားကြသည်။

ဆလိင်းရီထန်းသည် ခေတ်ကိုမျက်ခြေဖြတ်သူ မဟုတ်သော် လည်း ဂုဏ်ပကာသနတွေ လွှမ်းခြုံထားသော တက္ကသိုလ်၏ ရုပ်ပုံ လွှာသည် သူ့ဘဝ၏ အဓိကလိုအပ်ချက်မဟုတ်။ ဘွဲ့တစ်ခုရရှိရေး သာ အဓိကလိုအပ်ချက်မို့ ပညာရေးကိုသာ ဦးစားပေးခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

သက်ထားဝေကတော့ ပြည့်စုံချမ်းသာသော မိသားစုမှ ဆင်းသက်လာသူပီပီ ဘဝမာနထားသည်။ တက္ကသိုလ်မှာ ‘ကွင်း’ မရသော်လည်း အလှဆုံးစားရင်းထဲတွင် ထိပ်တန်းက ပါဝင်နေ၏။ သည်တော့ ဘဝမာန၊ အလှမာန၊ ပညာမာန စသည်ဖြင့် မာနတွေ အထပ်ထပ်ဝိုင်းရံထားကာ မာနတံခွန်ထူထားသော သက်ထားဝေ နှင့် သူလို တောင်ပေါ်သား အညကြတစ်ယောက်၏ ဆုံတွေ့မှုသည် လူ့ပြည်က အပ်တစ်ချောင်းနှင့် ဗြဟမ္မာပြည်က အပ်တစ်ချောင်း ဆုံတွေ့သလို ဖြစ်နေလေသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ တစ်မြန်တစ်ရက်က သက်ထားဝေ တစ်ယောက် အတန်းထဲမှာ ရုတ်တရက်မူးမေ့သွားသဖြင့် အရေးပေါ်ဆေးရုံ တင် လိုက်ရသည်။ အခြေအနေအရ သက်ထားဝေအတွက် အေဘီသွေး

အရေးပေါ်လိုအပ်နေ၏။ သည်မှာတင် ဝင်းဆွေ၏ ဖော်ကောင် လုပ်မှုကြောင့် သက်ထားဝေအတွက် အေဘီသွေးပိုင်ရှင် ဆလိင်း ရီထန်းက သွေးတစ်ပုလင်း လှူလိုက်သည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား/ကျောင်းသူ အချင်းချင်း၏ လှူမှုရေး မျက်နှာစာ အဖြစ် သဘောထားခဲ့သော်လည်း မာနရှင်သက်ထားဝေ တစ်ယောက် အခုလို ရောက်လာလိမ့်မည်ဟုတော့ ဆလိင်းရီထန်း မထင်ခဲ့ချေ။ အခုတော့ သက်ထားဝေနှင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံဘူးပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ထူးဆန်းစွာလှုပ်ရှားနေမိသည်။ သက်ထားဝေ၏ အပြုံးအလှတွေက အာရုံထဲ တဝဲလည်လည် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သင်ခန်းစာတွေလည်း မလုပ်ဖြစ်တော့။

“ဟေ့ . . . ဆလိင်း . . . သက်ထားဝေ အဆောင်လာသေး တယ် မဟုတ်လား။ ငါ မြေပုံညွှန်းပေးလိုက်တာလေ”

ညနေ အတန်းပြီး၍ ပြန်လာသော အခန်းဖော်ဖြစ်သူ ဝင်းဆွေက အဆောင်ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဝင်းဆွေ . . . သက်ထားဝေ ငါတို့ အဆောင် လာသေးတယ်ကွ။ ထင်မထားခဲ့တော့ ငါ အံ့ဩသွားတယ်။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း သက်ထားဝေက တို့လိုကောင်ကို လူထင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးတရားတော့ သိတတ်ပုံရတယ်ကွ။ ပြီးတော့ ဖော်ရွေပွင့်လင်းတယ်။ အခုမှ စကားပြောဘူးတဲ့ ငါ့ကို တောင် ဆလိုင်တဲ့။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဝေတဲ့။ ကျောက်ဆည်ဆင်ပွဲ ကျရင် အလည်ခေါ်ဦးမှာတဲ့”

ဆလိင်းရီထန်းက ရွန်းရွန်းဝေအောင် အသားယူပြောနေ သဖြင့် ဝင်းဆွေက နားကြားပြင်းကပ်လာကာ မျက်စောင်းထိုးလိုက် သည်။

“သက်ထားဝေက ကျောက်ဆည်တောင် အလည်ခေါ်နေပြီ ဆိုတော့ အခြေအနေကောင်းသားပဲ။ တို့တက္ကသိုလ်မှာ အတွဲမရှိရင် လူရာမဝင်ဘူးကွ။ သက်ထားဝေက တို့မေဂျာမှာ အလှဘုရင်မ တစ်ပါးဆိုပေမယ့် ဖိုင်နယ်သာပြီးတော့မယ် အတွဲမရှိသေးဘူး။ မင်း လည်းအတွဲမရှိသေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မတွဲဖူးစဖူးအတွဲထူး သွားအောင် မင်းကြိုးစားကြည့်ပါလား။”

ဝင်းဆွေက သူလိုရာကိုဆွဲတွေးပြီး မြောက်ပေးနေ၏။ ဆလိင်းရီထန်းသက်ပြင်းကို တိုးတိတ်စွာ ချလိုက်မိသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ။ သက်ထားဝေက သူ့ရဲ့အပေါ် ကျေးဇူးရှိခဲ့ဘူးလို့ အပြန်အလှန်ဆိုတဲ့ လူမှုရေးသဘောတရားအရ တုံ့ပြန်တာပါ။ ငါလို တောင်ပေါ်သားတစ်ယောက်ကို သက်ထားလို မိန်းကလေးက စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ မတွယ်တာကောင်းဘူး။ တွယ်တာမိရင်လည်း ဖြတ်ရခက်တယ်။ ငါမှာ ဒေသအတွက် မိသားစုအတွက် ပေးဆပ် ရအုံးမယ့် ဝတ္တရားတွေ ရှိသေးတယ် သူငယ်ချင်း။ ဒီတော့ ငါဟာ ငါဒီအတိုင်း နေတာပဲကောင်းပါတယ်ကွာ”

ဆလိင်းရီထန်းက ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပေမယ့် အားငယ်သံတွေ ရောစွတ်နေ၏။ မြောက်ပေးမယ့်သာ မြောက်ပေး နေသော်လည်း ဆလိင်းတစ်ယောက် ပြည်နယ်၏အထောက်အပံ့ တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် တက္ကသိုလ်ရောက်လာမှန်း ဝင်းဆွေလည်းသိသား

ပင်။ သည်တော့ သက်ထားဝေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရေလာမြောင်း ပေးလုပ်ဖို့ ဝင်းဆွေမကြိုးစားတော့။

တကယ်တော့ ဂုဏ်ပကာသနတွေ အလှအပတွေဖြင့် လွမ်း ခြံထားသော တက္ကသိုလ်နယ်မြေသည် နှလုံးသား လှုပ်ရှားဖွယ် ကောင်းသော နေရာဒေသမဟုတ်လား။ သို့သော် ဆလိင်းရီထန်း အဖို့တော့ ဘဝပေးအခြေအနေက သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားခွင့် မပြုခဲ့ချေ။ တက္ကသိုလ်တက်ရန် တောင်ပေါ်က ထွက်လာကတည်းက ဒေသ၏အနာဂတ်ဖွံ့ဖြိုးရေး၊ မိသားစုအရေးဆိုသည့် ဝန်ထုပ်ကြီးကို သူ့ကျောကုန်းပေါ် တစ်ခါတည်း တင်လာခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၃)

ဆလှိုင်းရိုထန်းသည် သက်ထားဝေခေါ် ရာနောက်သို့ ကုန္တေ
 မပျက်လိုက်လာခဲ့သော်လည်း ကြီးမားသောသက်ထားဝေတို့
 နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးကိုကြည့်ကာ သူ့ကိုယ်သူ သေးကွေးသွားသလို
 ခံစားနေမိသည်။ သက်ထားဝေက သူ့မိဘတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး
 သည်။ သက်ထားဝေမိဘတွေက ဦးသက်တင်နှင့် ဒေါ်ခင်ထားတဲ့။
 သားသမီးတွေထဲမှာတော့ သက်ထားဝေက အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

သက်ထားဝေမိဘတွေက ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံကြသော်
 လည်း လူကုန်ထဲတွေပီပီ စကားကို လိုအပ်တာထက် ပိုမပြောကြ
 ပေ။ တိုင်းရင်းသားရုပ်ပေါက်သော်လည်း သင့်တော်သော အရပ်
 အမောင်းနှင့် သန့်ပြန့်သော သူ့ရုပ်ရည်ကြောင့် သက်ထားဝေတစ်
 ယောက် အပြောအဆိုတော့ လွတ်ကင်းခဲ့သည်။

သည်နေ့က သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၃ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။
 ဆင်ပွဲအကြိုနေ့မို့ ကျောက်ဆည်တစ်မြို့လုံးသည် ဆင်အကတိုက်
 သံတို့ဖြင့် အသက်ဝင်နေသည်။ အလှပြဆင်များ၊ ပြိုင်ပွဲဝင်ဆင်များ
 သည် တစ်လမ်းဝင်၊ တစ်လမ်းထွက်နှင့် အလှူခံရင်း ကပြဖျော်ဖြေ
 နေကြသည်။ နေ့လည်ကတည်းကပင် သက်ထားဝေတို့အိမ်ရှေ့ကို
 ဆင်အဖွဲ့တွေ အလှူခံလာရင်း တစ်ဖွဲ့ပြီး၊ တစ်ဖွဲ့ရောက်လာကာ
 ကပြဖျော်ဖြေကြသည်။ ညနေစောင်းလာသည့်တိုင် ဆင်အဖွဲ့က

မပြတ်သေး။ သက်ထားဝေတို့မိဘလို လူကုန်ထံ အိမ်တိုင်းကို ဘယ်ဆင်အဖွဲ့မှ အလွတ်ပေးဟန် မတူချေ။ သက်ထားဝေမိသားစုတို့ကလည်း တစ်ဖွဲ့ပြီး၊ တစ်ဖွဲ့လျှလိုက်သည်မှာ ရက်ရက်ရောရောပင်။

ဆင်နာမည်တွေကလည်း ကဗျာဆန်ဆန်လေးတွေ။ ဧရာမင်းတဲ့။ စောလူးမောင်တဲ့။ ရွှေမိုးထောင်တဲ့။ နွဲ့ဆိုးတဲ့။ ကျန်တာတွေတော့ ဆလောင်းရိုထန်း မမှတ်မိတော့။ သက်ထားဝေက တိုက်တွန်းသဖြင့် ဆလောင်းရိုထန်းက ဝင်းဦး၏မှုံရွှေရည်သီချင်းကို ဧရာမင်းဆင်အဖွဲ့အား တောင်းဆိုလိုက်သည်။ ဧရာမင်းဆင်အဖွဲ့က သီချင်းနှင့်အညီ ယိုးဒယားအက ကပြတော့ အလွန်သဘောကျသွားသည်။

တကယ်တော့ ဆင်ရုပ်ကြီးထဲတွင် လူနှစ်ယောက်က ခေါင်းပိုင်းတစ်ယောက်၊ ခါးပိုင်းတစ်ယောက်ဝင်ကာ ကပြခြင်းပင်။ ဆင်ကိုယ်ထဲက လူနှစ်ယောက်ကို မမြင်ရတော့ အပြင်မှာ ဆင်ကြီးတကယ် ကနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

ဆလောင်းရိုထန်းသည် အတွင်းထဲကနေ ဆင်ရုပ်ကြီးကို ထမ်းပြီး ဆိုင်းချက်နှင့်အညီ ကပြနိုင်သော ဆင်ကိုယ်ထဲက လူနှစ်ယောက်ကိုတော့ စိတ်ထဲကနေ ခိုးကျူးနေမိသည်။ ရွှေချည်၊ ငွေချည်၊ ဘော်ကြယ်တို့ဖြင့် တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ အပြိုင်အဆိုင် အလှဆင်ထားသော ဆင်များကတစ်မျိုးစီ လှကြပါသည်။ ကပြန်တော့လည်း တစ်မျိုးစီ ကြည့်ကောင်းသည်။ ဆင်အကကို ရှေးတုန်းက အိုးစည်၊ ဒိုးပတ်စသည့် ရိုးရာတူရိယာများဖြင့် ကခဲ့ကြသော်လည်း အခုအခါမှာတော့ ခေတ်ပေါ်တူရိယာ၊ ခေတ်ပေါ်သီချင်းတို့ဖြင့် ကပြလာကြသည်ဟု သက်ထားဝေက ရှင်းပြသည်။

သက်ထားဝေတို့ အိမ်ရှေ့လာဖျော်ဖြေသော ဆင်အဖွဲ့ကလည်း မပြတ်တော့ သက်ထားဝေတို့ အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှာ ဆင်အကလာကြည့်သော ပရိသတ်တို့ဖြင့် စည်ကားနေလေသည်။ ညနေရောက်မှ ဆင်အဖွဲ့လည်း တဖြည်းဖြည်းစဲသွားတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ ဆလောင်းရိုထန်းနှင့် သက်ထားဝေသည် ဇီးတောဆည်ထိပ်ဆီလမ်းလျှောက်ထွက်လာကြသည်။ ကမ်းနံဘေးရှိ သက်ထားဝေတို့ အိမ်ကနေပြီး ဇီးတောဆည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဆင်အက ကြည့်ကောင်းရဲ့လား။”

သက်ထားဝေက လမ်းလျှောက်လာရင်း မေးလိုက်သည်။

“အင်း. . . ဆင်အကတွေ အရမ်းကြည့်လို့ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီလို ကြည့်လို့ကောင်းအောင် ဆင်ရုပ်ထဲကနေ ဟန်ချက်ညီညီကနိုင်တဲ့ ဆင်မင်းသားနှစ်ယောက်ကိုတော့ ပိုပြီးခိုးကျူးတယ်ဗျာ။ ကျောက်ဆည်က ဆင်ပွဲအကြောင်းကိုတော့ ကြားဖူးတာကြာပါပြီ။ အခုမှ ကြုံဘူးတာပဲ။”

ဆလောင်းရိုထန်းက နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဣန္ဒြေမပျက်စေရန် စကားခေါ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ. . .

“အင်း. . . ဝေသီသလောက် ပြောပြရရင်တော့ ပုဂံခေတ်ဆီပြန်သွားရမှာပဲ။ ပုဂံပြည့်ရှင် အနော်ရထာမင်းကြီးက သီဟိုဠ်ဘုရင် ဓါတုသေနမင်းကြီးဆီက မြတ်စွာဘုရားရဲ့ လက်ဝဲအောက်စွယ်တော်ပွားတစ်ဆူကို ပင့်ဆောင်ခဲ့တယ်။ အနော်ရထာမင်းကြီးက ရှင်အရဟံရဲ့ သြဝါဒနဲ့ အဲဒီစွယ်တော်ပွားကို ဆင်မယဉ်သာ ဆင်ဖြူတော်ပေါ်တင်ပြီးတော့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူပြီး လွှတ်တော်မူ

ခဲ့တယ်။ ဆင်မယဉ်သာ ဆင်ဖြူတော်ဟာ ပထမတန်းကျည်တောင်ပေါ်ရောက်တယ်။ အဲဒီကနေ တူရွှင်းတောင်ပေါ်ရောက်တယ်။ အဲဒီကနေ အခုမြင်နေရတဲ့ သာလျောင်းတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ရောက်လာပြီး ခဏဝပ်တော်မူတယ်။ သာလျောင်းတောင်ပေါ်က ပြန်ဆင်းလာတဲ့ ဆင်ဖြူတော်ဟာ ခံရွှေတောင်ပေါ်ရောက်သွားတယ်တဲ့... ”

အနော်ရထာမင်းကြီးက ဆင်ဖြူတော်ရောက်ခဲ့တဲ့ တောင်ထိပ်တိုင်းမှာ စေတီတစ်ဆူဆီ တည်တော်မူခဲ့တယ်။ သာလျောင်းတောင်ပေါ်တည်တဲ့စေတီကိုတော့ ရွှေသာလျောင်းစေတီလို့ ခေါ်တယ်လေ။ အနော်ရထာမင်းကြီးက ရွှေသာလျောင်းတောင်စေတီမှာ နှစ်စဉ်သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ရောက်တိုင်း ဆွမ်းတော်ကြီးကပ်ပွဲနဲ့ စွယ်တော်တင်တဲ့ ဆင်ဖြူတော်ကိုလည်း ငါ့ကဲ့သို့ပင်ဆင် (၁၀) မျိုးတို့ အရုပ်နဲ့ လှူဒါန်းပူဇော် အမျှပေးဝေကြဖို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားတော်မူခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ရောက်တိုင်း ရွှေသာလျောင်းတောင်တက်ပြီး ဆွမ်းတော်ကြီးကပ်ပွဲနှင့် ဆင်လှူပွဲကျင်းပရတယ်။ ဆင်လှူပွဲကို အတီးမှုတ် အကအခုန်တွေနဲ့ ပူဇော်ရာကနေ ဆင်ကပွဲတော်ဖြစ်လာတယ်။ ဝေသီသလောက်က ဒီလောက်ပဲ... ”

ဆလိုင်းရိုထန်းသည် သက်ထားဝေပြောပြချက်ကို ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် နားထောင်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။

“ဝေအခုလို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြတဲ့အတွက် နမောနီး”
“နမောနီးဆိုတာ ဘာလဲဆလိုင်း”

“ဪ... နမောနီးဆိုတာ ဆလိုင်းတို့ ချိုးချင်းစကားပါ။ အဓိပ္ပာယ်က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောတာ”

ဆလိုင်းရိုထန်းစကားကြောင့် သက်ထားဝေပြုံးလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ဇီးတောဆည်ထိပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ပြီးမှ ရေထိန်းတံခါးပေါ်ပြုလုပ်ထားသော လူကူးတံတားလေးအတိုင်း တက်လာကြသည်။ ပြီးတော့တံတား အလယ်မှာရပ်ရင်း ဇော်ဂျီမြစ်၏ ရှုခင်းကိုကြည့်နေကြသည်။ ဇော်ဂျီမြစ်ရေက အဝါရောင်သန်းကာ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေ၏။

“ဒီဘက်မြောင်းမြဲခဲ့က ဇီးတောမြောင်းလို့ခေါ်တယ်။ ဒီဆည်ကတော့ ဇီးတောဆည်ပေါ့။ ဒီမြစ်ကတော့ နဂိုဇော်ဂျီမြစ်လေ။ ကမ်းဘေးဝဲယာတွေမှာ လူနေအိမ်တွေရှိတော့ ဆလိုင်းမြင်တဲ့အတိုင်း ကမ်းပါးမပြိုအောင် ကျောက်ဆလံတွေလုပ်ပြီး ထိန်းထားတာလေ... ”

သက်ထားဝေက ရှင်းပြသည်။

“နေပါဦး... ဒီဇော်ဂျီမြစ်ရဲ့ ရာဇဝင်ကလည်း ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ဆန်ဆန်ပါပဲ။ ရှေးတုန်းက ပင်းတယမင်းသားလက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘီလူးက ဥပပတ္တိပဋိသန္ဓေနဲ့ ဇော်ဂျီဖြစ်သွားတယ်တဲ့။ ဇော်ဂျီဖြစ်တာနဲ့ သေငယ်ဇောနဲ့ မျောနေတဲ့ မင်းသားကို တကယ်သေပြီထင်ပြီး မင်းသားရဲ့ကြင်ယာတော်ရှင်မိယာကို ခိုးပြေးတယ်တဲ့။ အခု ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းက ပင်းတယမြို့နဲ့ (၃) မိုင်အကွာမှာရှိတဲ့ ရေဖြူရွာအနီးက တောင်ခြေကိုရောက်လာတော့ ရှင်မိယာက ပရိယာယ်ဆင်ပြီး ဇော်ဂျီကို ရေအိုင်ထဲ တွန်းချတယ်။ ဒီတော့ ဇော်ဂျီလည်း တန်ခိုးတွေပြယ်ပြီး

ရေနစ်သေဆုံးသွားတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ဇော်ဂျီသေတဲ့ အဲဒီရေထွက်ကို ဇော်ဂျီရေထွက်လို့ ခေါ်ရာကနေ အဲဒီရေထွက်ကနေ စီးဆင်းလာတဲ့မြစ်ကိုလည်း ဇော်ဂျီမြစ်လို့ပဲ တွင်သွားတယ်လေ”

“ဝေကဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ဗဟုသုတပြည့်စုံသားပဲ”

ဆလိုင်းရိုထန်းက ချီးကျူးနေသဖြင့် သက်ထားဝေက ရယ်လိုက်သည်။

“ဪ... ဆလိုင်းရယ်... ဝေက အဲဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေဖတ်ဖူးတဲ့ ကိုးခရိုင်သမိုင်းထဲက မှတ်မိသလောက် ပြောပြတာပါ... ”

ဆလိုင်းရိုထန်းက ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်နှင့် ပြုံးလိုက်သည်။ သက်ထားဝေကတော့ သူမသိတဲ့အချက်တွေ မမေးပါစေနဲ့ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဆလိုင်းရိုထန်းနှင့် သက်ထားဝေသည် တောင်ခြေကွင်းပြင်က ဗဟိုမဏ္ဍပ်မှာ ဆင်ကပွဲလိုက်ကြည့်ကြသည်။ သက်ထားဝေ ဖေဖေမျက်နှာနှင့် သက်ထားဝေတို့နှစ်ယောက်ကို ကော်မတီလူကြီးတွေက ဧည့်ခံစင်ပေါ်နေရာပေးကြသဖြင့် ကူ့ရှေ့ရရ ကြည့်ကြသည်။ ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံး ခြေတစ်ဖဝါး ချစရာပင် နေရာမလပ်အောင် ကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်းကားနေသော လူပင်လယ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ဆလိုင်းရိုထန်းတစ်ယောက် အံ့ဩနေမိသည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်သော ဆင်တိုင်းသည် ရိုးရာအတိုင်း ဘုရားကန်တော့၊ နတ်ပင်၊ စားတော်တိုက်၊ ဆင်ကြိမ်းလင်္ကာ၊ ဆင်ဖမ်းလေးကင်း၊ ဆင်ဖမ်းမိတဲ့အခါ အရိုက်က၊ ဗုံထောက်အက စသည်ဖြင့်

ဦးစွာကပြယှဉ်ပြိုင်ရသည်။ ပြီးတော့မှ ခေတ်ပေါ်တူရိယာ၊ ခေတ်ပေါ်တေးသီချင်းတို့ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ကပြကြသည်။ ဒီနှစ်တော့ ဧရာမင်းဆင်က ပထမရသွားလေသည်။

ဆလိုင်းရိုထန်းနှင့် သက်ထားဝေသည် လပြည့်နေ့မနက်မှာ ရွှေသာလျောင်းတောင်ပေါ်တက်ရန် ထွက်လာကြလေသည်။ ကျောက်ဆည်ရောက်ဖူးသော ဧည့်သည်တစ်ယောက်အဖို့ ရွှေသာလျောင်းတောင်ပေါ်မှ မရောက်ရင် ကျောက်ဆည်ရောက်ဘူးသူဟု သတ်မှတ်၍မရေချေ။ ဆင်နှစ်ကောင်မုဒိမှ စောင်းတန်းအတိုင်း နှစ်ယောက်သားတက်လာတော့ ဆွမ်းတော်ကြီးအဖွဲ့နှင့် ဆင်လှူအဖွဲ့တွေ ပြန်ဆင်းလာကြပြီ။ သို့သော် စောင်းတန်းတစ်လျှောက်မှာတော့ လူတွေသည် အတက်အဆင်းတွေဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေဆဲဖြစ်သည်။

“ဆလိုင်း... တောင်ထိပ်ပေါ်ရောက်အောင် အရင်တက်ရအောင်နော်... အပြန်ကြမှ ဖြေးဖြေးဆင်းရင်း ကျော်လာတဲ့ ဘုရားတွေဖူးကြတာပေါ့... ”

သက်ထားဝေကတိုင်ပင်သဖြင့် ဆလိုင်းရိုထန်းက သက်ထားဝေကိုကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ စောင်းတန်းတစ်လျှောက် မျက်နှာသိတွေကသက်ထားဝေကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်သွားသဖြင့် ဆလိုင်းရိုထန်းတစ်ယောက်ကြားထဲမှာ မျက်နှာပူနေမိသည်။ တောင်ပေါ်သို့စောင်းတန်းအတိုင်း ခြေလျင်တက်သည့်အဖွဲ့များသလို ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေဖြင့် တောင်ပေါ်ကားလမ်းအတိုင်းတက်လာသည့် အဖွဲ့လည်းမနည်းပါ။

နှစ်ယောက်သား တောင်ထိပ်ပေါ်ရောက်လာတော့ တောင်ထိပ်ပေါ်မှာလည်း ဘုရားဖူးပရိသတ်တို့ဖြင့် စည်းကားနေလေသည်။ ဆင်းသည့်အဖွဲ့က ပြန်ဆင်းသွားသော်လည်း တက်သည့်အဖွဲ့က အရှိန်ကောင်းနေတုံးမို့ နေရာလပ်ကို စောင့်မနေတော့ဘဲ ရရာနေရာမှာ ဖြစ်သလိုနေရာယူကာ ဘုရားအရင်ဖူးကြသည်။ ပြီးတော့မှ နှစ်ယောက်သား ဘုရားရင်ပြင် အရှေ့ဘက်တန်းက လူမရှိသေးသော အုတ်ခုံလေးကို နေရာသွားဦးကြသည်။ သက်ထားဝေက အုတ်ခုံပေါ်ထိုင်ရင်း အမောဖြေနေ၏။ ဆလိုင်းရိုထန်းက တော့ အုတ်ဘောင်ပေါ်လက်ထောက်ရင်း တောင်အောက်က ရှုခင်းတွေကို ပြန်လည်မျှော်ကြည့်နေသည်။ မိုးရေဝထားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်က စိမ်းလန်းစိုပြေနေ၏။ ရာသီဥတုသာယာနေသဖြင့် ငွေ့တိုင်းတွေက လေဟုန်စီးကာပျံသန်းနေကြသည်။ ရွဲ့ဝါရောင်သန်းနေသော ဇော်ဂျီမြစ်ရေနှင့် ဇော်ဂျီတံတားကို အတိုင်းသားလှမ်းမြင်နေရသည်။ ဇော်ဂျီတံတားပေါ် ကားကြီးများ၊ ကားငယ်များ ဖြတ်သန်းနေကြသည်။

“ဝေ... ဟောဟိုက ဘုရားစေတီပျက်တွေ မဟုတ်လား။ ဘာစေတီတွေလဲ။ ဘာလို့မပြုပြင်ကြတာလဲ..”

သက်ထားဝေသည် ဆလိုင်းရိုထန်း လက်ညှိုးညွှန်ပြရာ အရှေ့ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောင်ကြားဆီ မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ မြင်စိုင်းဘုရားပျက်တွေ မေးနေမှန်းသိလိုက်သည်။ မြူတွေကင်းနေသဖြင့် ဘုရားပျက်တို့ကို အတိုင်းသား လှမ်းမြင်နေရသည်။

“ဪ... အဲဒီဘုရားပျက်တွေလား။ ရှေးတုန်းက ရှမ်းညီနောင်သုံးပါးရဲ့နာမည်တွေ သိရင်လည်း ပြောပြပါဦး..”

ဆလိုင်းရိုထန်းက တောင်းဆိုသဖြင့် သက်ထားဝေ ပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုအကြီးဆုံးက အသစ်ယာတဲ့၊ ညီအလတ်က ရာဇသင်္ကြန်တဲ့၊ ညီအငယ်ဆုံးက သီဟသူတဲ့”

“အဲဒီ ရှမ်းညီနောင် မင်းသုံးပါးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီရောက်လာကြတာလဲ”

“ရှေးတုံးက ဘိန္နကမြို့စားရတဲ့ ရှမ်းစော်ဘွားကြီးမှာ သစ်အိုနဲ့သစ်ဘိုဆိုတဲ့ သားတော်နှစ်ပါးရှိခဲ့တယ်။ စော်ဘွားကြီးကွယ်လွန်တော့ ညီနောင်နှစ်ပါး မသင့်မတင့် ဖြစ်ရာကနေ ညီငယ်သစ်ဘိုဟာ နောက်လိုက်နောက်ပါတွေနဲ့ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်အတိုင်း စုန်ဆင်းလာရာကနေ အခုမြင်နေရတဲ့ မြင်စိုင်းနေရာကို ရောက်လာကြတယ်။ နောက်တော့ သစ်ဘိုဟာ ဒီမှာရှိနေတဲ့ ပြောလူမျိုး အသင်းသူကြွယ်ရဲ့ သမီးနဲ့ညားပြီး အသစ်ယာ၊ ရာဇသင်္ကြန်၊ သီဟသူဆိုတဲ့ ညီနောင်သုံးဦးကို မွေးဖွားတယ်လေ။ အဲဒီ ညီနောင်သုံးပါး ငယ်ရွယ်တုန်းကတော့ ပုဂံဘုရင် နရသီဟပတေ့မင်းဆီမှာ ခစားကြတယ်။ ညီနောင်သုံးပါး အရွယ်ရောက်တော့ ဒလကျော်စွာမင်းလက်ထက် မိဖုရားစောရဲ့ ပရိရာယ်နဲ့ ကျောက်စွာမင်းကိုနန်းချပြီး မြင်စိုင်းကိုပဲ မင်းနေပြည်တော် တည်ပြီး မင်းပြုခဲ့ကြတယ်။ အခုလှမ်းမြင်နေရတဲ့ နေရာပေါ့”

ဆလိုင်းရိုထန်းက သက်ထားဝေအား ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

တောင်ပေါ်မှာ လေက တဟူးဟူးတိုက်နေသဖြင့် ရှည်လျားလှသော သက်ထားဝေဆံပင်တွေက လေထဲမှာ ဝဲပျံနေ၏။ သည်

တော့လည်း သက်ထားဝေက တစ်မျိုးလှနေပြန်သည်။ ဆလောင်းရို ထန်းသည် သက်ထားဝေ ရိပ်မိမှာစိုးသဖြင့် မျက်နှာကို အတင်းလွှဲ ဖယ်လိုက်သည်။

“ကဲ. . အမောပြေပြီ မဟုတ်လား။ ဖြည်းဖြည်းပြန်ဆင်းရင်း နဲ့ ကျော်လာတဲ့ဘုရားတွေ ဖူးရအောင်နော်”

ဆလောင်းရိုထန်းက သက်ထားဝေအား ပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား တောင်ထိပ်ပေါ်ကနေ ပြန်ဆင်းလာ တော့ လူတွေသည် စောင်းတန်းတစ်လျှောက် အတက်အဆင်းတွေ ဖြင့် လွန်းထိုးနေကြဆဲ။ အဆင်းမှာ တောင်ကလပ်က ငြိမ်းချမ်းရေး ကျောင်းတိုင်ထဲ ခဏလေ့လာရင်း ဘုရားဖူးကြသည်။ သင်္ဘောပုံစံ တည်ဆောက်ထားသော ဓမ္မာရုံကြီးထဲမှာတော့ ပရိတ်သတ်တစ်ချို့ တရားနာကြသည်။

တောင်ခြေပြန်ရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား တောင်ခြေ ကားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြပြီး လေးမျက်နှာဘုရား ဝင်ဖူး ကြပြန်သည်။

“ဒီဘုရားက လေးမျက်နှာဘုရားလို့ခေါ်တယ်။ ကျန်စစ်သား မင်းကြီး တည်ခဲ့တာလေ။ ကျန်စစ်သားက ပုန်ကန်လာတဲ့ ပဲခူးစား ငရမန်ကန်းနဲ့ သူ့ရဲ့မွန်တပ်တွေကို တော်လှန်ဖို့အတွက် ဒီဒေသက လယ်တွင်း (၁၁) ရွာက ရဲမက်တွေစုပြီး ကျန်စစ်သား ဗိုလ်ဝင်ခံတဲ့ နေရာဟာ ဒီနေရာပဲဆလောင်း. . .”

လေးမျက်နှာ ဘုရားဖူးပြီးအထွက်မှာ သက်ထားဝေက ရှင်း ပြသည်။ နှစ်ယောက်သား လေးမျက်နှာဘုရား ပျံကျဈေးထဲဖြတ် လာကြစဉ် ဈေးသည်မျက်နှာသိ အချို့က သူတို့အတွဲကို ကြည့်ကာ

တွက်တိုးနေကြသည်။ တကယ်တော့ ကျောက်ဆည်မြို့က မြို့ကြီး မဟုတ်သဖြင့် တစ်မြို့တည်းသားချင်း မသိကြရင်သာရှိမည်။ မျက်မှန်းတော့ တန်းမိကြသည်။ သက်ထားဝေက သူမဟုတ်သလို ကူရှေ့မပျက်လျှောက်နေသော်လည်း ဆလောင်းရိုထန်းကတော့ အလိုလိုနေရင်း မျက်နှာပူပြန်သည်။

“အင်း. . ဆလောင်းလည်း ဗဟုသုတတော်တော်ရသွားတော့ ကျောက်ဆည်လာလည်ရကျိုးနပ်တယ်ဗျာ။ ဝေလည်း ကိုယ့်ဒေသ အကြောင်းကို တော်တော်လေး နဲ့နဲ့စပ်စပ်သိသားပဲနော်. . .” ဆလောင်းရိုထန်းက ချီးကျူးနေသဖြင့် သက်ထားဝေ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ. . ဆလောင်းရယ်။ လူဆိုတာ အခြားဒေသအကြောင်း မသိရင်နေပါစေ။ ကိုယ့်ဒေသအကြောင်းတော့ သိရမယ်လေ မဟုတ်ဘူးလား. . .”

“ဒါပေါ့. . ဒါပေါ့”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် ကာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

အခန်း (၄)

“ဘာ . . ဘာ ပြောလိုက်တယ် သမီး”

ဖေဖေအော်သံကြောင့် သက်ထားဝေ လန့်သွားသည်။ ဇရာကြားမှ ဒေါသခိုးတွေ တရှိန်းရှိန်းတက်နေသော ဖေဖေမျက်နှာကို လည်း မကြည့်ရဲတော့။ သက်ထားဝေ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။ ဖေဖေ သည်လောက်အထိ ဒေါသထွက်တာ သက်ထားဝေ မမြင်ဘူးခဲ။ မေမေကတော့ သမီးဖြစ်သူကို ခပ်မဆိတ်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲနေ၏။

“သမီး သူ့ကို သံယောဇဉ် ဖြစ်နေပြီဟုတ်လား”

သက်ထားဝေသည် ခေါင်းငုံ့ထားလျှက်ပင် ခေါင်းကိုမညိတ်ရဲညိတ်ရဲ ညိတ်လိုက်သည်။ ဖေဖေဆီမှဒေါသကို ချုပ်တီးသော သက်ထားဝေသည်လွဲ၍ တစ်အိမ်လုံးတိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

“အစကတော့ သမီးတို့ခင်မင်မှုကို ရိုးရိုးသားသားပဲလို့ ဖေဖေ အောက်မေ့ခဲ့တယ်။ သမီးရဲ့ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ပဲဆိုပြီး ဖေဖေ နားလည်မှုပေးခဲ့တယ်။ ဖေဖေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးမယ်။ သမီးတို့ ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်နေပြီလား . . ”

သက်ထားဝေက အတင်းခေါင်းခါပြသည်။ သားအဖကြားမှာ မပြောအပ်သော စကားတွေမို့ သက်ထားဝေသည် ရှက်လှသဖြင့် ခေါင်းကို ဟဟပင်မဖော်ရဲတော့။ သတင်းအတိအကျ ရလှာ

ဟန်တူသော ဖေဖေက ဇွတ်အမေ့မေးလာ၍ သာ သက်ထားဝေ အမှန်အတိုင်းဖြေခဲ့သည်။ အခုမှ မိမိကိုယ်ကိုယ် မိမိ မှားမှန်းသိ လိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းတော့ အချိန်ဆွဲထားဖို့ကောင်း သည်။ အခုတော့ သက်ထားဝေသည် ဒူးနှစ်လုံးပေါ်မျက်နှာအပ် ကာ ငိုရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။

“ဖေဖေ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် သမီးဖေဖေတို့မျက်စိအောက် မှာ နေတာပဲမြင်ချင်တယ်။ အဲဒီကောင် သမီးနောက်လိုက်နေနိုင် မယ်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေတို့သဘောတူတယ်။ အေး. . . တောင်ပေါ် လိုက်သွားရမယ်ဆိုရင်တော့ သဘောမတူဘူး။ တောင်ပေါ်မှာ ဆိုရင် သမီးဒုက္ခရောက်မယ်။ တောင်ပေါ်က ရာသီဥတုဒဏ်ကို လည်း သမီးခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သမီးမှာ အသက်ကို အချိန်မရွေး ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ ရောဂါရှိနေတော့ သမီးကိုစိတ်မချ ဘူး။”

ဖေဖေက သမီးဖြစ်သူကို နားဝင်အောင် အမျိုးမျိုးဖျောင်းဖျ ကြည့်သည်။ သက်ထားဝေက တသိမ့်သိမ့်ငိုနေသဖြင့် လက်လျှော့ တာမဟုတ်သော်လည်း ဖေဖေလေသံက နည်းနည်းတော့ ပျော့ သွားသည်။

“လောကမှာ ဖြစ်သင့်တာနဲ့ မဖြစ်သင့်တာ ယှဉ်လာခဲ့ရင် ဖြစ်သင့်တာကိုပဲ ဦးစားပေးရတယ်သမီး။ သမီးလည်း နောက်ဆုံး နှစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးတောင် ဖြစ်နေပြီပဲ။ ပဓာနနဲ့သာမည ကို ဦးနှောက်နဲ့ ဝေဖန်ဆန်းစစ်တတ်ဖို့လိုတယ်။ ဖေဖေတို့လူကြီး ချင်း သဘောတူထားတဲ့ ကိုစိုးမြင့်က ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ။ တစ် မြို့တည်းသားချင်း တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သိပြီးသား

တွေ။ သမီးဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ပြောနေတာ။ ဖေဖေတို့စကားကို နားထောင်စမ်းပါသမီးရယ်”

မိဘတွေက သားသမီးကို အသနားခံရမယ့် အခြေအနေမျိုး ရောက်တော့ သက်ထားဝေ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ တိုးလျှိုးတောင် ပန်လာမည့် ဖေဖေစကားတွေကိုလည်း မကြားရက်တော့ပေ။ သက်ထားဝေသည် ရုတ်တရက်ထကာ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြေး တက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ခန်းထဲပြေးဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ် ဝမ်းလျားမှောက်၍ ခေါင်းအုံးနှင့်မျက်နှာအပ်ကာ စိတ်ရှိုလက်ရှိ ငိုလိုက်လေတော့သည်။ သည်ကိစ္စတွေကို ဖေဖေ မေမေတို့သိသွား ပြီ။ သက်ထားဝေ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဖေဖေတို့ သဘောတူသော ကိုစိုးမြင့်ကိုလည်း ချစ်၍မရ။ လောလောဆယ်မှာတော့ ထွက်ပေါက် အဖြစ်မျက်ရည်တွေကိုသာ ခေါင်းအုံးပေါ် သွန်ချမိလေသည်။

တကယ်တော့ တက္ကသိုလ်နယ်မြေမှာ သည်လိုအဖြစ်မျိုးက မထူးဆန်းတော့ချေ။ အထူးသဖြင့် သက်ထားဝေလို လှပသောမိန်း ကလေးတစ်ယောက် တက္ကသိုလ်နယ်မြေရောက်လာခြင်းသည် မည် သို့သော ယောက်ျားလေးက ဥပက္ခာပြုနိုင်ပါမည်နည်း။ တက္ကသိုလ် မှာ သက်ထားဝေကို မေတ္တာမကမ်းလှမ်းဘူးသော ယောက်ျားလေး ဆိုတာ မရှိသလောက်ပင်။ သက်ထားဝေတစ်ယောက် မာနတံခွန် ထူကာ အားလုံးကို လစ်လျူရှုထားနိုင်ခဲ့သည်ပဲ။ သို့သော် ဆလောင်း နှင့်ကျတော့ မာန်မာနတွေ ဘယ်ဆီ လွင့်ပျောက်ကုန်မှန်း မသိ တော့။ ဆလောင်း၏ကြင်နာမျက်လုံးတေ၊ အကြင်နာအပြုံးတွေ အောက်မှာ သက်ထားဝေနှလုံးသားတွေက ဖယောင်းလေးလို ပျော့ ပြောင်းသွားတတ်မြဲ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ ဆလောင်းချစ်ရေး

ဆိုလာတော့ သက်ထားဝေတစ်ယောက် အလွယ်တကူပင် ခေါင်း ညိတ်ခဲမိလေသည်။

ပြန်တွေးမိတိုင်းလည်း ဝေ့ကိုယ်ဝေ အံ့ဩမိမြဲပင်။ ဝေ့အချစ် သည် ကျေးဇူးတရားနှင့် စိုးစဉ်းမျှမသက်ဆိုင်ဘဲ နှစ်လုံးသားတစ် နေရာက ပေါ်လာသောအချစ်ဟု ဝေ့ကိုယ်ဝေ အဖန်တလဲလဲ ဆန်း စစ်နေမိလေသည်။ အခုတော့ သက်ထားဝေနှလုံးသားထဲမှာ ဆလိုင်းကလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမှ အစားထိုး၍မရနိုင်တော့ချေ။

ဖေဖေတို့သဘောတူသော ကိုစိုးမြင့်ကြည့်ပြန်တော့ သက် ထားဝေအဖို့ အပေါ်ယံအားဖြင့် ဘာမျှမပြစ်ပြောစရာ မရှိပါ။ ဥစ္စာရှိသည်။ ရုပ်ရှိသည်။ ပညာရှိသည်။ ဘဝလက်တွဲဖော်ရွေးချယ် ရာတွင် သင့်တော်သောစာရင်းလည်းဝင်သည်။ သို့သော် နောက် ကွယ်မှာ သက်ထားဝေမိဘတွေ မသိသေးသော အချက်တစ်ခုရှိ သည်။ ဒါက ကိုစိုးမြင့်တစ်ယောက် ကွယ်ရာမှာ မိန်းမပွေ့ချင်တိုင်း ပွေ့နေခြင်းပင်။ အိမ်ထောင်ကျသွားပါက ပွေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဟု မည်သူက အာမခံနိုင်မည်နည်း။ သက်ထားဝေသည် ဒါတွေ ကိုလည်း ဖေဖေတို့ကို အသိမပေးချင်တော့။ သက်ထားဝေသည် ကိုစိုးမြင့်ကို စိတ်ကူးထဲမှာ အမျိုးမျိုးချစ်ကြည့်ဘူးသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမျှချစ်မရ။ သက်ထားဝေသည် တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အချစ်၏ဆန်းကြယ်ပုံကို အံ့ဩစွာ ငေးမောရလေသည်။

အခုတော့ မရှောင်သာသော လမ်းမြှောင်ကြား ညားကြတာ မျိုးမဟုတ်ပေမယ့် သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါရေးနှင့် ဆံထုံးနောက် သျှောင်ပါရေး နှစ်ခုအနက်တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ဖို့ ဖေဖေကရာဇသံ ပေးလာခဲ့ပြီ။ တကယ်တမ်းကျတော့ မိဘစကားတွေကို ဥပေက္ခာ

ပြု၍ မကောင်းမှန်း သက်ထားဝေနားလည်ပါသည်။ မိဘကျေးဇူး တွေက သက်ထားဝေအပေါ်မှာ မည်သည့်အရာနှင့်မျှ နှိုင်းယှဉ်၍ မရပါ။ ဆလိုင်းအပေါ် သက်ထားဝေ သူ့အချစ်တွေ ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းဖို့ စွန်းစားကြည့်တော့ နှလုံးသားတွေက ခွင့်မပြုချေ။ မိဘ တွေနှင့် ချစ်သူအကြားမှာ သက်ထားဝေနှလုံးသားက လွန်ဆွဲနေ လေသည်။ ရင်ထဲမှာ သောကတွေဖြင့် ခံစားရသော သည်ကာလ တွေသည် သက်ထားဝေအဖို့ အထီးကျန်အဆန်ဆုံးသော ကာလ များပင်တည်း။

ကျောင်းပြန်တက်တော့ ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို ဆလိုင်း နှင့်တွေ့လျှင် တစ်ခုမကျန်ဖွင့်အန်ပြစ်မည်ဟု အားခဲလာသော သက်ထားဝေသည် တကယ်တမ်းဆလိုင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြန် တော့ နှုတ်က ဆွဲအနေပြန်သည်။ မန်းသီတာမှာတော့ ထုံစံအတိုင်း လူတွေစည်ကားနေသည်။ ကျုံးရေပြင်ပေါ် ဖြတ်ဝေလာသော လေနု အေးနှင့် ဗန်ဒါရိပ်သည် ဝေ့ရင်ကို အေးမြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ချေ။ ဆလိုင်းရိုးထန်ကတော့ ကြေးနီရောင်လွင့်နေသော နန်းမြို့ရိုးကြီးကို ငေးမောနေ၏။

“ဆလိုင်း”

သက်ထားဝေ၏ မပွင့်တပွင့်ခေါ်သံက တိုးတိတ်လွန်းလှ သည်။

“ပြောလေဝေ”

ဆလိုင်းရိုးထန်အသံကလည်း ဝေ့အသံလိုပင် အားအင်တွေ မဲ့နေ၏။ ဆလိုင်းရိုးထန်က ညိုလျှလျှဝေ့မျက်နှာလေးကို ရီဝေစွာ ကြည့်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“ဝေ့မိဘတွေက ဆလောင်းနဲ့ သဘောမတူဘူးတဲ့. .”

ဆလောင်းက ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိပြန်သည်။

“ဝေ. . ဒီအကြောင်းတွေကို ဆလောင်းသိပြီးပါပြီ။ ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က ဝေတို့ဖေဖေ ဆလောင်းတို့ အဆောင်ရောက်လာ တယ်။ ဝေ့ကို ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ကိုစိုးမြင့်နဲ့ ပေးစားတော့မယ်တဲ့။ ဆလောင်းကိုလည်း ဝေ့အပေါ် သာမာန်ခင်မှုထက် စည်းမကျော်ဖို့ တောင်းပန်သွားတယ်”

“ဒီတော့ ဆလောင်းက ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်သလဲ. .”

“ဝေ့ကို ဆလောင်းမခွဲနိုင်ပေမယ့် ဝေ့ဖေဖေရှေ့ကိုတော့ ကျွန်တော်အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပါမယ်ဆိုပြီး ကတိပေးရတာပေါ့။ ဝေ့ကို ဆလောင်းယုံတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာကိုတော့ မယုံရဲဘူး” သက်ထားဝေသည် သက်ပြင်းကို ငွေ့ငွေ့လေးချလိုက်မိ သည်။

“ဝေလေ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့လူကို ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် လက်တွဲဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူးကြည့်လို့မရဘူး။ ဒီတော့ ဆလောင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝေလက်မထပ်နိုင်ဘူး။ ဆလောင်း ဝေ့ကိုချစ်ရင် တောင်ပေါ်ကို မပြန်ပါနဲ့တော့လား။ ဆလောင်း ဝေ့တို့ မိသားစုနဲ့ လိုက်နေမယ်ဆိုရင် ဖေဖေကသဘောတူမယ်တဲ့”

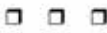
ဆလောင်းရိုထန်း သက်ပြင်းကို ရှည်လျားစွာချလိုက်ရင်း ခေါင်းကိုလည်း အသာလေးခါလိုက်မိသည်။

“ဆလောင်း တောင်ပေါ်ကို မပြန်လို့မဖြစ်ဘူးဝေ။ ဆလောင်းဟာ မိသားစုချွေးနဲစာအပြင် ပြည်နယ်ရဲ့အထောက်အပံ့နဲ့ ကျောင်းလာ တက်ရတာ။ ဒီတော့ ဆလောင်းမှာ မိသားစုအရေး၊ ဒေသရဲ့အနာဂတ်

ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ပေးဆပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ဆလောင်းတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဝေဘဲပြောဘူးတယ် မဟုတ်လား။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဖြစ်လာတဲ့ အရာမှန်သမျှ အဆိုးဆုံးအခြေအနေထိ ရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိတွေမွေးထားတယ်ဆို”

“ဝေ မခွဲနိုင်ဘူး ဆလောင်းရယ်”

ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာသော သက်ထားဝေပခုံးလေးကို ဆလောင်း ရိုထန်းက အလိုက်သင့် ဖက်ထားလိုက်သည်။ သက်ထားဝေအဖို့ တော့ မိမိမြတ်နိုးနှစ်သက်သောချစ်သူ၏ နွေးထွေးသော ရင်ခွင် သည်သာလျှင် သူ့ဘဝအတွက် အလုံခြုံဆုံးသောနေရာအဖြစ် ခံယူ မိလေသည်။ မြောက်ပြန်လေ သုတ်ခနဲအဝေမှာ ဗန်ဒါရွက်ဝါလေး က ကျုံးရေပြင်ပေါ် ကြွေကျသွားလေသည်။

အခန်း (၅)

ခဲပုတ်ရောင်ဂျစ်ကားလေးတစ်စီးသည် ပုံတောင်ပုံညာ တောင်ကျော်ကြီး၏ တစ်တောင်ဆစ်ချိုး ကားလမ်းကွေ့အတိုင်း ကွေ့တစ်လှည့် ပတ်တစ်တက်ခါ ကျော်ဖြတ်နေလေသည်။ ဂျစ်ကား ကလေးကို ပခုက္ကူမှ မင်းတပ်မြို့အရောက် တစ်ထောင်ကျပ်ဖြင့် ဆလောင်းရိုထန်းနှင့် ဝန်ထမ်းအရာရှိတစ်ဦးနှစ်ဦးစပ်၍ ငှားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝန်ထမ်းအရာရှိတစ်ဦးက ရှေ့ခန်းမှ လိုက်ပါလာကာ ဆလောင်းရိုထန်းနှင့် သက်ထားဝေကတော့ ကားနောက်ခန်းမှ ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် လိုက်ပါလာကြသည်။

သက်ထားဝေသည် တက္ကသိုလ်ပြီးစ နွေဦးရက်တစ်ရက်မှာ တောင်ပေါ်ပြန်မည့် ဆလောင်းရိုထန်းနောက်သို့ အပြီးအပိုင် လိုက်ခဲ့လေတော့သည်။ တောင်တက်ကားလမ်းက မြေသားကားလမ်းပေမယ့် သိပ်သည်းကျစ်လစ်နေ၏။ သက်ထားဝေသည် ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ကြုံရသော ခရီးကြမ်းမို့ ပင်ပန်းမိတာကတော့ အမှန်။ ဝေ့ရုပ်ရည်နှင့် မလိုက်ဖက်လှသော သည်ခရီးကြမ်းမှာ ဆလောင်းကဝေ့ကို ကြည့်ပြီးသနားသွားသည်။

သက်ထားဝေသည် ဆလောင်းရင်ခွင်ကို မှီနွဲ့ရင်း တောင်အောက်မှာ တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာသွားသော လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို မျှော်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ရိတ်သိမ်းပြီးစ လယ်ကွင်းပြင်တွေက

အဝေးမှာ မှုန်ဝါးစပြုနေပြီ။ ကန့်လန့်ကာတစ်ခု ဝေးကွာသွားသော မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း၏ ဟိုမှာဘက်ကို မျှော်ကြည့်ပြန်တော့ ဝေ့မျက်လုံး ထဲမှာ ဖေဖေမေမေတို့မျက်နှာ မောင်ငယ်၊ ညီမငယ်တို့ မျက်နှာ တွေက ရုပ်ရှင်ပြကွက်တစ်ခုကို ပေါ်လာကြလေသည်။ မိသားစုကို ခွဲခွာခဲ့ရခြင်းသည် အပြီးအပိုင်ဟူသော အသိဝင်လာပြန်တော့ ဝေ့ ရင်ထဲဝယ် ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ဝင်လာပြန်သည်။

တကယ်တော့ လူဖြစ်လာရခြင်းသည် မိမိအတွက်လား။ မိသားစုအတွက်လား။ သူတစ်ပါးအတွက်လားဆိုသည်ကို သက်ထားဝေတစ်ယောက် ကြောင်းကျိုးကျနစွာ မဝေဖန်မပိုင်းခြား တက်သေးချေ။ အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်း လူလောကအပေါ် အစွန်းဆုံးသောသဘောတရားများ အလှမ်းမမီနိုင်ခဲ့။ အခုတော့ အတွေ့အကြုံမရင့်ကျက်သေးသော ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်သော နှလုံးသား သည် အချစ်တစ်မျက်နှာ တစ်ကမ္ဘာထင်ခဲ့ပြီတည်း။

အခုချိန်ဆိုရင် မေမေတစ်ယောက် ဘာမျှမတတ်နိုင်သည့် အဆုံး ငိုလို့ချည်းသာ နေရောမည်။ ညီမငယ်တွေကလည်း အမေ နားမှာ ဝိုင်းလို့ ငိုကြပေရောမည်။ ဖေဖေကတော့ တရားသမားပီပီ အရာရာကို မြို့သိပ်ကာ ဣန္ဒြေဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားပေမည်။ မိန်းမ သားတို့၏ သံယောဇဉ်ကြီးတစ်မျှင်က မပြောပလောက်သော်လည်း အင်အားတစ်ရပ်လို့ ခိုင်မာကြောင်း ဖေဖေက နားလည်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သက်ထားဝေကတော့ ပတ်ဝန်းကျင် အသစ် အဆန်းတွေကို ငေးမောလာရင်း မိခင်ရင်ခွင်အောက်မှ ထွက်ကာ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းသွားသော ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ကြည့်နူး

နေမိလေသည်။ တကယ်တော့ မိဘဆွေမျိုးတွေနှင့် အနှစ် (၂၀) ကျော်မျှ အတူတကွ နေခဲ့ရသည့် အညာမြေသည်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေ၊ အလှအပတွေ၊ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုတွေ လွမ်း ခြံထားသော မန်းတက္ကသိုလ်သည်လည်းကောင်း၊ သူငယ်ချင်းတွေ နှင့် စကားတွတ်ထိုးကာ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်မောခဲ့ရသည့် မန်း တက္ကသိုလ်အနီးက ရေနီမြောင်းနံဘေးသည်လည်းကောင်း၊ ဆလိုင်း နှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လက်တွဲလျှောက်ခဲ့ဖူးသည့် မန်းသီတာ သည်လည်းကောင်း သက်ထားဝေဘဝမှာ တစ်စတစ်စ သေးငယ် မှုန်ဝါး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

သူတို့စီးလာသော ဂျစ်ကားလေးသည် ညနေမှောင်ရီရီ အချိန်မှာ ယောကျော့ကုတ်ထုသို့ရောက်သည်။ ကျောက်ထုအဝင်မှာ “သဘောပြေတဲ့ယာမြေ” ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို သက်ထားဝေ က မော့ကြည့်ရင်း အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၏။

“ယောသားတွေက တကယ်သဘောကောင်းလို့လား”

သက်ထားဝေက ရုတ်တရတ်မေးလိုက်သည်။

“တကယ်သဘောကောင်းတာ ဝေရဲ့။ သဘောထားကောင်း တဲ့ ယောသားတဲ့။ သဘောဖြူတဲ့ယောသူ။ သဘောပြေတဲ့ ယောမြေ တဲ့။ ယောရွာတွေမှာ သိသိမသိသိ ဧည့်သည်လာရင် ဘယ်နှစ်ရက် နေနေ ဧည့်ဝတ်ကျေကြတယ်လေ”

“သူတို့က ဗမာတွေ မဟုတ်လား”

“ဗမာတော့ ဗမာပဲ။ ယောဗမာလို့ခေါ်တယ်။ ဗမာစကား ပြောပေမယ့် လေယူလေသိမ်းကွဲတယ်။ ယောသားတွေက ထမင်းကို ထမန်းတဲ့။ ဟင်းကို ဟန်းတဲ့။ ချင်းကို ချန်းတဲ့”

ဆလှိုင်းရိုထန်က ယောလေသံနှင့် ဟန်ပါပါ ပြောပြတော့ သက်ထားဝေက တဟင်းဟင်းရယ်လိုက်သည်။ တောင်ပေါ်လမ်းမို့ မိုးချုပ်လာသဖြင့် သူတို့ခရီးမဆက်ဖြစ်တော့။ ကျောက်ထုမှာ တစ်ညအိပ်ကြသည်။ ကျောက်ထုနှင့်မင်းတပ်မြို့သည် (၁၈) မိုင် ခန့်ကွာဝေးသော်လည်း အတက်ခရီးချည်းမို့ နံနက်ခင်းစောစောပင် ခရီးဆက်လာကြသည်။ တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့လမ်းတွေမို့ ယောလွင်ပြင် သည် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းအောက်က ပျောက်သွား လေသည်။ ဂျစ်ကားလေးသည် တောင်ခါးပန်းအတိုင်း ကွေ့ခါပတ်ခါ ခပ်မော့မော့တက်နေ၏။ တောတောင်တွေက တဖြည်းဖြည်း ထူထပ်သိပ်သည်းလာနေသည်။ တောင်ပေါ်လေနှင့်အတူ တောရနံ့ တောင်ရနံ့တွေလည်း သင်းယုံ့စပြုလာသည်။

တောင်အတက်ကွေ့ တစ်နေရာရောက်တော့ ဂျစ်ကားလေး သည် ဘန်ဂလိုဆန်ဆန် အဆောက်အဦးရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ တစ်ထောက်နားစခန်းဖြစ်ရမည်ဟု သက်ထားဝေက တွေးလိုက် သည်။ ဒရိုင်ဘာက ကားခေါင်းအဖုံးဖွင့်ကာ အင်ဂျင်ကိုစစ်ဆေး နေ၏။ ဆလှိုင်းရိုထိန်းနှင့် သက်ထားဝေက ကားပေါ်ကဆင်းကာ ဘန်ဂလိုထဲ ရေဝင်သောက်ကြသည်။

“ဆလှိုင်း. . ဒီစခန်းက ဘာစခန်းလဲဟင်”

သက်ထားဝေက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဒီစခန်းလား လုပ်တက်စခန်းလို့ ခေါ်တယ်။ အင်း. . ဒီစခန်းလည်း သမိုင်းဝင်စခန်းပဲ ဝေရဲ့။ တစ်ချိန်တုန်းက မင်းတပ် ဒေသက ချင်းတော်လှန်ရေးသမားတွေ မေဂျာအဲယားခေါင်း ဆောင်တဲ့ နယ်ချဲ့စစ်ကြောင်းကို ခုခံတော်လှန်ခဲ့တဲ့ နေရာပေါ့”

“ဪ. . ဒီစခန်းက အင်္ဂလိပ်တွေကို တော်လှန်ခဲ့တဲ့ စခန်းလား”

“ဟုတ်တယ်ဝေရဲ့။ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တွေဟာ နောက်ဆုံးကျန် သေးတဲ့ တောင်ပိုင်းချင်းဒေသကို ဆက်သိမ်းဖို့ မေဂျာအဲယား ဦးဆောင်တဲ့ နယ်ချဲ့စစ်ကြောင်းဟာ ၁၈၉၀ ခုနှစ်လောက်က ဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း ချီတက်လာတော့ ချင်းတော်လှန်ရေးသမား တွေက ဒီလုပ်တက်တောင်ကျောက်နေ ခုခံတော်လှန်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလုပ်တက်တိုက်ပွဲမှာ နယ်ချဲ့ကြေးစားစစ်ဗိုလ် ဗိုလ်ရယ်နီနဲ့ နယ်ချဲ့ စစ်သား (၃၀) ခန့် ကျဆုံးသွားတယ်လေ”

ဆလှိုင်းရိုထိန်းက ချင်းတော်လှန်ရေးသမားတွေ နေရာယူ တော်လှန်ခဲ့သည့် လုပ်တက်တောင်ကျောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ရှင်းပြသည်။

“နယ်ချဲ့စစ်သား (၃၀) တောင် ကျဆုံးတယ်. . ဟုတ်လား ဆလှိုင်း”

သက်ထားဝေက တအံ့တဩနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဝေရဲ့။ ဒါတောင် ခေတ်မှီရိုင်ဖယ် သေနတ်တွေ ကိုင်ထားတဲ့ နယ်ချဲ့တွေကို ချင်းတော်လှန်ရေးသမားတွေက ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြားနဲ့ တိုက်ရတာ။ မင်းတပ်ရောက်ခါနီး (၂) မိုင်အလိုမှာ ကျောက်တောင်ကွေ့တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒီတောင်ကျောက်မှာ ခုခံ တိုက်ပွဲဆိုရင် နယ်ချဲ့ကြေးစားစစ်သားတွေ (၈၀) ကျော်တောင် ကျဆုံးတာ ဝေရဲ့။ သူ့ကျွန်မခံလိုတဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ပေါ့ ဝေရယ်”

သက်ထားဝေသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နားထောင်ရင်း မသိမမိလိုက်သော ဟိုတုန်းက ချင်းတော်လှန်ရေးသမားတွေကို စိတ်ထဲက ခိုးကျွေးနေမိနေလေသည်။ တကယ်တော့ လက်နက်အင်

အားချင်း မမျှ၍သာ အညံ့ခံခဲ့ရပေမယ့် ဘယ်လူမျိုးမှ သူ့ကျွန်မခံလို ဘူးဆိုသည်ကို သည်လုပ်တက်စခန်းက ပြောပြနေသလို သက်ထား ဝေရင်ထဲ ခံစားမိလေသည်။

မကြာမီ ခရီးဆက်လာကြသည်။ ဂျစ်ကားလေးသည် ထင်ရှူး တောတွေကို ဖြတ်သန်းနေ၏။ စိမ်းရွှေရွှေနိုင်လှသော ထင်းရှူးနဲ့ တွေ့က သက်ထားဝေနှာဝမှာ ခပ်ရိုင်းရိုင်းသင်းပျံ့လာသည်။ ပလိင်း တွေကို နှဖူးသိုင်းကြိုးဖြင့် လွယ်ပိုးထားသော ချင်းအမျိုးသမီးသုံး ယောက် ထင်းရှူးတောထဲက ထွက်လာကြသဖြင့် သက်ထားဝေက ကြည့်လိုက်သည်။ ချင်းအမျိုးသမီးသုံးယောက်က သက်ထားဝေကို လက်လှမ်းပြရာ သက်ထားဝေကလည်း ပြန်လည်လက်ပြလိုက် သည်။

“ဆလိင်း.. ဟိုမိန်းမကြီးနှစ်ယောက်က မျက်နှာမှာ ဘာလုပ်ထားသလဲ.. ”

သက်ထားဝေက ရုတ်တရက်မေးလိုက်သဖြင့် ဆလိင်းရိုထန်း သည် မိန်းမကြီးသုံးယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ.. အဲဒါလား အဲဒီအကြောင်း ဝေ့ကို ပြောမထားမိ ဘူး။ အဲဒါမျက်နှာပေါ် ဆေးမှင်ရည် ထိုးထားတာလေ ပါးရဲထိုး တယ်လို့ခေါ်တယ်။ ဒီဒေသက အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ရိုးရာလေပေါ့ ဟာ.. ”

“ကြောက်စရာကြီးနော်.. ဒါနဲ့.. ဟိုခပ်ငယ်ငယ် မိန်းကလေး ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ပါးရဲမထိုးတာလဲ”

“ရှေးတုန်းကတော့ လှတဲ့မျက်နှာကို အရုပ်ဆိုးအောင်လုပ် တာလား အရုပ်ဆိုးတဲ့မျက်နှာကို လှအောင်လုပ်တာလားဆိုတာ

ဘယ်သူမှ ရေရေရာရာမသိဘူး။ မိရိုးဖလာ ဓလေ့ထုံးစံအနေနဲ့ပဲ အရွယ်ရောက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ ပါးရဲမထိုးမနေရ ထိုးရတယ်။ ခုခေတ်လူငယ်ပိုင်းတွေတော့ မထိုးတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မြို့နဲ့ အလှမ်းဝေးပြီး တောသိပ်ကျတဲ့ ရွာတွေမှာတော့ အခုထက်ထိပါး ရဲထိုးကြသေးတယ်”

“ဒါဆိုရင် ဆလိင်းတို့ အမေလည်းပါးရဲထိုးတယ်ပေါ့”

သက်ထားဝေက မျက်နှာခပ်ပျက်ပျက်နှင့် မေးလိုက်သဖြင့် ဆလိင်းရိုထန်းက ရယ်လိုက်သည်။

“အမေက ပါးရဲမထိုးဘူးဝေရဲ့။ အမေတို့ ဖေဖေက ရဲမှုထမ်း ဆိုတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြည်မမှာ အနေများပြီး ပါးရဲမထိုး တော့ဘူးလေ”

သက်ထားဝေ သက်ပြင်းမွမွလေး ချလိုက်မိသည်။

ဂျစ်ကားလေးသည် ထင်းရှူးတောတွေကို ဖြတ်သန်း၍ မဆိုးနိုင်သေး။

“ဝေ.. စောစောက ဆလိင်းပြောတဲ့ ကျောက်တောင်ကွေ့ ဆိုတာ ဒီကွေ့ပဲ။ ချင်းတော်လှန်ရေးသမားတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ စစ်သား (၈၀) ကျော် ကျဆုံးခဲ့တဲ့နေရာပေါ့”

ဂျစ်ကားလေးသည် ကျောက်တောင်ကွေ့ကို ဖြတ်သန်းလာ စဉ် ဆလိင်းရိုထန်းက လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောပြလိုက်သည်။ သက် ထားဝေ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ ပစောက်ကွေ့ဖြစ်နေ၏။ တကယ်ပင်ရန်သူကို ကျိုးသွင်းချောင်ပိတ် တိုက်ခိုက်ရန်ကောင်း သော နေရာအဖြစ် မှတ်သားလိုက်မိသည်။

ဂျစ်ကားလေးသည် မင်းတပ်မြို့ထဲစဝင်တော့ မွန်းတဲ့နေပြီ။ သက်ထားဝေသည် မင်းတပ်မြို့ထဲ ဝင်လာကတည်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မြင်ကွင်းတဆုံး မျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြည်မက မြို့တွေကဲ့သို့ အကွက်ရိုက်ပြီး စနစ်တကျ တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ရာများ မဟုတ်ဘဲ တောင်ကျောတွေ၊ တောင်ဆင်ခြေလျှောတွေမှာ အဆင်ပြေသလို ဆောက်ထားသော ပျဉ်ထောင်အိမ်တွေ၊ တိုက်အိမ်ပုပုလေးတွေကိုကြည့်ပြီး အထူးအဆန်း ဖြစ်နေမိပြန်သည်။ ကားဒရိုင်ဘာသည် ဘဝသစ်ရပ်ကွက်က ဆလိုင်းရိုထန်းတို့အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ဆလိုင်းရိုထန်းတို့အိမ်သည် ကားလမ်းကိုမေးတင်၍ ဆောက်ထားသော နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးသည် ရေနံချေးဝကာ မဲမှောင်နေ၏။ အိမ်ရှေ့မှာ ဂျစ်ကားထိုးရပ်သံကြားသဖြင့် ဆလိုင်းရိုထန်းအမေနှင့် ညီမလေးမူးရှိသည် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာကြသည်။

“နူးနူး (မေမေ) နေကောင်းတယ်နော်”

ဆလိုင်းရိုထန်းသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း နူးနူးကိုဖက်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်သားရယ်၊ သားတို့နူးနူးကို ဘာလို့ကြိုပြီး အကြောင်းမကြားတာလဲ။ နူးနူးတို့ကျောက်ထုဆင်းကြိုမှာပေါ့”

“နူးနူးကို ဒုက္ခမပေးချင်လို့ပါ။ နူးနူးကိုပြောထားတဲ့ သားရဲ့ ချစ်သူ သက်ထားဝေဆိုတာ သူပဲ နူးနူး။ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့တာ၊ ပခုက္ကူတရားရုံးမှာ လက်ထပ်ကြတယ်။ ဝေက မင်္ဂလာမဆောင်ချင်ဘူးဆိုတော့ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်တာပေါ့ နူးနူး”

ဆလိုင်းရိုထန်းက သက်ထားဝေရှေ့မှာ အားရပါးရပြောပြနေသဖြင့် သက်ထားဝေတစ်ယောက် ရှက်စနိုးနှင့် ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ ပြုံးပျော်ရယ်မောနေကြသော သားအမိနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး သက်ထားဝေရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးခံစားရပြန်သည်။

“သမီးက ချစ်စရာလေးပဲ။ သားကပြည်မသူ ချောချောလေးကို တောင်ပေါ်ခေါ်လာတာကိုး။ မိဘတွေသဘောမတူတဲ့ကြားက တောင်ပေါ်လိုက်လာရဲတဲ့ သမီးရဲ့သတ္တိကိုတော့ နူးနူး အရမ်းခိုးကျူးသွားပြီ။ သမီးဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော် ဒီမှာလည်း ပြည်မသူတွေ အများကြီးရှိတယ်. . .”

နူးနူးက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အားပေးနေပေမယ့် သက်ထားဝေ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သလား၊ ပြုံးပြလိုက်သလားပင် မဝေခွဲနိုင်တော့။ ဆလိုင်းနှင့် ညီမလေးမူရီက ပစ္စည်းတွေချနေစဉ် နူးနူးကဝေကိုဖက်ပြီး အိမ်ထဲခေါ်သွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆလိုင်းနူးနူး၏ ဖော်ရွေလှသော အပြုံးတွေအောက်မှာ ဝေရင်ထဲ နွေးထွေးစွာ ခံစားရလေသည်။

ဆလိုင်းရိုထန်းက ပြည်မသူချောချောလေး ခေါ်လာပြီဆိုတာ သတင်းကြားကတည်းက ဆလိုင်းတို့အိမ်သည် ဧည့်သည်တွေဖြင့် စည်ကားနေသည်။ ဆလိုင်းညီမလေးမူရီတစ်ယောက် ယောင်မလှလှလေးနားက မခွာတော့။ အိမ်နီးနားချင်းတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ ဆလိုင်းသူငယ်ချင်းတွေက သက်ထားဝေအား လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက သက်ထားဝေအတွက်ဆိုတာ နွား နောက်သားခြောက်တွေ၊ ဆတ်သားခြောက်တွေ၊ ကြက်အရှင်တွေ လက်ဆောင်လာပို့ကြသည်။ သက်ထားဝေက အားနာလှသဖြင့် တောင်းပန်သော်လည်း မရ။ သူတို့ရိုးသားမှုအပေါ် တန်ဖိုးမထား ရာ ရောက်မည်စိုးသဖြင့် ပေးလာသမျှ လက်ဆောင်တွေကို မျက်စိ မှိတ်လက်ခံနေရလေသည်။

ဆလှိုင်းရိုထန်းနှင့် သက်ထားဝေ မင်းတပ်ရောက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာ မြို့ဦးကျောင်းတိုက်တွင် မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်ကြသည်။ ရွာကဆွေမျိုးသားချင်းတွေကိုတော့ ဝက်တစ်ကောင်နှင့် ခေါင်အိုး သုံးလုံးပေးလိုက်သည်။ ဆလှိုင်းတို့မိသားစုက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်တော့ ရိုးရာအတိုင်းလည်း လုပ်ပေးရသေးသည်။ ဆလှိုင်းရိုထန်း ၏ ဘိုးဘွားများသည် ရိုးရာနတ်ဘာသာကိုးကွယ်ကြသော်လည်း ဆလှိုင်းပါးပါး (ဖေဖေ) လက်ထက်ကစပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင် ယုံကြည်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်ဆိုပေမယ့် ဆလှိုင်းတို့ မိသားစုမိတ် တစ်ခု တည်းနှင့်ပင် စည်ကားလှပါသည်။ ဆလှိုင်းနွားပြောသလိုပင် ဒီမှာ ပြည်မသူတွေ အများအပြားတွေ့ရသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ ဝန်ထမ်းမိသားစုတွေ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ပခုက္ကူကဆရာတော် ဖြစ်နေ၏။ တကယ်ပင် သက်ထားဝေ တစ်ယောက် စိုးစဉ်းမျှ အားငယ်စိတ်မရှိတော့ချေ။

မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်အပြီးမှာ မိသားစုနှင့်ညှိသည်များ ပြန် သွားကြသော်လည်း ဆလှိုင်းရိုထန်းနှင့် သက်ထားဝေကတော့ စောင်းတန်းလေးအတိုင်း စေတီကုန်းပေါ်တက်လာကြသည်။

စေတီကုန်းပေါ်ရောက်တော့ သက်ထားဝေတစ်ယောက် နက်ရှိုင်း လှသော တစ်ဖက်တောင်ကြားကို ငုံ့ကြည့်ပြီး အသဲထဲအေးခနဲ ခံစားလိုက်မိသည်။ တောင်ကြားတွေမှာ ဖြူလွလွတိမ်လွာတွေက ဝပ်ဆင်းနေသည်။

“ဆလှိုင်း.. ဟိုးတောင်ကြားတွေထဲက ဖြူဖြူကြီးတွေဟာ တိမ်တွေမဟုတ်လား.. ”

သက်ထားဝေက တအံ့တဩဖြစ်ရင်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဝေ.. အဲဒါတိမ်တွေလေ ဒီမှာတော့ တိမ်တွေက ဆယ့်နှစ်ရာသီ ဒီလိုပဲ ရစ်သိုင်းနေကြတယ်”

“အင်း.. ဝေလည်း တစ်သက်လုံးအပေါ် မော့ကြည့်လာခဲ့ တဲ့ တိမ်တွေကို အခုတော့ ပြန်ငုံ့ကြည့်နေရပြီ.. ”

သက်ထားဝေကပြောပြီး ရယ်နေသဖြင့် ဆလှိုင်းပါရယ်လိုက် သည်။ ဝေ ကြည်နူးနေတာမြင်တော့ စိတ်လည်းချမ်းမြေ့သွားသည်။ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော တောင်ပေါ်လေအေးအေးက သက်ထား ဝေကို ပို၍ ကြည်နူးစေပြန်သည်။ သက်ထားဝေသည် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ လျှိုမြောင်ကြီးတွေ၊ တောင်ခါး ပန်းတွေ၊ တောင်ထွတ်တောင်စွယ်တွေသာ ကြီးစိုးနေသည်ကိုတွေ့ ရသည်။ တောင်ခါးပန်းတွေ၊ တောင်စွယ်တွေ၊ တောင်ကြားတွေမှာ တိမ်တစ်ချို့က ဝေနေပြီ။ တိမ်တစ်ချို့က တရွေ့ရွေ့ လှင့့်မျောနေ၏။ တိမ်တစ်ချို့ တရွေ့ရွေ့ လှင့့်မျောသွားပြီး တောင်ခါးပန်းတနေရာ မှာ ရွာလေးတစ်ရွာ ပေါ်လာသည်။ သို့သော် တိမ်တစ်ချို့က မရွေ့ လျားပဲ ရွာခြေရင်းမှာ ဝေနေသဖြင့် တိမ်တွေပေါ် ရွာလေးတင်ထား သလို ဖြစ်နေ၏။ သက်ထားဝေက ထိုရွာခင်းကို ငေးကောင်းကောင်း

နှင့် ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ မြို့ဘက်ကို တစ်ဖန်လှည့်ကြည့် ပြန်သည်။ စေတီကုန်းပေါ်မှ ဆီး၍ကြည့်ရသဖြင့် ရှုခင်းကတစ်မျိုး လှနေပြန်၏။

စေတီကုန်းအောက်က မြို့မဘေးလုံးကွင်း၊ ပြီးတော့ တောင်စောင်းအတိုင်း နိမ့်ဆင်းသွားသော လူနေအိမ်ခြေတွေ၊ ဘေးလုံးကွင်းအနောက်ဘက်နားက ထင်းရှူးပင်ကြီးတွေ၊ ထိုမှ ယူကလစ်ပင်တွေကြားက အုတ်ဖြူဖြူကြီးတွေနှင့် အမှတ် (၁) အ. ထ. က ကျောင်းကြီးကို မြင်ရသည်။

“ဆလိင်း. . ဒီဘေးလုံးကွင်းကြီးက တောင်ကြောကို ဖြိုပြီး ဘေးလုံးကွင်း လုပ်ထားတာမဟုတ်လား. . ”

သက်ထားဝေက ကမ်းပါးယံတွေလို မြင့်မားနေသော ကုန်းကြောပြတ်တွေကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဝေ. . အရင်တုန်းကတော့ ကုန်းစောင်းကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်။ မြေထိုးစက်ကြီးတွေနဲ့ ဖြိုပြီး ဘေးလုံးကွင်းလုပ်ထားတာ။ ဆလိင်းတော့ မမှီလိုက်ပါဘူး။ အင်း. . တကယ်တော့ အခုမြို့ဦးကျောင်းတိုက်နေရာနဲ့ ဘေးလုံးကွင်းလုပ်ထားတဲ့နေရာဟာ ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန်ရဲ့ ဘူမိနက်ဿာန် မြေနေရာတွေပဲဝေရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ချင်းတော်လှန်ရေးသမားတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ကျဆုံးခဲ့တဲ့ နယ်ချဲ့ကြေးစားဂေါ်ရခါးစစ်သား (၅၀) ကျော်ကို အခုဘုန်းကြီးကျောင်းနေရာမှာ မြှုပ်ခဲ့ကြပြီး ပန်ချာပီတပ်သား (၈၀) ကျော်ကိုတော့ ဒီဘေးလုံးကွင်းနေရာမှာပဲ မြှုပ်ခဲ့တာလေ. . ”

“ဆလိင်း အခုလိုရှင်းပြတဲ့အတွက် နမောနီး”

သက်ထားဝေခေါင်းလေးတစ်ညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးရင်းပြောနေသဖြင့် ဆလိင်းရိုထန်းသည် ကျောက်ဆည်အလည်ရောက်တုန်းက သူပြောခဲ့ဖူးသောစကားကို ပြန်ချေမှန်းသဘောပေါက်ကာ ရယ်မောလိုက်သည်။ သက်ထားဝေသည် အနည်းငယ်အေးလာသဖြင့် သိုးမွေးအနွေးအကျီဇစ်ကို လယ်ပင်းအထိစွဲစိလိုက်သည်။

“ဆလိင်းတို့ဒေသက သိပ်အေးတာပဲနော်”

“ဝေ ဒီမှာပျော်ရဲ့လားဟင်”

“ပျော်ပါတယ် ဆလိင်းရယ်. . ပျော်ရာမှာမနေရ တော်ရာမှာနေရမယ်ဆိုပေမဲ့ ဝေကတော့ တော်ရာမှာပျော်နေမိတာ အမှန်ပဲ”

သက်ထားဝေ၏ ရင်ထဲကစကားမို့ ဆလိင်းရိုထန်းတစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ ဖော်ပြ၍မရနိုင်သော အေးမြမှုတစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ သက်ထားဝေပခုံးလေးကိုလည်း ကြင်နာလွန်းသောယုယမှုမျိုးနှင့် ဖက်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၆)

သက်ထားဝေသည် လိမ္မော်ပင်၊ ပန်းသီးပင်၊ သရက်ပင်၊ သစ်တော်သီးပင်၊ ပိုးစားပင် စသည့်သစ်သီးဝလံတွေ စိုက်ပျိုးထားသော ဥယျာဉ်ကြီးကို တဖျော်တခေါ်ကြည့်ရင်း အံ့ဩနေလေသည်။ သည်ဥယျာဉ်ကြီးက မင်းတပ်-မတူပီ ကားလမ်းနံဘေးမှာ ရှိသည်။ ဥယျာဉ်အဝင်ဝက လူနေအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာပင် ငှက်ပျောပင်တွေ၊ ပိန္နဲပင်ကြီးတွေ၊ သရက်ပင်ကြီးတွေက အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေလေသည်။

“ဒီဥယျာဉ်ကြီးက ဆလိုင်းတို့ ကိုယ်ပိုင်ဥယျာဉ်လား အကျယ်ကြီးပဲနော်. . .”

သက်ထားဝေ တအံ့တဩမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဝေရဲ့ ဆလိုင်းတို့ ကိုယ်ပိုင်ဥယျာဉ်ကြီးလေ ဧက (၅၀) လောက်ရှိမယ်။ ဆလိုင်း ဝေနောက်ကို မလိုက်နိုင်တာ ဒီဥယျာဉ်ကြောင့်လည်း ပါတာပေါ့။ ဒီဥယျာဉ်ကို ဦးစီးလုပ်မယ့် လူက ဆလိုင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ။ ဆလိုင်းတက္ကသိုလ်တက်တဲ့ လေးနှစ်ကာလမှာ နူးနူးပဲဦးစီးလုပ်ခဲ့တာ။ နူးနူးလည်း အရွယ်ရလာတော့ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ လာ ဥယျာဉ်ထဲလျှောက်ကြည့်ရအောင်. . .”

သက်ထားဝေသည် ဆလိုင်းစကားဆုံးတော့ သက်ပြင်းကို ခိုးချလိုက်မိသည်။ အခုမှပင် ဆလိုင်းအပေါ်လည်း ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ တကယ်လည်း ဒီဥယျာဉ်ကြီးက အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားတစ်ယောက်မှ မဦးစီးလျှင် မဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေပင်။ ဆလိုင်းပါးပါးက ဆလိုင်း (၉) နှစ်အရွယ်မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ညီတစ်ယောက်ကလည်း တပ်မတော်ထဲရောက်နေသည်။ ညီမလေးမူးရှိုးက အခုမှ (၁၀) တန်း ရှိသေးသည်။ သည်တော့ ဥယျာဉ်ကြီးလုပ်ငန်းကြီးက ဆလိုင်းပခုံးအပေါ် အလိုအလျှောက် ကျလာတော့သည်။

“ဆလိုင်း ဟိုမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

သက်ထားဝေက တနေရာလှမ်းကြည့်ရင်းမေးလိုက်သည်။

“ဪ... အလုပ်သမားတွေ သစ်တော်သီးပင်နှင့် ပန်းသီးပင်ပေါ်က ကိုင်းခြောက်တွေ၊ ကိုင်းလက်တွေ ပယ်နေကြတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့... အဲဒီလိုပယ်ရတာလဲ”

“လေဝင်လေထွက်ကောင်းအောင် နေရောင်ခြည် ကောင်းကောင်းရအောင်လို့ ပယ်တာပါ။ မလိုအပ်တဲ့ ကိုင်းလက်တွေကို အဲလိုပယ်ပေးမှ အပင်သန်မာကြီးထွားမယ်၊ သီလုံးလှမယ်၊ သက်တမ်းလည်း ရှည်မယ်လေ”

“ပန်းသီးနဲ့ သစ်တော်သီးက သက်တမ်းဘယ်လောက်အထိ ရှိသလဲ”

“အင်း... စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးမယ်ဆိုရင်တော့ ပန်းသီးက နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်ထိ သက်တမ်းရှည်ပြီး သစ်တော်သီးကတော့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်အထိ သက်တမ်းရှည်တယ်။”

သားစဉ်၊ မြေးဆက် စားလို့ရတာပေါ့။ ဟိုဘက်ကအပင်ကြီးတဲ့ သစ်တော်သီးပင်နဲ့ ပန်းသီးပင်တွေက အဖိုးနဲ့ ဖေဖေတိုစိုက်ခဲ့တာလေ။ ဟိုအောက်နားက အပင်ငယ်တွေက ဆလိုင်း (၁၀) တန်းနှစ်က စိုက်ခဲ့တာ ငါးနှစ်သားရနေပြီ။ ဒီနှစ်စ သီးမှာပဲ... ”

သက်ထားဝေသည် တောင်စောင်းတွေမှာ သီးသန့်စီအတန်းလိုက် စိုက်ထားသော ပန်းသီးပင်နှင့် သစ်တော်သီးပင်များကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပေါင်းမြက်တွေရှင်လင်းထားသဖြင့် အောက်ခြေတွေက ရှင်းလင်းနေ၏။

“ဆလိုင်း... ဒီကပန်းသီးတွေက စားလို့အရသာရှိတယ်နော်၊ ချိုလည်းချိုတယ်၊ အသားလည်းညက်တယ်၊ မန္တလေးမှာရောင်းတဲ့ တချို့ပန်းသီးတွေလို ပေါ့ဆွတ်ဆွတ်ဖွာတာတာ မရှိဘူး”

သက်ထားဝေက ဆလိုင်းခူးပေးသော ပန်းသီးတစ်လုံးကို စားရင်းပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဝေရဲ့။ ချင်းတောင်ပန်းသီးတွေဟာ တခြားဒေသကထက်ပင် ပန်းသီးတွေနဲ့ မတူဘူး။ ချင်းတောင်ပန်းသီးတွေက အလုံးလုံးနည်းနည်း သေးမယ်။ ဒါပေမယ့် အသားကျစ်ပြီး စားလို့ အရသာရှိတယ်”

“ဟိုး... တောင်စောင်းပေါ်က အရွက်စိမ်းဖန့်ဖန့်ကြီးတွေနဲ့ အပင်က ဘာအပင်တွေလဲ...”

ဆလိုင်းရိုထန်းက သက်ထားဝေ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ပိုးစာပင်တွေလေ။ အခု ရွက်နုထွက်နေတာ။ နောက်ထပ်တစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် ပိုးမွှေးမြူရေးခြံက အလုပ်သမားတွေ

လာခူးတော့မယ်။ ပိုးစာပင်ကျတော့ အခင်းပြတ်ရောင်းရတာ”

“ပိုးစာဆိုတော့ အဲဒီအရွက်တွေကို ပိုးတွေ ကျွေးရတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဝေရဲ့။ ကိုးမိုင်စခန်းမှာ ပိုးမွေးမြူရေးခြံရှိတယ်။ ပိုးစာရွက်ကို ပိုးတွေ ကစားပြီး ပိုးအိမ်ထုတ်တယ်။ အဲဒီပိုးအိမ်တွေကို ပိုးချည်ပိုးထည် ထုတ်တယ်လေ”

“လာ. . လိမ္မော်ခြံဘက် သွားကြည့်ရအောင်. . .”
ဆလိုင်းရိုထန်းက ဝေကို လိမ္မော်ခြံတွေဘက် ခေါ်လာပြန်သည်။

“ဝေ ဒါက လိမ္မော်ပင်တွေလေ။ အခု အပွင့်တွေ ဝင်နေပြီ။ လိမ္မော်ပင်တန်းကြားထဲက အပင်စိမ်းစိမ်းတွေက ကာဖီပင်တွေ။ လိမ္မော်ခင်းအောက်က အပင်တွေကတော့ လက်ဖက်ခင်းတွေလေ”

“ဟိုး အောက်နားက ဝါဝါအခင်းကြီးက နာနတ်ခင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဝေ။ နာနတ်တွေက နည်းနည်းနုသေးတယ်။ နောက်ထပ်သုံးလလောက်ကြာမှ ခူးလို့ရမယ်။ ခူးပြီးတဲ့ အပင်နေရာမှာ မြေပြန်ပြုပြင်ပြီး ခူးထားတဲ့ နာနတ်ခေါင်းဖြစ်ဖြစ်၊ သားတက်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခါတည်း အစားထိုး ပြန်စိုက်ခဲ့ရတယ်. . .”

သက်ထားဝေ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ နာနတ်သီးတွေကို အတန်းလိုက်ပေါင်ဖော်ပြီး စိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပေါင်းမြက်တွေ ရှင်းလင်းထားသဖြင့် အဝါဘက်သန်းနေသော နာနတ်သီးတွေက ရွှေတုံးလေးတွေ စီတန်းထားသကဲ့သို့ နေရောင်အောက်မှာ ဝင်းဝါ၍ နေလေသည်။

“ဒီ နာနတ်တွေကို စိုက်ပြီး ဘယ်နှစ်လကြာမှ သီးတာလဲ”
သက်ထားဝေက မေးသည်။

“သားတက်စိုက်ရင်တော့ တစ်နှစ်အကြာမှာ သီးတယ်။ နာနတ်ခေါင်း ပြန်စိုက်ရင်တော့ ဆယ်ငါးလကြာမှ သီးတယ်။ အစေ့ပျိုးထားတဲ့ အပင်ပေါက်လေးစိုက်ရင်တော့ နှစ်ဆယ့်တစ်လကြာမှ သီးတယ်”

သက်ထားဝေသည် ဆလိုင်းကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“အင်း. . ဆလိုင်းရဲ့ ဥယျာဉ်အလုပ်ကလည်း သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးနော်။ ဒါနဲ့ ဒီဥယျာဉ်ကထွက်တဲ့ သစ်သီးတွေကို ဘယ်လို သွားရောင်းတာလဲ”

“ဒီက ပွဲစားတွေက ဝယ်ပြီး ပခုက္ကူပို့တာလေ။ ဒါပေမယ့် စီးပွားဖြစ်လုပ်တဲ့လူက နည်းသေးတော့ ဈေးကွက်မခိုင်မာသေးဘူး။ ဈေးကွက်မခိုင်မာသေးတော့ ရောင်းရတာ ဈေးသိပ်မရဘူး။ ပခုက္ကူမှာ ပန်းသီးတစ်လုံး (၂၀) ကျပ်ရှိရင် ဒီမှာတော့ ပွဲစားက (၅) ကျပ်လောက်နဲ့ပဲ ကောက်တယ်”

“ဒီမှာ လူတိုင်း ဥယျာဉ်ခြံ မလုပ်ကြဘူးလား”

“ဒီမှာတော့ ဆလိုင်းလို စီးပွားဖြစ်တဲ့ လုပ်တဲ့လူတော့ နည်းသေးတယ်။ မိသားစုစားဖို့ တစ်ပိုင်တစ်နိုင်လေး စိုက်တဲ့လူတော့ များပါတယ်။ ဒီမှာတော့ အဓိက တောင်ယာလုပ်ငန်းပဲ အားထားပြီး လုပ်ကြတယ်လေ”

ဆလိုင်းသည် သက်ထားဝေလက်ကလေးကိုဆွဲပြီး ဥယျာဉ်အလယ်မှာ ဖြတ်စီးသွားသော စမ်းချောင်းလေးဆီ ခေါ်လာခဲ့သည်။

စမ်းချောင်းလေးက (၁၀) ပေခန့် ကျယ်သည်။ သို့သော် စမ်းချောင်းက ကြည်လင်သန့်ရှင်းနေ၏။ ရေစီးအောက်က ကျောက်စရစ်လေးတွေကိုပင် အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ စမ်းချောင်းနံဘေး ဟိုဘက် ဒီဘက်မှာ ပေါင်လေးတွေဖော်ပြီး ပန်းမုံလာ၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ဆလပ်ရွက်စသည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ စိုက်ပျိုးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဆလိုင်း ဟို လှေကားထစ်တွေက ဘာစိုက်ဖို့ လုပ်ထားတာလဲ”

“စပါးစိုက်ဖို့ ဖော်ထားတာ ဝေရဲ့”
လှေကားထစ်တွေပေါ် စပါးစိုက်မည်ဆိုသဖြင့် သက်ထားဝေ နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“အဲဒီလှေကားထစ်တွေထဲ ရေသွင်းပြီး စိုက်မှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဝေရဲ့။ မိုးကောင်းရင်တော့ ရေသွင်းစရာ မလိုပါဘူး။ မိုးမကောင်းရင်တော့ စမ်းချောင်းကရေကို ဝါးသယောက်တွေနဲ့ သယ်ပြီး ရေသွင်းရမယ်လေ။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆလိုင်းက အရင်ဆုံး စမ်းသပ်ကြည့်တာပါ။ အောင်မြင်ရင်တော့ ကျန်တဲ့လူတွေကိုပါ တောင်ယာမခုတ်ဘဲ လှေကားထစ်စိုက်ပျိုးတဲ့စနစ်ကို ပြောင်းလဲလုပ်ကြဖို့ အားပေးရမှာပဲ။ အကုန်လုံး မလုပ်နိုင်တောင် တစ်ဝက်ကလုပ်နိုင်ရင် တောတစ်ဝက်သက်သာတယ် မဟုတ် ဘူးလား.. ”

သက်ထားဝေသည် ဆလိုင်းကို မော့ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက ခေတ်မီအတွေးအခေါ် ရှိနေပြန်

သဖြင့် စိတ်ထဲကလည်း ကျိတ်၍ လေးစားမိပြန်သည်။ နှစ်ယောက်သား ဥယျာဉ်အဝင်က လူနေအိမ်ဆီသို့ ပြန်ရောက်လာကြတော့ ဆလိုင်းက အလုပ်သမားတွေ ခူးပေးထားသော ဥယျာဉ်ထွက်သီးနှံများဖြစ်သည့် ပန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးတို့ကို ကျွေးသည်။ ညနေစောင်းမှ မင်းတပ်မြို့သို့ ပြန်လာကြသည်။ အပြန်မှာ ရှုခင်းသာ စခန်းပေါ်တက်ကြသည်။

“ဆလိုင်း.. ဟိုမှာ အပွင့်နီနီလေးတွေက ဘာပန်းတွေလဲဟင်”

“ဪ.. အဲဒါ တောင်ဇလပ်ပန်းတွေလေ ဝေရဲ့”
“ဟယ်.. သိပ်လှတယ်နော်”

သက်ထားဝေသည် တောင်ဇလပ်ပန်းတွေကို ကြည့်ပြီး ပျော်သွားသည်။ ဆလိုင်းရိုထန်းက ပြေးသွားပြီး အပွင့်လှသော တောင်ဇလပ်ပန်းတွေကို ခူးပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဝေခေါင်းပေါ်ပန်ပေးလိုက်၏။ သက်ထားဝေက ပျော်လွန်းသဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်လို ခုန်ပေါက်မြူးတူးနေလေသည်။ အခုတော့ သက်ထားဝေခေါင်းပေါ်မှာ အိမ်ကပန်လာသော သစ်ခွပန်းတွေနှင့် တောင်ဇလပ်ပန်းတွေက အလှချင်းပြိုင်နေလေသည်။

နှစ်ယောက်သား မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးပေါ်ထိုင်ကာ အမောဖြေရင်း မင်းတပ်မြို့၏ ညနေအလှကို မျှော်ကြည့်နေကြသည်။ မြူငွေ့တွေကင်းနေသော ဆည်းဆာရောင်အောက်က မင်းတပ်မြို့သည် ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ် လှပနေ၏။

“ဒီပေါ်က ကြည့်တော့လည်း ဆလိုင်းတို့မြို့လေးက သိပ်လှတာပဲနော်”

ဆလှိုင်းရိုထန်းက ပြုံးရင်းခေါင်းညိတ်ကာ သက်ထားဝေ စကားကို ထောက်ခံလိုက်သည်။ တောင်ပေါ်လေက ခပ်မြူးမြူး တိုးဝှေ့လာသည်။ ပခုံးပေါ်ဖြန့်ချထားသော သက်ထားဝေဆံပင် တွေက လေထဲမှာ တလွင့်လွင့် ဝဲနေ၏။ မြင်ကွင်းအသစ်တွေက သက်ထားဝေကို ကြည့်နူးစေတာကတော့ အမှန်။ သက်ထားဝေ သည် ဆလှိုင်းပခုံးကိုမှီရင်း မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအထိ သွယ်တန်းနေ သော တောင်စဉ်တောင်တန်းတွေကို မျှော်ကြည့်ရင်း အငုတ်စိတ် မှာ အညာကို လွမ်းမိပြန်သည်။

မကြာသေးသော ကာလတစ်ခုက ကျောင်းသူလေး သက်ထားဝေ။ နှလုံးသား လှုပ်ရှားတတ်ခါစ၊ ချစ်တတ်လွမ်းတတ် ခါစ၊ ပျော်တတ် လွမ်းတတ်ခါစ၊ လူ့ဘဝ၏ခရီးအစတွင်ရှိခဲ့သော သက်ထားဝေ။ အခုတော့ သက်ထားဝေဆိုသော လှပသော မိန်းကလေးသည် အဆက်အစပ်မရှိခဲ့သော လောကထဲသို့ ဘဝသစ် တစ်မျိုးဖြင့် တိုးဝင်လာလေပြီတည်း။

အခန်း (၇)

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ. .”
“မင်္ဂလာပါ တပည့်တို့ ထိုင်ကြပါ”

ဆရာမနှင့် တပည့်တို့၏ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်သံတို့သည် လှေကောင်းရွာ မွန်လတန်းကျောင်းလေး၏ ဆောင်းနံနက်ခင်းဝယ် မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ခဉ္စောင်းနေလေသည်။ တတိယတန်း အခန်း ထဲသို့ ကုန်ကြွေးရရဝင်လာသော ဆရာမသက်ထားဝေကို ကျောင်းသား ကျောင်းသူကလေးများက ပြိုင်တူထကာ လက်ကလေးတွေပိုက်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အသံဝဲဝဲလေးတွေက နေ့စဉ်လို ကြားနေရသော်လည်း ဆရာမသက်ထားဝေ နားထဲမှာတော့ အမြဲ ပင် နာပျော်ဖွယ်ကောင်းနေ၏။

ဆရာမသက်ထားဝေသည် တစ်တန်းလုံးကို တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကျောင်းခေါ်ချိန်စာအုပ်ကို လှန်လိုက်သည်။ ခုံတိုင်းမှာ လူပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရတော့ ရင်တစ်ပိုင်းအေးသွား သည်။ သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဦးချင်းနာမည်စာရင်း ခေါ်လိုက် သည်။ အရင်အပတ်တုန်းက တစ်ပတ်လုံးလုံးလိုလို ကျောင်းသား သုံးလေးယောက်က မမြဲပျက်ကွက်နေ၏။ မေးကြည့်တော့ တောင် ယာကို ကလေးထိန်း လိုက်သွားရလို့တဲ့။ သည်တော့ ကလေးတွေ၏ ပညာရေးကို အထိအခိုက် မခံနိုင်သော ဆရာမသက်ထားဝေသည်

ကလေးမိဘတွေကို ကျောင်းသို့ဆင့်ခေါ်ကာ ကျောင်းအုပ်ဖြစ်သော ခင်ပွန်းသည် ဆလိုင်းနှင့်အတူ အာပေါက်မတတ် စည်းရုံးခဲ့ရသည်။ သည်တစ်ပတ်တော့ နေ့တိုင်းလိုလို အခန်းထဲ လူပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရတော့ ဆရာမသက်ထားဝေ ကျေနပ်မိလေသည်။

“မောင်ရှိုန်းထန်”

“ရှိပါတယ်ဆရာမ”

“မောင်းကီးဖေ”

“ရှိပါတယ်ဆရာမ”

“မအွမ်မိုင်”

“ရှိပါတယ်ရှင်”

ဆရာမသက်ထားဝေသည် တစ်ဦးချင်းနာမည်စာရင်း ခေါ်ပြီးသည်နှင့် အိမ်စာပေးထားသော ကျက်စာများကို တစ်ဦးချင်း ပြန်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် သင်ခန်းစာများ ဆက်လက်သင်ကြားသည်။ ထို့နောက် အထွေထွေ ပို့ချချက်အဖြစ် ယဉ်ကျေးမှု အကြောင်းကို ပို့ချသည်။

“ကဲ. . ဒီတစ်ပတ်တော့ ဆရာမ ကဗျာတစ်ပုဒ်သင်ပေးမယ်။ ကဗျာခေါင်းစဉ်က ကိုယ်နှုတ်မှုရာ ယဉ်ကျေးပါတဲ့။ ခေါင်းစဉ်က ဘာလဲ”

“ကိုယ်နှုတ်မှုရာ ယဉ်ကျေးပါ ဆရာမ”

“အားလုံးလိုက်ဆိုမယ်”

“လူကြီး မိဘ ဆရာ ရှေ့မှာ မောင်မယ်များတို့ သွားတဲ့အခါ ကိုယ်ကိုညွတ်ကာ ခေါင်းကိုငုံ့

နေတာ ထိုင်တာ ခပ်ကျုံ့ကျုံ့၊
စကားခွန်းတုံ့ ပြောဆိုရာ
သိမ်မွေ့ချိုသာပါ
ပေးရာ ယူရာ ပစ္စည်းများ
လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပေးယူသွား
ရိုသေလေးစား ဆက်ဆံကာ
ကိုယ်နှုတ်မှုရာ ယဉ်ကျေးပါ
လူလိုမှာ လူယဉ်ကျေး
ခေါ်ထိုက်ပါရဲ့လေး. . ”

ဆရာမသက်ထားဝေက အသံအနေအထားနှင့် ရှေ့ကတိုင် ပေးပြီး ကလေးတွေက သံပြိုင်လိုက်ဆိုကြသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့ဆုံး တန်းက ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ လက်တွေ့သရုပ်ပြသည်။

တကယ်တော့ တတိယတန်းကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ဆိုပေမယ့် အသက်တွေက (၁၀) နှစ်၊ (၁၁) နှစ် ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။ သည်မှာတော့ ပြည်မကကျောင်းတွေလို အဖြူအစိမ်း မဝတ်နိုင်ကြသေးချေ။ ရှိသည့် အဝတ်အစားနှင့် ကျောင်းတက်ကြသည်။ ဆောင်ရာသီကာလမို့ အနွေးထည်မတတ်နိုင်သော ကလေးအချို့ ချည်စောင်ကလေးတွေ ခြုံလာကြသည်။

“ကဲ. . ဆရာမတစ်ခုမေးမယ်။ ရုပ်လှတာနဲ့ ရုပ်ဆိုးတာ ဘယ်ဟာကြိုက်ကြသလဲ”

ဆရာမ သက်ထားဝေက တစ်တန်းလုံးကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ရုပ်လှတာ ကြိုက်ပါတယ်ဆရာမ. .”

“ဟုတ်ပြီ. . ဒါဆို အခုဆရာမမျက်နှာက ရုပ်လှသလား ဆိုးသလား”

“ဆရာမသက်ထားဝေ အလှဆုံးပြုံးကာ ဆက်မေးလိုက် သည်။

“ဆရာမ လှပါတယ် ဆရာမ”

“ဒါဆိုရင် ဆရာမမျက်နှာကို ပါးရဲထိုးလိုက်ရင် လှမလား အရုပ်ဆိုးမလား”

“အရုပ်ဆိုးသွားမယ် ဆရာမ”

“ဟုတ်တယ်. . ကိုယ့်မျက်နှာ လှလှလေးကို ပါးရဲထိုးရင် မလှတော့ဘူး။ အရုပ်ဆိုးသွားမယ်။ ဒီတော့ မိန်းကလေးတွေ အရွယ်ရောက်လာရင် ကိုယ့်မျက်နှာ လှလှလေးကို ပါးရဲထိုးမလား၊ မထိုးဘူးလား”

“မထိုးပါဘူး ဆရာမ”

“မိန်းကလေးတွေက ပြန်ဖြေကြသည်။

“အေး. . မထိုးရဘူးနော်။ ပါးရဲထိုးတာဟာ ရှေးတုန်းက တစ်ခြားလူမျိုးစုတွေရဲ့ လက်ထပ်တာကို မခံရအောင် အရုပ်ဆိုး အောင် လုပ်ရာကနေ ဓလေ့ဖြစ်လာတာ။ အခု အဲလိုပါးရဲထိုးစရာ မလိုတော့ဘူး။ မြို့ပေါ်မှာရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေဆိုရင် ပါရဲမထိုး ကြတော့ဘူး”

“ဆရာမ. . သမီးတို့ နှုနူးက အတင်းထိုးခိုင်းရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ”

ကျောင်းသူတစ်ယောက်က ထပြီး စောဒကတက်သဖြင့် တစ်တန်းလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။

“သမီးတို့နှုနူး ထိုးခိုင်းရင်လည်း မထိုးရဘူး။ သမီးတို့ မိဘ တွေကို ဆရာမပြောပေးမယ်။ မိန်းကလေးတွေ မျက်နှာအပေါ် ပါးရဲထိုးတာဟာ လှအောင်ထိုးတာ မဟုတ်ဘူး။ အရုပ်ဆိုးအောင် ထိုးတာ နားလည်ကြရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ် ဆရာမ”

ကလေးတွေက အတိုင်အဖောက်ညီညီနှင့် စိတ်လိုလက်ရ ဖြေကြသဖြင့် ဆရာမသက်ထားဝေ ကျေနပ်သွားသည်။ မိန်းကလေး တွေ၏ အလှကို အကျည်းတန်စေသော သည်ဒေသ၏ အယူတစ်ခု ကို တတ်နိုင်သလောက် လျှော့ပါးသွားအောင် သည်အရွယ်လေး တွေက စပြီး နားသွင်းမည်ဟု ဆရာမသက်ထားဝေတစ်ယောက် စိတ်ကူးထားမိလေသည်။

သက်ထားဝေသည် အစကတော့ ကျောင်းဆရာမဝင်လုပ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားခဲ့ချေ။ ဆလိုင်းရိုထန်းကတော့ ပြည်နယ်၏ရည်ရွယ် ချက်အတိုင်း ကျောင်းစဖွင့်သည်နှင့်ပင် လှေကောင်းရွာ မူလတန်း ကျောင်းဆရာအဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရသည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းအုပ် အဖြစ်ပါ တွဲကိုင်ရသည်။ လှေကောင်းရွာက ဥယျာဉ်ကြီးနှင့် တစ်မိုင်ခန့်သာ ကွာဝေးလေသည်။

သည်တော့ သက်ထားဝေသည် ဆရာလိုအပ်ချက်အရ သက်ဆိုင်ရာ ပညာရေးဌာနမှ ခေါ်ယူတိုက်တွန်းမှုကြောင့်လည်း ကောင်း။ ဆလိုင်း၏ဆန္ဒကို တတ်နိုင်သည့်ဘက်က ဖြည့်ဆည်းပေး

ချင်သည့်အတွက်လည်းကောင်း လုပ်အားပေးဆရာမ ဝင်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အခုတော့ မိမိ၏စေတနာကြောင့် ကလေးတွေ၏ ချစ်ခင်လေးစားမှု၊ ရွာသူရွာသားတွေ၏ ဖော်ရွေချစ်ခင်မှုကြောင့် သက်ထားဝေ ပျော်ရလေသည်။

စာသင်ရက်ကာလက အတန်းတင်စာမေးပွဲစစ်ဖို့ပင် နီးလာပြီဖြစ်သည်။ သက်ထားဝေသည် သည်မှာ ကလေးတွေ၏ပညာရေးလိုအပ်ချက်ကို ကိုယ်တိုင်မျက်ဝါးထင်ထင် ကြိုလိုက်ရတော့ ဝတ္တရားကျေ အနေအထားလောက်နှင့် ကျေနပ်နေ၍ မဖြစ်တော့ကြောင်း အခြေအနေအရပ်ရပ်က နားလည်ခွင့်ပေးခဲ့လေသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ ဝေ။ ဒီနေ့ တော်တော်မောင်းလိုက်ရလို့ ပင်ပန်းသွားပြီလား”

အိမ်ရှေ့ဆက်တီခုံမှာ မောမောနှင့်ထိုင်ချလိုက်သော ဝေ့ကို ဆလိုင်းက တစ်ချက်ပြုံးကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ညီမလေး မူးရှိုက ကျောင်းက မောမောနှင့်ပြန်လာသော ဝေ့ကို အလိုက်သိစွာ ရေအေးတစ်ခွက် ခပ်တိုက်လိုက်သည်။

“ပင်တော့ပင်ပန်းတာပေါ့ ဆလိုင်းရယ်။ ဒါပေမယ့် ပင်ပန်းရကျိုးတော့ နပ်ပါတယ်။ စာမေးပွဲလည်းနီးပြီဆိုတော့ ကလေးတွေ နားမလည်တဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို ပြန်ပြန်သင်ကြားနေရတယ်။ နေ့စဉ် အိမ်စာတွေပေးပြီး ပြန်ခိုင်းရတယ်။ အခုတော့ တော်တော်လေး ဟုတ်လာကြပြီ။ ဝေ့ဆန္ဒကတော့ အတန်းတိုင်းအကျမရှိဘဲ တန်းလုံးကျွတ်အောင်စေချင်တာပဲ”

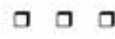
သည်ရွာက မူလတန်းကျောင်းမှာတော့ ဆလိုင်းရိုထန်းနှင့် သက်ထားဝေအပြင် (၁၀) တန်းကို ဘီနှင့်အောင်မြင်သော ရွာခံ

ဆရာမတစ်ယောက်သာ ရှိလေသည်။ သည်တော့ ဒုတိယတန်း၊ တတိယတန်း၊ စတုတ္ထတန်းကို ဆလိုင်းနှင့် သက်ထားဝေတို့က အလှည့်ကျသင်ပေးပြီး သူငယ်တန်းနှင့် ပထမတန်းကိုတော့ ရွာခံဆရာမက ဒိုင်ခံသင်ကြားပေးလေသည်။

မင်းတပ်နှင့်ဥယျာဉ်က (၃) မိုင်ဝေးပြီး ဥယျာဉ်နှင့် ကျောင်းက (၁) မိုင်ဝေးတော့ ဆလိုင်းနှင့် သက်ထားဝေသည် ဥယျာဉ်အထိ စက်ဘီးနှင့် သွားကြပြီး ဥယျာဉ်ကနေကျောင်းကို ခြေလျင်သွားကြသည်။

“အတန်းတိုင်း အကျမရှိအောင်တော့ ကြိုးစားရမှာပေါ့ ဝေရယ်။ ဒီကလေးတွေက (၇) နှစ်၊ (၈) နှစ်အရွယ်ကျမှ ကျောင်းစနေကြတာဆိုတော့ အကျများလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ ဝေအခုလို ဒီကလေးတွေရဲ့ အခြေအနေကို နားလည်ပြီး စေတနာထားတဲ့အတွက် ဆလိုင်းဝမ်းသာပါတယ်။ ဆလိုင်းဆိုဆိုမှာ ကလေးတွေရဲ့ပညာရေး တိုးတက်ဖို့အတွက် ဆလိုင်းတို့လို ဒေသခံ ပညာတတ်တွေ အများကြီးလိုအပ်နေတယ်။ ဝေတို့ဆီ လိုက်မနေနိုင်တာ ဒီအချက်တွေကြောင့်ပေါ့ ဝေရယ်. . .”

ဆလိုင်းစကားအဆုံးမှာတော့ သက်ထားဝေတစ်ယောက် တိုးတိတ်စွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ဆလိုင်းပေါ်လည်း နားလည်ခွင့်လွတ်ကာ စာနာနိုင်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၈)

“သားကြီး ဆလိုင်း။ မနက်ဖြန် စနေနေ့ဆိုတော့ ကျောင်း ပိတ်တယ် မဟုတ်လား။ မနက်တောင်ယာလိုက်သွားလိုက်ပါဦး။ မနက်ဖြန်နူးနူးတို့ တောင်ယာ ရှင်းရမယ့်နေ့လေ”

နူးနူးသည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တံမြက်စည်းလှည်းနေရင်းမှ ကလေးတွေ အဖြေလွှာ စစ်ဆေးနေသော ဆလိုင်းကို ပြောလိုက်သည်။ ဘေးမှာ စာကူစစ်နေသော ဝေကတော့ နူးနူးကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ပြီး အဖြေအလွှာကိုသာ ဆက်စစ်နေ၏။ ဆလိုင်းက သူ့ခေါင်းကို တစ်ချက်ကုတ်လိုက်ရင်း . . .

“နူးနူးရယ် . . . ဥယျာဉ်အလုပ်တောင် မနိုင်တဲ့အထဲ တောင်ယာကို ဘာလို့ ဝင်ခုတ်တာတုန်း”

ဆလိုင်းစကားက အပြစ်တင်သံပါနေသဖြင့် နူးနူးနည်းနည်းတော့ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဪ . . . သားကြီးရယ် . . . ဆွေမျိုးတွေကို တောင်ယာအကွက်တွေချတော့ မင်းဦးလေးက နူးနူးတို့အတွက် တစ်ကွက်ယူထားတာလေ။ နူးနူးက မယူတော့ဘူးလို့ ငြင်းတာလည်း မရဘူး”

“ဦးလေးက ယူထားပြီး သားဆိုရင်တော့ လုပ်ရတော့မှာပေါ့နူးနူးရယ်။ မနက်တောင်ယာလိုက်သွားလိုက်မယ်လေ”

“သမီးလည်း တောင်ယာလိုက်သွားမယ် နူးနူး”

လုံး မပြောင်းလဲတောင်မှ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြောင်းလဲသွားအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားမယ်”

ဆလောင်းက အားတက်စရာ ပြောလိုက်သည်။ ဆလောင်း၏ ယုံကြည်ချက်က အများအကျိုးအတွက်ဆိုတာ နားလည်သွားသော နှုန့် စောဒက မတက်ရဲတော့ပါ။ သက်ထားဝေကတော့ သည်ငြင်းခုံ ပွဲမှာ ဆလောင်းက အသာရသွားသဖြင့် ကျိတ်၍ ကျေနပ်နေလေသည်။ နှုန့်ပြောသလို ရွှေ့ပြောင်းတောင်ယာစနစ်သည် သည်ဒေသ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဆိုသည်ကို ဆလောင်းလည်း လက်ခံပါသည်။ သို့သော် သည်လိုသာ မျက်စေ့မှိတ်ပြီး ကြည့်နေလျှင် သည်ဒေသ၏ အနာဂတ်သည် တကယ်ပင် ရင်လေးဖွယ် ကောင်းနေသည်ကိုလည်း သူ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နေ၏။

စနေနေ့တုန်းက တောင်ယာမလိုက်ဖြစ်သော သက်ထားဝေသည် တနင်္ဂနွေနေ့မှာတော့ ဆလောင်းနှင့်အတူ ဥယျာဉ်ထဲ လိုက်လာခဲ့သည်။ သက်ထားဝေ ဥယျာဉ်ထဲရောက်လာလျှင်တော့ ဆလောင်းနှင့်အတူ ထိုင်နေကျ စမ်းချောင်းနံဘေးက ခုံတန်းလျားလေးမှာ စတည်းချသည်။ ဥယျာဉ်အိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေနှင့် မျက်စေ့နောက်လှသဖြင့် နားအေးပါးအေးနေချင်သော သက်ထားဝေအဖို့တော့ ဒီစမ်းချောင်းနံဘေးက စခန်းကျနေသည်။

သည်နေရာကနေ ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးကို ဆီးမြင်ရသည်။ အဝေးက တောင်စဉ် တောင်တန်းများကို မျှော်ကြည့်ရင်း လွမ်းမောဖွယ်ခံစားရသည်။ စမ်းချောင်းထဲမှာ ရေချိုးရတာလည်း လန်းဆန်းသည်။ သက်ထားဝေသည် အဝေးက တောင်ခါးပန်းတွေမှာ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် လှမ်းမြင်နေရသည့် တောင်ယာကွက်တွေကို မျှော်ကြည့်နေ၏။

“ဝေ... ပြည်မကို မလွမ်းဘူးလားဟင်”
သက်ထားဝေသည် အဝေးကို မျှော်ကြည့်ရင်း လွမ်းရိပ်သန်းနေသဖြင့် ဆလောင်းက အမှတ်တမဲ့ မေးလိုက်သည်။

“တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း လွမ်းမိတာပေါ့ ဆလောင်းရယ်။ ဒါပေမယ့် ဝေအဖြစ်က ဘုရင့်နောင်ရဲ့ နောင်ရိုးဖောင်ဖျက်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ လွမ်းစရာရှိရင်လည်း ဆလောင်းရဲ့ အကြင်နာတွေနဲ့ပဲ ဖြေနေရတာပေါ့”

ဆလောင်းက ဝေကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်ပါသည်။
“ဒီနှစ် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ကတော့ ‘အ’ သုံးလုံး စီမံချက်ရှိတယ်။ နယ်တွေ ဆင်းရမယ်။ ဆလောင်း ဘယ်နယ်ကျမလဲတော့ မသိဘူး။ ဝေကတော့ မြို့ပေါ်မှာပဲ တာဝန်ကျမယ် ထင်တယ်။ နောက်နှစ် နွေကျောင်းပိတ်ရက်ကျမှ ပြည်မကို အလယ်တစ်ခေါက်ပြန်ကြတာပေါ့နော်”

ဆလောင်းက အညှာကို အလယ်ပြန်ဖို့ ပြောသဖြင့် ဝေက ညှိုးနွမ်းစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝေမိဘတွေက ဝေကို သမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ကြောင်း သတင်းစာမှာတောင် ကြေညာကြတာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဝေ ပြည်မပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ရင်ထဲက လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းစိတ်ကို ဆလောင်း မရိပ်မိအောင် မျှိုသိပ်ထားလိုက်မိသည်။

“မိဘဆိုတာ စိတ်ဆိုးတုန်းခဏပါ ဝေရယ်။ ဝေရဲ့ ဝမ်းစကြာထဲက သူတို့မြေးလေးကို မြင်ရရင် စိတ်ဆိုးပြေသွားကြမှာပါ။ သားအချစ် မြေးအနှစ်တဲ့ ဝေရဲ့”

သက်ထားဝေက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အို. . ဘယ်ဖြစ်မလဲ သမီးရယ်။ တောင်ယာက အဝေးကြီး။ သမီးက မပေါ့မပါကြီးနဲ့ လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

နုနုက ပူတောင်ပန်းပင် တားလိုက်၏။

သည်မှာတော့ မျိုးနွယ်စုအလိုက် တောင်ယာခုတ်ရလေသည်။ တောင်ယာခုတ်ရမည့် ဘုံတောအုပ်ကို မျိုးနွယ်စုထဲက ဩဇာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်က ခွဲတမ်းချပေးရသည်။ အခုလည်း ဦးလေးထန်းပူက ခွဲတမ်းအရ ဆလောင်းတို့ မိသားစုအတွက် သူ့သဘောနှင့်သူ ယူပေးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဆလောင်းတို့ မိသားစုအဖို့ ဦးလေးထန်းပူကိုတော့ လွန်ဆန်၍ မရချေ။ မျိုးနွယ်စုထဲတွင် ပြုလုပ်သော ရိုးရာနတ်ပွဲများတွင်လည်း ဦးလေးထန်းပူကပင် ဦးဆောင်ရလေသည်။

တောင်ယာကို မိုးအကုန် နတ်တော်လဆန်းမှာ ပုံမှန်ခုတ်ကြလေသည်။ တပို့တွဲလမှာ မီးတာလမ်းလုပ်ပြီး တောင်ယာမီးရှို့ကြသည်။ အခုလည်း မီးလောင်ပြင်ကြီးဖြစ်နေသော ဆလောင်းတို့ မိသားစုတောင်ယာကွက်ထဲက မီးမကျွမ်းဘဲ ကျန်ခဲ့သည့် ကိုင်းကြွင်းကိုင်းကျန်များကို ကောက်သင်းကောက် ရှင်းလင်းရမည့် နေ့ဖြစ်လေသည်။

“နောက်နှစ်တွေတော့ တောင်ယာတွေ ခွဲတမ်းချရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် မယူပေးဘို့ ဦးလေးကို ကြိုပြောထားရဦးမယ်”

“လူတကာယူပြီး နုနုတို့က မယူဘူးဆိုရင် မင်းဦးလေးက စိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

“ခက်တယ် နုနုရယ်။ ဦးလေးနဲ့ ကျွန်တော် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်တဲ့ အထဲမှာ အဲဒီတောင်ယာကိစ္စလည်း ပါတယ်”

တကယ်တော့ ဆလောင်းသည် ဖေဖေညီဖြစ်သူ ဦးလေးထန်းပူနှင့် သိပ်ပြီး အစေးမကပ်လှ။ ဦးလေးတို့ ပြုလုပ်နေသော ယစ်ပူဇော်ပွဲများကို ဆလောင်းက မကြိုက်။ ပြီးတော့ တစ်နှစ်တနေရာ တောင်ယာခုတ်ရသည့်စနစ်ကိုလည်း ဆလောင်းက လက်မခံ။ သည်တော့ ဆလောင်းတစ်ယောက် မျိုးနွယ်စုကြားထဲ အများနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်မှာ ဆန်းတော့ မဆန်းချေ။

“မင်းဦးလေးက သီးနှံတွေ သူများရသလို ရစေချင်လို့ စေတနာနဲ့ ယူပေးတာပါ။ မင်းဦးလေးကိုတော့ အထင်မလွဲပါနဲ့. . ”

“ဦးလေးရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တောင်ယာခုတ်တဲ့ စနစ်ကိုတော့ ကျွန်တော် အားမပေးဘူး။ ဒီလိုသာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း တောင်ယာခုတ်နေမယ်ဆိုရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သစ်တောတွေ ပြုန်းတီးလာမယ်။ သစ်တောတွေ ပြုန်းတီးကုန်ရင် မိုးခေါင်လာမယ်။ မိုးခေါင်လာရင် မြစ်ချောင်းတွေ၊ စမ်းချောင်းတွေ ခမ်းကုန်မယ်။ အဲဒီအခါကျ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်မယ်. . ”

“ဪ. . ဆလောင်းရယ်။ နုနုတို့တစ်ဦးတည်း တောင်ယာမခုတ်တာနဲ့ ဘာထူးခြားလာမှာမို့လို့လဲ။ မေမေတို့ တောင်ယာမခုတ်လည်း သူများတွေက ခုတ်နေမှာပဲ မဟုတ်လား”

ဆလောင်းက နုနုကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သက်ထားဝေကတော့ သားအမိနှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေတာကို ကြားနေဝါဒကျင့်သုံးပြီး ပြုံး၍သာ နေလေသည်။

“တောင်ယာလုပ်မည့်အစား ဥယျာဉ်ခြံမြေ ပြောင်းလုပ်ကြဖို့ ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း စည်းရုံးမယ် နုနု။ ချင်းတောင်တစ်ခု

ဆလိင်းက အားတက်သရောပြောနေပေမယ့် သက်ထားဝေကတော့ အားတက်သရော မရှိလှချေ။

“ဆလိင်းတော့ တွေးတွေးပြီး ဝေ့ကို အရမ်းသနားတယ်။ ဆလိင်း ဒုက္ခတွေ့ကိုလာပြီး မျှဝေခံစားသလို ဖြစ်နေပြီ။ ဝေဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော်။ ဝေဖြစ်ချင်တာ ဆလိင်းအားလုံးလုပ်ပေးမယ်”

ဆလိင်းစကားကြောင့် သက်ထားဝေ ဟင့်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ဆလိင်း၏ အားပေးစကားသည် ဝေအဖို့တော့ တစ်လောကလုံးကို ပြေး၍ပင် ရင်ဆိုင်လာချင်မိသည်။ ဝေ နောက်မှာ ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်တစ်ယောက် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နေမှတော့ အားလျော့နေစရာ မလိုတော့ပါ။ သက်ထားဝေသည် မဖြစ်လိုသောအရာကို ကျောခိုင်း၍ ဖြစ်လိုသောအရာကိုသာ လက်ခံရရှိခဲ့သဖြင့် သက်ထားဝေတစ်ယောက် ကျေနပ်မိတာကတော့ အမှန်ပင်။

“ဝေ့အတွက် ဘာမှ မလိုအပ်ပါဘူး ဆလိင်းရယ်။ ဆလိင်းရဲ့ ကြင်နာယုယမှုလေးနဲ့တင် ဝေ့အတွက် လုံလောက်နေပါပြီ။ ဆလိင်းကို ချစ်နေမှာတော့ ဆိုးတူကောင်းဘက် မျှဝေခံစားရမှာပဲလေ။ ဒါ မဆန်းပါဘူး။ ပြီးတော့ ဝေ့ကို ဘာလို့ သနားရမှာလဲ။ သနားမဲ့ သနားရင် ဝေကပဲ ဆလိင်းကို သနားရမှာ။ ဆလိင်းက ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေးတောင် မနားဘဲ ဥယျာဉ်ထဲမှာ တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်သေးတယ်။ ပြီးတော့ တောင်ယာလည်း သွားလုပ်ရသေးတယ်။ ဆလိင်းက အရမ်းအလုပ်လုပ်နိုင်တာပဲနော်”

သက်ထားဝေစကားကြောင့် ဆလိင်းရယ်လိုက်သည်။

“ဒီအလုပ်တွေက ဆလိင်းအတွက် အသေးအဖွဲပါ။ ဆလိင်း ငယ်ငယ်ကတည်းက လုပ်လာတဲ့ အလုပ်လေ။ ကိုယ်တိုင်ဝင်လုပ်

တော့ အလုပ်သမားတွေ မခိုရဲဘူးမဟုတ်လား။ အင်း . . ဆလိင်း ဒီထက်မက အလုပ်လုပ်ရဦးမှာ ဝေရယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်း သိလား။ ဟောဒီဗိုက်ထဲက သားသားလေးလား၊ မီးမီးလေးလား မသိရသေးတဲ့ ဝေ့ရဲ့ ကိုယ်ပွားလေး လူဖြစ်လာဖို့အတွက်လေ”

ဆလိင်းက ပြောပြောဆိုဆို သက်ထားဝေ၏ မပူတပူဗိုက်ကလေးကို အသာလေးကိုင်ပြတော့ သက်ထားဝေက ရှက်စနိုးလေး ပြုံးရင်း ဆလိင်းပခုံးကို မနာအောင် ထုလိုက်သည်။ ဆလိင်း သဘောကျကာ တဟဲဟဲ ရယ်နေ၏။ ရာသီဥတုက သာယာနေသည်။ တောင်ခြေမှာ တိမ်တစ်ချို့က ဝေနေပြီး တောင်တန်းတွေမှာတော့ မြူတွေပင် မသန်းချေ။ အနီးက တောင်တန်းများသည် စိမ်းညိုနေပြီး အဝေးက တောင်တန်းများက ပြာမှိုင်းနေ၏။ သည်မှာတော့ (၁၂) ရာသီ လေတိုက်နေသဖြင့် အနွေးအကိုးတစ်ထည်ထည်တော့ ဝတ်ထားရလေသည်။

စောစောက တောင်ခြေမှာ ဝေနေသော တိမ်လွှာသည် ဥယျာဉ်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့လွင့်ပါးလာကြသည်။ မကြာမီ ဆလိင်းနှင့် သက်ထားဝေတို့အပေါ်မှာပင် တိမ်တွေဝေလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က မျက်စေ့အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သက်ထားဝေက တိမ်ဖြူဖြူတွေကို ဖမ်းမရမှန်းသိသော်လည်း အပျော်တစ်မျိုးနှင့် လိုက်ဖမ်းသည်။ သက်ထားဝေက တိမ်တွေကြားထဲ ရောက်နေသော အဖြစ်ကို သဘောကျကာ ပျော်နေ၏။ ဆလိင်းက သက်ထားဝေကို ကြည့်ရင်း ရယ်မောနေသည်။ မကြာမီပင် တိမ်တွေက တောင်ထိပ်ပိုင်းကို လွင့်ပါးသွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းတွေက ဘွားခနဲနဲ့ ပြန်ပေါ်လာကြသည်။

“ဆလိုင်.. မနက်က နွဲ့နွဲ့နွဲ့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ။ ဆလိုင်တို့ ဘာသာစကားနဲ့ ပြောနေကြပေမယ့် ဝေ အကြောင်းလည်းပါတယ် မဟုတ်လား”

သက်ထားဝေက ဆလိုင်ပုခုံးကို ခပ်နွဲ့နွဲ့ခိုရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဪ.. တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဝေက ကိုယ်လေးလက်ဝန် ဖြစ်လာတော့ ဝေကျန်းမာရေးကို အထူးဂရုစိုက်ဖို့ နွဲ့နွဲ့က သတိပေးတာပါ။ ပြီးတော့ နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ နယ်တွေဆင်းပြီး ‘အ’ သုံးလုံးသင်တန်း စာသင်ရမယ့်ကိစ္စတွေ ပြောနေကြတာပါ”

‘အ’ သုံးလုံးဆိုလို့ ဆလိုင်က ပတူပီမြို့နယ်ထဲကျတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်.. ဆလိုင်လည်း အဲလိုပဲ ကြားတယ်။ ဟိုမှာက ဆရာတွေ အင်အားလည်း နည်းတယ်လေ။ ပြီးတော့ ဆလိုင်ဟာ ပြည်နယ်ရဲ့ စေလိုရာ စေ မဟုတ်လား။ ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဆလိုင်တို့က ကျရာနေရာမှာ တာဝန်ယူရမှာလေ။ ဝေကတော့ မပေါ့မပါးနဲ့မို့ မြို့ပေါ်မှာပဲ တာဝန်ကျတယ်။ ဒီနွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာတော့ မြို့ပေါ်က ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားတွေနဲ့ နှစ်ပါးသွားရမှာဆိုတော့ ဝေပျော်မှာပါ”

ဆလိုင်က ခပ်နောက်နောက်ပြောသဖြင့် သက်ထားဝေက ပြုံးလိုက်၏။

“အင်း.. ဝေကလည်း ချင်းစကားနည်းမလည်။ ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားတွေကလည်း ဗမာစကားနားမလည်ဆိုတော့ အ၊ အနဲ့ နားလေးတွေ တွေ့သလို ဖြစ်နေပြီ.. ”

သက်ထားဝေက ပြောပြီး ရယ်နေ၏။

“ဝေ ထင်သလိုကြီးလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ မြို့ပေါ်က ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားတွေ အများစုက ဗမာစကားနားလည်ကြတယ်။ ဆလိုင်ကသာ လုံးဝဗမာစကားနားမလည်တဲ့ ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားတွေနဲ့ တွေ့ရမှာ”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မေးပါဦးမယ်။ ဆလိုင်တို့ ချင်းစကားကို နှစ်မျိုးသုံးမျိုးလောက်ပဲ ပြောဆိုနေကြတယ်လို့ ဝေအစက ထင်ခဲ့တာ။ ဒီရောက်မှ နှစ်မျိုးသုံးမျိုး မဟုတ်ဘဲ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ သိရတော့တယ်။ ဆလိုင်တို့ ချင်းစကားက ဘယ်နှစ်မျိုးတောင် ရှိသလဲဟင်.. ”

ဆလိုင်က ဝေကို ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း.. ချင်းမျိုးနွယ်စုက တစ်ဆယ်ကျော်ရှိတော့ ပြောတဲ့ စကားလည်း တစ်ဆယ်ကျော်ရှိမှာပေါ့”

ဆလိုင်က ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောလိုက်သည်။

“အမလေး.. လူမျိုးတစ်မျိုးတည်းကနေ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်အထိ စကားတွေ ကွဲသွားတာလဲဟင်”

သက်ထားဝေက တအံ့တဩပြောရင်း သူ့ရင်ဘတ်ကို ဖိနေသဖြင့် ဆလိုင်က တဟဲဟဲရယ်ရင်း သဘောကျ၏။

“လူမျိုးစုကတော့ ချင်းလူမျိုး တစ်မျိုးတည်းပဲ ဝေရဲ့။ စကားတွေ ကွဲသွားပေမယ့် သွေးသားရုပ်ရည်နဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေ အားလုံးတူကြတယ်။ အရေးကြီးဆုံး ဝေါဟာရဖြစ်တဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ကနူး၊ ကပါးဆိုပြီး ခေါ်ရမှာလည်း အားလုံးတူကြတယ်။ စကားတွေ ကွဲသွားရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေးကြောင့်ပေါ့ ဝေရယ်။ ချင်းတောင်က တောင်တန်း

တွေ ထူထပ်တော့ ဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲတယ်။ ဆက်သွယ်ရေးခက် ခဲတော့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုလည်း နည်းပါးကြတယ်။ ကိုယ့် မျိုးနွယ်စု၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် ကိုယ့်ဘာသာနဲ့ ပြောဆိုကြရာကနေ စကားတွေ ကွဲသွားတယ်လေ”

သက်ထားဝေသည် တောင်တန်းတွေကို မျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“အင်း.. ဒီတောင်တန်းတွေအကြောင်း ကူးလူးဆက်ဆံမှု နည်းပါးပြီး စကားတွေ ကွဲကုန်တာတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဒေသက အမျိုးသမီးတွေ မျက်နှာပေါ် ပါးရဲထိုးတဲ့ခလေ့က တောင်တန်းတွေကြောင့်တော့ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဆလိုင်းတို့ မင်းတပ်ဒေသနဲ့ ကန်ပက်လက်ဒေသက မျိုးနွယ်စုတွေပဲ ပါးရဲထိုးတာ တွေ့ရပြီး တစ်ခြားမျိုးနွယ်စုတွေ ပါးရဲထိုးတာ မတွေ့ရဘူးလေ။ မတူ၊ ယောတုံ၊ မိရမ်စတဲ့ မျိုးနွယ်စု တွေ ပါးရဲမထိုးကြဘူး။ ပြီးတော့ မြောက်ပိုင်းဒေသမှာ နေထိုင်ကြ တဲ့ ချင်းမျိုးနွယ်စုတွေထဲက အမျိုးသမီးတွေ ပါးရဲထိုးတာ မရှိဘူး။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အလှကျက်သရေဟာ အဓိက မျက်နှာမဟုတ် လား။ ဝေတော့ ဒီဒေသက အမျိုးသမီးတွေ မျက်နှာပေါ်ပါးရဲထိုး တဲ့ ခလေ့ကို သဘောမကျဘူး။ အဲဒီခလေ့ဟာ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အလှကို ဖျက်ဆီးတာနဲ့ တူနေတယ်”

သက်ထားဝေက မကျေမနပ် ပြောနေသဖြင့် ဆလိုင်း တစ်ယောက် ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“ဆလိုင်းလည်း ဒီဒေသက အမျိုးသမီးတွေ မျက်နှာပေါ်ပါးရဲ ထိုးတဲ့ ခလေ့ကို သဘောမကျပါဘူး။ အရင်တုန်းကတော့ ဒါကို

ရိုးရာခလေ့အဖြစ် သဘောထားကြပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒီခလေ့ဟာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အလှကို အကျဉ်းတန်စေတယ်ဆို ပြီး အစိုးရကလည်း မျက်နှာပေါ်ပါးရဲ မထိုးဖို့ တားမြစ်ထားပါတယ်။ ဥပဒေထုတ်ပြန်ပြီး တားမြစ်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မြို့တွေနဲ့ အလှမ်းဝေးပြီး ဗဟုသုတနည်းပါးတဲ့ တောရွာအချို့မှာ တော့ ပါးရဲထိုးကြတုန်းပဲ။ ခေတ်ခါအရ ဘယ်လိုမှ မလျှော်ညီတော့ တဲ့ အဲဒီခလေ့ကို အစိုးရက တရားဝင်ဥပဒေထုတ်ပြန်ပြီး တားမြစ် မယ်ဆိုရင်တော့ တဖြည်းဖြည်းကွယ်ပျောက်သွားမှာပါ”

“အင်း.. အစိုးရက တရားဝင်ဥပဒေထုတ်ပြန်ပြီး တားမြစ်မှ ဒီခလေ့ကွယ်ပျောက်တော့မယ့် သဘောရှိတယ်။ အဲလိုမှ မလုပ်ရင် တော့ အဲဒီခလေ့က ဆက်လက်တည်တံ့နေဦးမှာပဲ။ ဝေကြားဘူးခဲ့ တာကတော့ ဒီဒေသအမျိုးသမီးတွေ မျက်နှာပေါ်ပါးရဲထိုးတဲ့ ခလေ့ ဟာ တစ်ခြားမျိုးနွယ်စုတွေက တောင်းရမ်းကြောင်းလမ်းတာကို မခံရအောင် တွေးတောကြံဆရာကနေ အဲဒီခလေ့ဖြစ်လာတယ်ဆို. . . ဟုတ်လား”

“အင်း.. ဒီဒေသက အမျိုးသမီးတွေ မျက်နှာပေါ်ပါးရဲထိုး တဲ့ခလေ့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလက ပေါ်ပေါက်လာသလဲဆိုတာ တိတိကျကျတော့ မသိဘူး။ သမိုင်းမှာ ဖော်ပြတာမျိုးလည်း မရှိဘူး။ လူမျိုးတိုင်းမှာ ရှိတတ်တဲ့ ရိုးရာခလေ့ကိုပဲ သဘောထားကြတာ လေ။ ဝေကြားဖူးသလိုပဲ ရှေးတုန်းက မျိုးနွယ်စုတစ်စုနှင့်တစ်စု မသင့်မြတ်ရာကနေ ခမည်း ခမက် မတော်ချင်တာနဲ့ ကိုယ့်သမီး တွေကို မျက်နှာပေါ်ဆေးမှင်ကြောင်ထိုးခိုင်းရာက နောက်ပိုင်းတော့ အလှချယ်မှုတစ်မျိုးအနေနဲ့ ခလေ့ဖြစ်လာတယ်လို့တော့ ဆလိုင်း လည်းကြားဖူးတယ်. . .

နောက်တစ်ခုက ဗမာဘုရင်တွေ မိဖုရားကောက်မှာစိုးလို့ အပျိုမိန်းကလေးတွေကို မျက်နှာပေါ်ဆေးမှင်ကြောင်ထိုးခိုင်းရာက ဓလေ့ဖြစ်လာတယ်လို့လည်း ကြားဖူးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ပုဂံခေတ် အလောင်းစည်သူမင်းကြီးဟာ တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရင်း ယော၊ ဆော၊ ထီးလင်းစတဲ့ ယောဒေသတွေအထိ ရောက်လာဖူးတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ယော၊ ဆော၊ ထီးလင်းစတဲ့ ယောနယ်တွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ တောင်ပေါ်ဒေသတွေမှာ နေထိုင်တဲ့ ချင်မျိုးနွယ်စုတွေ ကြားထဲမှာ ဗမာဘုရင်တွေ ရောက်ရာအရပ်မှာ အမျိုးသမီး ချောချောလှလှရှိရင် မိဖုရားကောက်တယ်ဆိုတဲ့ ကောလဟလကလည်း ပျံ့နှံ့နေတယ်။ အဲဒါကို ကြောက်ပြီး အမျိုးသမီးတွေ မျက်နှာပေါ်ဆေးမှင်ကြောင်ထိုးခိုင်းရာကနေ ဓလေ့ဖြစ်လာတယ်လို့ လူကြီးတွေ ပြောတာကြားဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ခိုင်လုံတဲ့အထောက်အထားတော့ မရှိပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုပဲဆိုကြ ဆိုကြနောက်ဆုံးတော့ မျိုးနွယ်တစ်စုရဲ့ ရိုးရာဓလေ့တစ်ခုအဖြစ် တည်တံ့နေခဲ့တယ်လေ။

“တချို့ အမျိုးသမီးတွေကျတော့ ပါးရဲမထိုးကြဘူးနော်” သက်ထားဝေက တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

“အင်း. . . ခေတ်ပညာသင်ပြီး ဗဟုသုတရှိတဲ့လူတွေက တဖြည်းဖြည်းများလာတော့ ဒီဘက်ခေတ် မိန်းကလေးတွေ တော်တော်များများ ပါးရဲထိုးတာ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဆလင်းတို့လည်း အခါအခွင့်ကြုံတိုင်း ပါးရဲမထိုးကြဖို့ တိုက်တွန်းနေရတယ်။ ဒါပေမယ့် တောရွာတွေမှာ အယူသီးတဲ့ ရှေးလူကြီးတွေ ရှိနေတော့ ခရီးတော့ မပေါက်လှဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ မျက်နှာပေါ်ပါးရဲ

ထိုးတဲ့ဓလေ့ တဖြည်းဖြည်းကွယ်ပျောက်သွားလိမ့်မယ်လို့လည်း ဆလင်းထင်ပါတယ်။”

သက်ထားဝေသည် အဝေးမှာ ပြာမှိုင်းနေသော တောင်တန်းတွေကို မျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဥယျာဉ်အိမ်ပြန်လာကြတော့ အိမ်ရှေ့က အဖီအောက်မှာ နာနတ်ပုံကြီးတွေ တွေ့ရသည်။ နာနတ်သီးတွေက ရွှေတုံးကြီးတွေ ပုံထားသလို ဝင်းဝါ၍ နေ၏။ အမျိုးသမီး အလုပ်သမအချို့က သီးလုံးချောသော နာနတ်သီးတွေကို ရွေးကာ ဝါခြင်းလေးတွေထဲ ဆယ်လုံးစီ ဆယ်လုံးစီ စီ၍ထည့်နေကြသည်။

သည်နာနတ်သီးတွေက ပခုက္ကူ ပို့ရမှာမို့ ဆလင်းက နာနတ်သီးခြင်းတွေကို လိုက်ပြီးရေတွက်နေ၏။ ခပ်ငယ်ငယ်အလုပ်သမတွေက ဝေ့ကို ခိုးခိုးကြည့်ကာ တွတ်ထိုးနေကြသည်။ သက်ထားဝေကတော့ မျက်နှာထားကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုထားကာ အပြုံးမပျက်နေလိုက်သည်။ ဥယျာဉ်စောင့်ဇနီးက ပါးရဲထိုးထားသော မျက်နှာနှင့် ဝေ့ကို ပြုံးရင်း စိတ်ပြီးသား နာနတ်သီးတွေနှင့် မျက်နှာလာလုပ်သည်။

“နမော်နီး”

သက်ထားဝေက ချိုးချင်ဘာသာလို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဥယျာဉ်စောင့်ဇနီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးလိုက်သည်။

အခုတော့ သက်ထားဝေတစ်ယောက်အားလုံးနှင့် အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံတတ်ပြီလေ။

အခန်း (၉)

ဆလှိုင်းရိုထန်း တစ်ရေခိုးလောတော့ ရွာထဲမှာ ကြက်တွန်သံ တွေ ကြားနေရသည်။ လင်းကြက်တွန်သံတော့ မဖြစ်နိုင်။ သက်ကြီး ခေါင်းချ သန်းခေါင်ယံပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ဆလှိုင်းရိုထန်းတွေးမိသည်။ ကြက်တွန်သံတွေ အပြိုင်အဆိုင် ကြားရပြီး မကြာမီ ရွာကလေး သည် အမှောင်အောက်မှာ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဆလှိုင်းရိုထန်းသည် အိပ်မပျော်သည့်အတူ စကားပြောဖော် ရအောင် မိရဲလ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မိရဲလ်က တရှူးရှူးနှင့် အိပ် မောကျနေလေသည်။ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရွာခံကျောင်းသား သုံးယောက်လည်း အိပ်မောကျနေသည်။ သူနှင့် မိရဲလ်ကသည် 'လှိုင်းပီး' ရွာလေးမှာ 'အ' သုံးလုံးသင်တန်းဆရာအဖြစ် တာဝန်ကျ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိရဲလ်သည် မတူပီကဖြစ်သည်။ သူနှင့် မိရဲလ်က မင်းတပ် မြို့ (အ. ထ. က) မှာ ငါးတန်းမှ ဆယ်တန်းအထိ ကျောင်းအတူ နေခဲ့သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ဆလှိုင်းရိုထန်းက ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ခဲ့သော်လည်း မိရဲလ်က ဆယ်တန်းကျကာ မတူပီပြန်သွားသည်။ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းဖြင့် ပတူပီနှင့် နယ်စပ်ကို ကူးချီသန်းချီ လုပ်နေသည်။ ဆယ်တန်းလည်း မဖြေ တော့။ ဆလှိုင်းရိုထန်းလည်း မန္တလေးတက္ကသိုလ် ရောက်သွားကာ မိရဲလ်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့သည်။

အခုတော့ နွေရာသီအသုံးလုံးစီမံချက်တွင် ဆယ်တန်းအထိ ကျောင်းနေဖူးသော မိရဲလ်ကိုလည်း သက်ဆိုင်ရာက တာဝန်ပေး လာခဲ့သည်။ ဒေသ၏ ပညာရေးမို့ မိရဲလ်မနေသာတော့။ သည်မှာ တင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြရသည်။

ဆလိုင်ဇ်ရိုထန်းသည် မင်းတပ်နှင့် ၁၀၂ မိုင်ဝေးသော မတူပီကို အာတီစီ ကားတစ်စီးဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ မတူပီရောက် တော့ သူငယ်ချင်း မိရဲလ် အိမ်မှာ တည်းသည်။ မတူပီမှာ သုံးရက် ခန့် ပညာရေးကိစ္စဆောင်ရွက်ပြီး မတူပီမှ တစ်နေ့ခရီးရှိသော သည်လိုင်ပီးရွာလေးသို့ မိရဲလ်နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ မိရဲလ်ကတော့ ဆလိုင်ဇ်ရိုထန်း၏ အကူဆရာအဖြစ် လိုက် ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွာတွေမှာ တာဝန်ကျသည့် ဆရာများထဲတွင် ဆလိုင်ဇ်နှင့် မိရဲလ်က အဝေးဆုံးနေရာမှာ တာဝန်ကျသည်။ သည်လိုင်ပီးရွာမှာ အိန္ဒိယနယ်စပ်ကို တစ်နေ့ခရီးသာဝေးလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆလိုင်ဇ်ရိုထန်း စိတ်မပျက်ပါ။ သူ့လို ဘွဲ့ရလူငယ်တစ်ယောက်ကို သက်ဆိုင်ရာက အားကိုး၍ တာဝန်ပေးခြင်းဟု ခံယူမိလေသည်။ သည်လိုင်ပီးရွာမှာက မူလတန်းကျောင်းလည်း မရှိသေးသဖြင့် မတူပီပတ်ဝန်းကျင်ရွာအချို့က မူလတန်းကျောင်းတွေမှာ ကျောင်း သွားတက်ဖူးသည့် ကလေးတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စကလွဲလျှင် ကလေးအများစုက စာမတတ်ပါ။ သည်တော့ ဆလိုင်ဇ်ရိုထန်းနှင့် မိရဲလ်အဖို့ ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွား၊ ဦးလေး၊ ဒေါ်လေးတို့ကို စာမသင် ရဘဲ ကလေးတွေကို ဦးစားပေးသင်ရလေသည်။

အခုတော့ 'အ' သုံးလုံးသင်တန်း နှစ်လတာကာလသည် မကြာမီ ကုန်ဆုံးတော့မည်။ မကြာမီ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသပြန် ရတော့မှာမို့ ဆလိုင်ဇ်ရိုထန်းတစ်ယောက် ကျိတ်ပျော်နေသည်။ ချစ် ဇနီးလေး သက်ထားဝေနှင့်လည်း တွေ့ရတော့မည်။ ချစ်ဇနီးက လည်း သူ့ကို လွမ်းနေရောမည်။ သူကလည်း လွမ်းလှပြီ။ နှစ်လ တာကာလသည် နှစ်ကမ္ဘာမျှ ကြာမြင့်လှသည်ဟု ခံစားနေမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေသ၏ ပညာရေးလိုအပ်ချက်ကို အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့် ဖြည့်ဆည်းခွင့်ရခဲ့သဖြင့် သူသည် တစ်ဘက်က ကျေနပ် ရပြန်သည်။

“ဆရာကြီး... ဆရာကြီး... ထ... ထ...”

“ဆလိုင်ဇ်... ဆလိုင်ဇ်... ထ... ထ...”

ဘယ်အချိန်က ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဝေခွဲနိုင်သော ဆလိုင်ဇ်ရိုထန်းသည် ကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် မိရဲလ်က အတင်းလှုပ်နှိုးလိုက်တော့မှ အလန့်တကြားထလာခဲ့သည်။ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် မျက်လုံးပွတ်ကြည့်လိုက်တော့ ရေနံဆီမီးအလင်း ရောင်အောက်မှာ မောင်းပြန်သေနက်ကိုယ်စီနှင့် လူလေးယောက် ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်တို့က 'နယူးချင်းစတိတ်အာမီ' အဖွဲ့ကပါ။ ခင်ဗျားတို့ အထဲမှာ ကျောင်းဆရာက ဘယ်သူလဲ...”

အမှောင်ရိပ်ကျနေသော သူတို့မျက်နှာကို သဲကွဲစွာမမြင်ရ သော်လည်း မေးမြန်းလာသူက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဆိုသည်ကိုတော့ ဆလိုင်ဇ်ရိပ်မိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပါ...”

ဆလိင်းရိုးထန်းက ရဲရဲတင်းတင်းပင် ဖြေလိုက်သည်။
“မင်းတပ်က မဟုတ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ. . ခင်ဗျားကို မေဂျာခေါ်ခိုင်းလို့. . ကျုပ်တို့ နောက်ခဏလိုက်ခဲ့ပါ။ ကျုပ်တို့နောက်ကို အသာတကြည်လိုက်ခဲ့ ပါ။ ကျုပ်တို့က တော်လှန်ရေးသမားတွေဖြစ်ပေမယ့် အကြမ်းဖက် သမားတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားအသက်အန္တရာယ်အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ မေဂျာနဲ့ တွေ့ပြီးရင် ဒီရွာအရောက်ပြန်ပို့ပေး မယ်. . .”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က သူတို့နောက်လိုက်ဖို့ခေါ်နေသဖြင့် ဆလိင်းရိုးထန်း တွေခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူတို့လက်ထဲက မောင်းပြန် သေနတ်တွေကိုကြည့်ပြီး သူ့မှာ ငြင်းဆန်နိုင်သော အားအင်မရှိ တော့။ ဆလိင်းကချက်ချင်းပင် သူ့အထုပ်အပိုးတွေ သိမ်းလိုက် သည်။

“မိရဲလ်. . ငါ ခဏလိုက်သွားဦးမယ်. . .”

မိရဲလ်က ခေါင်းတစ်ချက်နှစ်ချက် ညိတ်ပြသည်။ ဆလိင်းရိုး ထန်းသည် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်မနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းပင်ထလိုက် သွားသည်။ သေနတ်သမားလေးယောက်က သူ့ကို အလယ်မှာညှပ် ပြီး ခေါ်လာကြသည်။ စောစောက သူတို့ပြောသော ‘နယူးချင်း စတိတ်အာမီ’ အင်္ဂလိပ်အခေါ်ကို ‘ချင်းပြည်သစ်တပ်မတော်’ ဟု နားလည်လိုက်သည်။ သူတို့ထွက်လာပြီး သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ တဖြည်းဖြည်း မိုးလင်းလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်လာရသည်။

ဆလိင်းရိုးထန်းသည် သေနတ်သမားလေးယောက်ကို မသိ မသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ သေနတ်သမားသုံးယောက်က တက်ထရွန်အစိမ်းရောင် ယူနီဖောင်းတွေဝတ်ထားသော်လည်း အတော်ပင် ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သည်။ သူတို့အဖွဲ့သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်တော့နက်ထဲ ရောက်လာကြသည်။ အရပ်လေး မျက်နှာကိုပင် ခန့်မှန်း၍မရတော့။ တောတွေက ထူထပ်လာ၏။

ညနေဆည်းဆာအချိန်တွင် သူတို့စခန်းသို့ ရောက်လာကြ သည်။ အနားရောက်မှ ဘွားခနဲမြင်ရသော သူတို့စခန်းကိုကြည့်ပြီး ဆလိင်းရိုးထန်း အံ့ဩသွားသည်။ စခန်းဆိုသော်လည်း စခန်းနှင့် မတူဘဲ ရွာပုန်းတစ်ခုနှင့်တူနေ၏။ အပေါ်မှာ တောအုပ်တွေ ပိတ်ဖုံးနေပြီး အောက်ခြေက တောင်ကြားလွင်ပြင်မို့ စခန်းက အတော်လေး သဘာဝကျနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ခေါ်လာပါပြီ မေဂျာ”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က စားပွဲထိပ်မှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေသော အသက် (၅၀) ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်ကို ဆလမ်းပေး၍ သတင်းပို့ လိုက်သည်။

“ထိုင်ပါညီလေး. . . ခရီးပန်းလာပေါ့”

မေဂျာဆိုသူက အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်သဖြင့် ဆလိင်းက အနီးဆုံးကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အဆောက် အဦးလေး၏ အနေအထားကိုကြည့်ပြီး ရုံးခန်းဆိုတာ သူနားလည် လိုက်သည်။ မေဂျာဆိုသူသည် ယူနီဖောင်းနှင့်ခန့်ခန့်ညားညား ရှိနေ သဖြင့် ဆလိင်းရိုးထန်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ မေဂျာထိုင်နေသော နောက်ကျောဘက်နံရံပေါ်မှာတော့ ချင်းပြည်နယ်မြေပုံကြီးကို သေသပ်စွာချိတ်ဆွဲထားသည်။

“ညီလေး.. ရုံးရှေ့က အဆောင်လေးမှာ နားလိုက်ပါဦး။ ခဏနေ ညစာစားရင်းနဲ့ပဲ ညီလေးကို ခေါ်ရတဲ့ကိစ္စပြောကြတာ ပေါ့။ ရေချိုးချင်ရင်လည်း အဲဒီမှာ ရေချိုးခန်းရှိပါတယ်”

ဆလိင်းရိုထန်းသည် မေဂျာဆိုသူအား ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ် ပြုပြီး ရုံးရှေ့က အဆောင်လေးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အဆောင် လေးထဲဝင်လာတော့ ဝါးကြမ်းခင်းအိပ်စင်ကလေးပေါ်မှာ မွေ့ယာ အိပ်ယာခင်းက အဆင်သင့်ရှိနေ၏။ သူက မွေ့ယာပေါ် ခြေပစ် လက်ပစ်လှဲလိုက်ကာ သက်ပြင်းမောကို လွတ်လပ်စွာ မှုတ်ထုတ် လိုက်သည်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးတွေနှင့် ကြုံလာဦးမည် မှန်း သူမတွေးရဲတော့။ စခန်းထဲက အိမ်ထောင်သည်အမျိုးသမီး တချို့ကိုမြင်တော့ ဝေဒနာကိုသတိရမိပြန်သည်။

သူတို့ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ခေါ်လာကြမှန်းလည်း ဆလိင်း ရိုထန်း စဉ်းစားမရ။ သူ့ကို သူတို့တပ်ဖွဲ့ဝင်ဖို့ စည်းရုံးလာလျှင် သူဘာလုပ်ရမလဲ။ သူပုန်အဖွဲ့ဆိုသည်မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကာ လူသတ်ရန်ဝန်မလေးသောအဖွဲ့ဟု သူထင်ခဲ့သော်လည်း သည်အဖွဲ့ ကတော့ သူထင်သလိုမျိုး မတွေ့ရပြန်သဖြင့် နည်းနည်းတော့ စိတ် အေးသွားသည်။ အိပ်စက်သောမွေ့ယာကြောင့် သူတစ်ခဏအတွင်း မှာပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ တစ်ရေးနိုး၍ ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ် အစားလဲနေစဉ် ရုံးဆက်သားတစ်ယောက်က ထမင်းစားဖို့လာခေါ် နေသဖြင့် ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့သည်။

“လာ.. လာ.. ညီလေး။ ထမင်းစားစို့”

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ ချင်းရိုးရာဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်နေ သော မေဂျာကပင်ဖော်ရွေစွာ ခေါ်လိုက်သည်။ လူမနီး သူမနီး

တောထဲတောင်ထဲ ဆိုသော်လည်း အသုံးအဆောင်များက မြို့ဟန်နှင့် သိပ်မခြားလှသဖြင့် သူ့အံ့ဩမိပြန်သည်။ မေဂျာက နေရာပေးသော ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်တော့ စားပွဲထိပ်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ထိုင်နေကြသော လူလတ်ပိုင်းအရွယ်နှစ်ယောက်က သူ့ကို အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ကဲ.. ထမင်းမစားမီ ဒါလေးတွေအရင်မှီဝဲလိုက်ပါဦး။

ဒါက အိန္ဒိယလုပ်ချက်အရက်။ ဒါကတော့ တို့ဘာသာချက်တဲ့ ရိုးရာ ခေါင်ရည်လေ။ ကြိုက်တာသုံးဆောင်ပါ။ ဒီမှာ ရာသီဥတုကအေး တော့ ဒါတွေကိုပဲ အားကိုးကြရတယ်.. .”

မေဂျာက ပြုံးရင်း ပြောပြောဆိုဆို ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲမှာ ခေါင်ရည်နှင့်အရက်ကို တစ်ခွက်စီထည့်ပေးလိုက်သည်။ မေဂျာအား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ ရဲရင့်ပြတ်သားသော ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်အဖြစ် အကဲခတ်မိလေသည်။ သူ့ကို ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးတစ်ယောက်လို ဧည့်ဝတ်ပြုနေကြသဖြင့် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားမိသေးသည်။

“ကျွန်တော် အရက်ကိုတော့ သိပ်ပြီး အာသီသ မရှိပါဘူး။ ခေါင်ရည်ကိုတော့ ကြိုက်ပါတယ်”

“ရပါတယ်.. ရပါတယ်.. ကြိုက်တာသာ သုံးဆောင်ပါ”

မေဂျာတို့အဖွဲ့သည် ခေါင်ရည်ကို မသောက်ဘဲ အရက်ကို သာ နည်းနည်းချင်း ကျိုက်၍သောက်ကြသည်။ သူကတော့ ခွက် ပြည့်ထည့်ထားသော ခေါင်ရည်ကိုယူ၍ တစ်ဝက်ကျိုးအောင် သောက်လိုက်၏။ လေးလေးပင်ပင်ရှိလှသော နှစ်ချို့ခေါင်ရည်မို့ အကြိုက်တွေ့သွားလေသည်။ မေဂျာက စကားပြောရန် လည်ချောင်း အရင်ရှင်းလိုက်သည်။

“ကိုယ်က ဒီစခန်းရဲ့ စစ်ကြောင်းမှူးပါ။ နာမည်က ခိုင်ကမ်းပါ။ ဟားခါးကပဲ။ ဟားခါးမှာ ၁၀ တန်းအထိ ကျောင်းနေခဲ့ဖူးတယ်။ သူက လျှံအုပ်ပါ။ သူလည်း ဟားခါးကပဲ။ သူကတော့ ထန်ကျင်ပေါင်လို့ ခေါ်တယ်။ တီတိန်ကပါ။ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်ရဲ့ လက်ထောက်ဗိုလ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်တို့အထက်က လူကြီးတွေကတော့ တစ်ဘက်နိုင်ငံထဲမှာ နေကြတယ်။ ကိုယ်တို့ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို အဲဒီကနေပဲ ပံ့ပိုးပေးတယ်လေ. . .”

မေဂျာက သူတို့အဖွဲ့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး အရက်ခွက်ကို မြှောက်ကာ တစ်ကျိုက်ကျိုက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော်နာမည် ဆလိုင်းရိုထန်းပါ။ မင်းတပ်က ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မေဂျာတို့ ခေါ်ရတဲ့ ကိစ္စသိချင်ပါတယ်. . .”

ဆလိုင်းရိုထန်းက ရင်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေတာကို ခပ်လောလောပင် မေးလိုက်လေသည်။

“ပြောမှာပါ. . . ပြောမှာပါ. . . ဒီလိုပါ ညီလေး။ ညီလေး သဘောတူမယ်ဆိုရင် ဒီစခန်းမှာ ကျောင်းဆရာအဖြစ်ခန့်ထားချင်လို့ပါ။ လစာကောင်းကောင်း ပေးပါမယ်။ အစိုးရကပေးတဲ့ လစာထက် သုံးဆပိုပေးမယ်။ ညီလေးမှာ ဇနီးနဲ့သားသမီးတွေ ရှိခဲ့ရင်လည်း ဒီမှာ မိသားစုလိုက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးမယ်။ ဒီမှာက တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဇနီးသားသမီးတွေက မြန်မာစာနဲ့ မြန်မာစကား မတတ်ကြဘူး။ ကိုယ်တို့က မြန်မာပြည်ကဆိုတော့ မြန်မာစာနဲ့မြန်မာစကားတော့ နည်းနည်းပါးပါး တတ်မှ ဖြစ်မယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့

မှာ ကျောင်းဆရာခန့်ဖို့ ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက် လိုနေတယ်။ တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေ စာတတ်မှ တော်လှန်ရေးအမြင်၊ တော်လှန်ရေးအတွေးအခေါ် ရှိမယ်လေ။ ဒါကြောင့် ညီလေး ကိုယ်တို့ စခန်းမှာ ကျောင်းဆရာလုပ်နိုင် မလုပ်နိုင်ခေါ်ပြီး မေးကြည့်တာပါ”

မေဂျာက တစ်လုံးချင်း နားဝင်အောင် ရှင်းပြသည်။ မေဂျာ စကားဆုံးတော့ ဆလိုင်းရိုထန်းသည် အတွေးတွေကို ရှည်လျားစွာ ဆန့်ထုတ်လိုက်မိသည်။ ဒီမှာ ရမည့်လစာကလည်း မက်မောစရာ။ ကျောင်းဆရာအလုပ်သည် မိမိလက်ရှိလုပ်နေသော ပင်မလုပ်ငန်းမို့ အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း ဒီစခန်းသည် အစိုးရဥပဒေအပြင်ဘက်က တရာမဝင်အဖွဲ့အစည်း။ တည်ဆဲအစိုးရကို ပုန်ကန်နေသည့် အဖွဲ့အစည်းဖြစ်သည်။ မိမိက အစိုးရကတရားဝင်ခန့်ထားသော ကျောင်းဆရာ။ ပြီးတော့ ပြည်နယ်က အားကိုးအားထားပြုရသည့် လူငယ်တစ်ယောက်။ မိမိအား ပညာသင်ပေးခဲ့သည့် ပြည်နယ်၏မျက်နှာ၊ နိုင်ငံတော်၏မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ရမည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်၍ မဖြစ်ပါ။

မိမိကို အကျပ်ကိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ လေချိုသွေးနေခြင်းမို့ ယတိပြတ်ငြင်းရမှာလည်း အားနာစရာ။ ပြီးတော့ မိမိအခြေအနေက သူတို့လက်ခုပ်ထဲကရေ။ မိမိအသက်အန္တရာယ်ကို အချိန်မရွေး ရန်ပြုနိုင်သည်။ ဆလိုင်းရိုထန်းတစ်ယောက် အတွေးတွေဖြစ်ချာချာလည်နေ၏။ သူဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ ဉာဏ်နီ၊ ဉာဏ်နက်သုံးပြီး ထွက်ပေါက်ရှာဖို့လည်း မကြိုးစားချင်။ အစွန်းနှစ်ဖက်လည်းမကျ။ ကိုယ်လည်းအဆင်ပြေ တစ်ဘက်သားလည်း ကျေနပ်မည့် အနေအထားမျိုးကို ဆလိုင်း စဉ်းစားနေသည်။

မေဂျာတို့အဖွဲ့ကတော့ ဆလောင်းရိုထန်း နှုတ်က ထွက်လာမည့် သူ သဘောထားကို အရက်တစ်ငုံစီ ကျိုက်ရင် ငုံ့လင့်နေကြသည်။

“မေဂျာတို့ ကမ်းလှမ်းချက်က ပညာရေးကိစ္စဆိုတော့ ကျွန်တော်သဘောကျပါတယ်။ ကလေးတွေကိုလည်း ပညာသင်ပေး ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းဆရာတစ် ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် တစ်ဘက်က မိဘပိုင် ဥယျာဉ်လုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်နေရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမေကလည်း အသက်ကြီးပြီ ဆိုတော့ ကျွန်တော်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ အမြဲတမ်း ကျောင်းဆရာခန့်ပြီးစာသင်မှ ကလေးတွေစာတတ်တာမဟုတ်ပါ ဘူး။ ရက်ပိုင်း၊ လပိုင်းနဲ့ ဖိဖိစီးစီးသင်မယ်ဆိုရင် လူတိုင်းစာတတ် နိုင်ပါတယ်... အခု ကျွန်တော် ဒီဒေသကိုရောက်လာတာဟာ နိုင်ငံတော်ရဲ့ စာမတတ်သူပပျောက်ရေး ‘အ’ သုံးလုံး စီမံချက်နှင့် ရောက်လာတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ စာသင်ချိန်က နှစ်လပဲကြာပါ တယ်။ အဲဒီနှစ်လအတွင်းမှာ စာသင်တဲ့ကလေးအားလုံး ရေးနိုင်၊ ဖတ်နိုင်အောင် ကျွန်တော်သင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ လခလည်း ပေး စရာမလိုဘူး။ ဒါဆိုရင် မေဂျာတို့ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေလည်း အဆင် ပြေသွားမှာပါ”

ဆလောင်းရိုထန်းက ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာ အနေအထားရောက်အောင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြနေ၏။ ဆလောင်းရိုထန်း စကားဆုံးတော့ မေဂျာတို့အဖွဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကောင်းပြီလေ... ညီလေးပြောတဲ့အချက်တွေက သဘာဝ ကျပါတယ်။ ညီလေးပြောသလို တစ်လတော့ ဒီကမိသားစုကို စာ

သင်ပေးပါ။ ဒီက မိသားစုတွေ တစ်လတည်းနှင့် အသင့်တင့် လောက် ရေးနိုင်ဖတ်နိုင်ကြတယ်ဆိုရင် ညီလေးလည်း မတူပီ ပြန်လို့ ရပါပြီ”

မေဂျာခိုင်ကမ်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သဘောတူလိုက် သည်။

“မေဂျာ... သူ့ကိုပြန်လွှတ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ သူ့ဟိုကို ပြန် ရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့သတင်းတွေ အစိုးရတပ်တွေဆီ ပေါက် ကြားသွားနိုင်ပါတယ်”

ဗိုလ်လျှံအုပ်က ပူတောင်းပန်းပင် ပြောလိုက်သဖြင့် ဆလောင်း ရိုထန်းတစ်ယောက် နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်သွားမိသည်။

“သူ့တာဝန်ပြီးဆုံးရင်တော့ ပြန်လွှတ်ရမှာပဲ။ သူ ကိုယ်တို့ဆီ ရောက်ခဲ့မှန်း သက်ဆိုင်ရာကသိရင် သူ့ကိုခေါ်ပြီး မေးမြန်းမှာပဲ။ သူကလဲ အမှန်အတိုင်း ပြောမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဂရုစိုက်စရာမလို ပါဘူး။ ကိုယ်တို့သတင်းတွေ အစိုးရတပ်တွေဆီ ပေါက်ကြားသွားပြီး အစိုးရတပ်တွေ ဒီရောက်လာရင်လည်း တော်လှန်ရုံပေါ့။ ကိုယ်တို့ အဖွဲ့က တုတ်ကိုင်ထားတာမှ မဟုတ်တာ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး”

မေဂျာခိုင်ကမ်းက မထိတရိ ပြုံးရင်းပြောလိုက်သည်။ လက် ထောက် ဗိုလ်နှစ်ယောက်၏ စိတ်ထဲမှာ မည်သို့ရှိမည် မသိသော် လည်း ဆလောင်းကတော့ တော်ပါသေးရဲ့ဟု သက်ပြင်းချလိုက်မိ သည်။

“ကိုင်း... ထမင်းသုံးဆောင်ကြစို့”

မေဂျာခိုင်ကမ်းက နှိုးဆော်လိုက်သဖြင့် လက်ကျန်များကို လက်စသတ်ကာ ထမင်းစားလိုက်ကြသည်။ ထမင်းက တောင်ယာ

ဆန်၊ ဟင်းကမူ နွားနောက်သားခြောက်ကို ရိုးရာအတိုင်း ချက်ထားသည်။ ခေါင်ရည်သုံးခွက် အာနိသင်က ရီဝေဝေ။ ဗိုက်ကလဲ ခပ်ဆာဆာဆိုတော့ ဆလောင်းရိုထန်းဗိုက်ထဲ ထမင်းတော်တော် ဝင်သွားလေသည်။

ဆလောင်းရိုထန်းသည် အချိန်မဆိုင်တော့ဘဲ ညတွင်းခြင်းပင် အချိန်ဇယားရေးဆွဲလိုက်သည်။ ‘အ’ သုံးလုံး သင်ရိုးညွှန်းတမ်း စာအုပ်ကလေးတွေ ပါလာခဲ့တော့ အဆင်ပြေသွားသည်။ (၁၀) နှစ်အောက်ကလေးတွေနှင့် အမျိုးသမီး စုစုပေါင်းမှ (၁၅) ယောက် ခန့်သာရှိပြီး တော်လှန်ရေးအဖွဲ့သားတွေက (၃၀) ယောက်ခန့် ရှိလေသည်။ သည်စခန်းမှာ မီးစက် (၁) လုံးရှိနေသဖြင့် ဆလောင်း အဖို့ အတော်ဟန်ကျလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ သင်ခန်းစာ စလျင်စချင်းမှာပင် ထင်သလောက် မလွယ်ကူမှန်း ဆလောင်းရိုထန်တစ်ယောက် နားလည်ခဲ့သည်။ တကယ့်အစိမ်းသက်သက်တွေကို သင်ပေးရတာမို့ အတော်လေးချွေးပြန်သွားသည်။ သူတို့ပြန်ဆိုပြသော မြန်မာအက္ခရာစာလုံးပေါင်းနည်းတွေက ကိုးရိုးကားယားနိုင်လှသဖြင့် စိတ်ပျက်ချင်လာမိလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်လူတွေ စာတတ်ဖို့အရေးက သူသည်စခန်းက လွတ်မြောက်ဖို့အရေးမဟုတ်လား။ သူစိတ်ပျက်နေ၍ မဖြစ်ပါ။ သူ့အတွက် စားရေး၊ သောက်ရေး၊ နေရေးထိုင်ရေး လိုလေသေးမရှိအောင် မေဂျာတို့က စီစဉ်ပေးသဖြင့် သူ့ဘက်ကလည်း တာဝန်ကျေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံးလာခဲ့လေသည်။ သည်စခန်းကလူတွေနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိလာပြီး သင်ကြားမှု အခြေ

အနေလည်း တိုးတက်လာသဖြင့် ဆလောင်းရိုထန်း အာတတ်လာသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ကိုင်သောလက်နက်တွေကို နေ့စဉ်မြင်နေရတော့ ဗဟုသုတအနေဖြင့် ကိုင်ကြည့်သည်။ ချိန်ကြည့်သည်။ ဗိုလ်လျှံအုပ်ကတော့ သေနတ်တွေကိုပြီး တော်လှန်ရေးဘက် စိတ်ပြောင်းလာအောင် စည်းရုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်ပင် ဆလောင်းရိုထန်းတစ်ယောက် သေနတ်ကိုင်ပြီး တက်ကြွချင်လာသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး သည်သေနတ်တွေ ကိုင်လိုက်လျှင် ရမ်ဘိုကားထဲကလို ဘယ်လောက်ခန့်ညားသွားမလဲ ဟု စိတ်ကူးယဉ်နေမိသည်။ ပြီးတော့ သူလိုခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်က သည်မှာတော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် အချိန်မရွေး ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်လား။ သို့သော် သေနတ်ကိုင်ချင်ရုံ လောက်နှင့် ဘဝအတွက် အမှန်တရာ မတွေ့နိုင်ကြောင်းကိုတော့ သူ့အတွေးအခေါ်က လက်ခံထားပါသည်။

“ညီလေး. . . အတော်ပင်ပန်းသွားတယ်မဟုတ်လား။ ညီလေးတပည့်တွေကတော့ ညီလေးကို တော်တော်ချီးကျူးကြတယ်။ အခုလို စေတနာထားပြီး သင်ကြားပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တစ်ညနေ မိတ်ဆုံထမင်းဝိုင်းမှာ မေဂျာခိုင်ကမ်းက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်နေသဖြင့် ဆလောင်းရိုထန်းပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ပင်ပန်းတယ်လို့ သဘောမထားပါဘူးဗျာ။ စခန်းက မိသားစုတွေ စာတတ်စေချင်တဲ့ စေတနာပါ”

ဆလောင်းရိုးထန်းက ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ပြောနေသဖြင့် မေဂျာခိုင်ကမ်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်းပြုံးနေ၏။

“ညီလေးလို စိတ်ကောင်းရှိပြီး အရည်အချင်းပြည့်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့မှာ အလွန်လိုအပ်တယ်ဗျာ။ ညီလေးသာတော်လှန်ရေးထဲ ရောက်လာမယ်ဆိုရင် တော်တော် အကျိုးရှိမှာပဲ။ ညီလေးကို စည်းရုံးနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သဘောကိုပြောတာပါ။ ”

ဗိုလ်လျှံအုပ်က ဆလောင်းမျက်နှာကို တစ်ချက်အကဲခတ်ရင်း စကားကို အဖွင့်အပတ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ညီလေး... ကိုယ်တို့တော်လှန်ရေးမှာ အမျှော် အမြင်ရှိတဲ့ ပညာတတ်တွေ သိပ်လိုအပ်နေတယ်။ ညီလေးသာ ကိုယ်တို့တော်လှန်ရေးထဲ ဝင်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်လည်းခန့်မယ်။ မိသားစုနေထိုင်ဖို့လည်း ဟိုဘက် နယ်စပ်ထဲမှာ တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးလည်းရမယ်... ”

မေဂျာခိုင်ကမ်းကပါ မသိမသာစည်းရုံးလာသည်။ သူ့ကို ညှပ်ပြီး စည်းရုံးဖို့ကြိုးစားလာကြသည်။ သည်နည်းလမ်းဖြင့်မရလျှင် ဟိုနည်းလမ်းဖြင့် မစားရဝခမန်း မက်လုံးတွေပေးပြီး စည်းရုံးရေး ဆင်းလာကြမည်ဆိုသည်ကို ဆလောင်းရိုထန်းတစ်ယောက် ကြိုတွက် ထားပြီးသားမို့ ရင်ထဲမှာ အထူးတလည် မတုန်လှုပ်တော့။ သို့သော် သူတို့တော်လှန်ရေးလမ်းစဉ်ကိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး သိချင်နေမိ သည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် တော်လှန်ရေးလုပ်နေကြ သနည်း။ မိမိအကျိုးစီးပွားပျက်ပြားအောင် မည်သူက ညှင်းပမ်း နှိပ်စက်နေလို့လဲ။ အခြားလူမျိုးစုတွေ တော်လှန်ရေးလုပ်နေကြ သဖြင့် ခါတော်မီတော်လှန်ရေး ထလုပ်ခြင်းလား။

“မေဂျာတို့ရဲ့ တော်လှန်ရေးလမ်းစဉ်ကို ပြောပြပါဦး”

“ကိုယ်တို့ရဲ့ တော်လှန်ရေးလမ်းစဉ်ကတော့ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးကြဖို့ပဲ... ”

မေဂျာခိုင်ကမ်းက ရင်တစ်ချက်ကော့ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြည်နယ်ဟာ လွတ်လပ်နေတဲ့ ပြည်ထောင်စု ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းမဟုတ်လား။ ဒီမှာလည်း အခြေအနေအရ ကိုယ့် တောင်ယာ ကိုယ်ခုတ်ပြီး ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးနေကြတာပဲ မဟုတ်လား... ”

“ကိုယ်တို့နိုင်ငံဟာ လွတ်လပ်ရေးရတာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် ကျော်ကြာသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ပြည်နယ်က ကျေနပ်လောက် တဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတတ်မှုမရှိသေးဘူး။ တစ်ခြားပြည်နယ်တွေနဲ့စာရင် အစစအရာရာ အင်မတန်နိမ့်ကျနေသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့် ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးမှ တိုးတတ်မှုဆိုတာ ရှိလာမှာလေ... ”

မေဂျာခိုင်ကမ်းက သူယုံကြည်ချက်ကို အခိုင်အမာ ပြော လိုက်ရင်း ထုံးစံအတိုင်း အရက်တစ်ကျိုက် ကျိုက်လိုက်သည်။ ဆလောင်းရိုထန်းက နံရံတစ်ဖက်မှာ ချိတ်ထားသော “ငါတို့ယုံကြည် ချက်နှင့် တိုက်ခိုက်လျှင် အင်အားနှစ်ဆ ပိုမိုကြီးမားလာမည်” ဟူသော တော်လှန်ရေး အဆိုအမိန့်စာတမ်းကို ငေးကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေ၏။

“ညီလေး အမြင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ။ ငါသည် သင်မဟုတ်သလို သင်သည် ငါမဟုတ်ပါ။ အမြင်ချင်းတော့ ဘယ် တူနိုင်မလဲ... ”

သည်နေရာမှာတော့ မေဂျာခိုင်ကမ်းစကားကို ဆလောင်း ရိုထန်း သဘောကျသွားသည်။ လေးလည်း လေးစားသွားသည်။ မဝံ့မရဲစိတ်လည်း ရဲဝံ့လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်အမြင်ပြောရရင်တော့ လွတ်လပ်ရေးရတာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီဆိုတာ မှန်ပေမယ့် လွတ်လပ်ရေးနဲ့ အတူ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ရောင်စုံသောင်းကျန်းမှုကြောင့် အစိုးရအနေနဲ့ တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကို စိတ်ရှိသလောက် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ ဒီတော့ လောလောဆယ်နိုင်ငံတော်ကို အထောက်အကူပြုဖို့ သယံဇာတရှိတဲ့ ပြည်နယ်တွေကို အရင်ဦးစားပေးနေတာပါ။ . . .”

မေဂျာခိုင်ကမ်းက လက်ကာပြရင်း. . .

“ချင်းပြည်နယ်မှာ နိုင်ငံတော်အတွက် အထောက်အကူပြုတဲ့ သယံဇာတတွေ မရှိတာ မှန်ပေမယ့် နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးမှာ စစ်မှုထမ်းကြပြီး အထောက်အကူပြုနေတယ်လေ။ ကိုယ်တို့ချင်း လူမျိုးတွေ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး၊ ရောင်စုံသောင်းကျန်းမှု နှိမ်နင်းရေးတွေမှာ အသက်စွန့်သွားတဲ့ ဗိုလ်တွေ၊ ရဲဘော်တွေ မနည်းဘူးဘွဲ့။ ဒါလည်း လူသားသယံဇာတနဲ့ အထောက်အကူပေးနေတာပဲ မဟုတ်လား. . .” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆလိင်းရိုထန်းက ခေါင်းကုတ်ရင်း စဉ်းစားနေ၏။ တစ်ဖက်က အယူအဆကို ခါးခါးသီးသီး ဆန့်ကျင်ရမှာလည်း အခြေအနေကမပေး။ သူ့အပေါ် အယူအဆတစ်ခုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေ့နွေးသည်ဟု မမြင်ဘဲ သူတို့တော်လှန်ရေးအပေါ် အကျိုးမဲ့ပြောသည်ဟု အမြင်စောင်းကြမှာလည်း စိုးရသေးသည်။ သည်နေရာမှာ သူနှင့် မေဂျာခိုင်ကမ်းကသာ စကားစစ်ထိုးနေကြပြီး ဗိုလ်လျှံအုပ်နှင့် ဗိုလ်ထန်ကျင်းပေါင်ကတော့ အရက်သောက်ရင်း ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်လို ထိုင်နေကြလေသည်။

“စစ်မှုထမ်းတာ တစ်နည်းအားဖြင့် နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးတာဝန်ထမ်းဆောင်တာဟာ နိုင်ငံသားတိုင်းရဲ့ မွေးရာပါတာဝန်ပါ။ ဒီတော့ နိုင်ငံသားဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေ စစ်မှုထမ်းကြတာဟာ နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးအပိုင်းပါ။ ပြည်နယ်ဖွံ့ဖြိုးရေးနဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ ကမ္ဘာမှာ ဘယ်နိုင်ငံပဲကြည့်ကြည့် ပြည်တွင်းစစ်ရှိတဲ့နိုင်ငံက ဖွံ့ဖြိုးမှုမရှိဘဲ ပြည်တွင်းစစ်မရှိတဲ့ နိုင်ငံဟာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေတာ တွေ့ရမယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ပြည်တွင်းစစ်မရှိတော့ဘူးဆိုရင် တစ်နေ့ တိုင်းပြည်တိုးတက်လာမယ်။ တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာရင် ကျွန်တော်တို့ ချင်းပြည်နယ်လည်း အထိုက်အလျှောက်တော့ ဖွံ့ဖြိုးလာမှာပါ။ . . .”

ဆလိင်းရိုထန်းသည် သူ့အယူအဆကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးသည်။ သို့သော် စကားမကျွံအောင်တော့ သူ့ကိုယ်သူလည်း သတိထားသည်။ မေဂျာခိုင်ကမ်းက ဆလိင်းရိုထန်းကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ချလိုက်သည်။

“အင်း. . . တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာရင်လည်း ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းခွင့်၊ ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ် ဖန်တီးခွင့်၊ တန်းတူညီမျှခွင့်အတွက် တော်လှန်ရေးကတော့ ရှိနေဦးမှာပဲ”

မျောက်အုန်းသီးရသလို သူတို့တော်လှန်ရေးလမ်းစဉ်ကို တော့ တော်တော်နှင့် စွန့်လွှတ်ချင်ပုံ မရဘူးဆိုသည်ကို ဆလိင်းရိုထန်း နားလည်လိုက်သည်။ “မဖြစ်စလောက် လူအင်အားလေးနဲ့ တော်လှန်ရေးလုပ်လို့ အောင်မြင်ပါ့မလား။ ဘာမှ မက်မောစရာ မရှိတဲ့ ပြည်နယ်အတွက် ပြည်ပကရော အလုပ်ပျက်ခံပြီး ကူညီပါ့မလား။ ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းခွင့်၊ ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ်ဖန်တီးခွင့်ဆိုတာ

တွေက အာဏာရူးတွေရဲ့ ဆင်ခြေလား။ အပြစ်မဲ့ ပြည်သူတွေကျ ရမယ့် သွေးစက်တွေကို စားပွဲဝိုင်းပေါ်မှာ မင်စက်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲလို့ မရဘူးလား။ လောကမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘော တရားတွေ ရှိနေပေမယ့် ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုအကြားမှာ အမှန် တရားဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလားစသည့် လားပေါင်းများစွာဖြင့် ချေပ ချင်သော်လည်း သည်လိုနေရာ၊ သည်လိုလူတွေရှေ့မှာ အတိုက်အခံ လုပ်၍ မကောင်းဘူးဆိုသည်ကို သူဦးနှောက်က လက်ခံခဲ့ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိပြောချင်သည့်အချို့အချက်တွေကို ပြောလိုက်ရ သဖြင့် ဆလောင်းရိုထန်းတစ်ယောက် ကျေနပ်နေမိသည်။

တစ်လတာကာလသည် ဖြုတ်ခနဲ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။ သို့သော် ဆလောင်းရိုထန်းကတော့ သုံးလစာလောက်ပင်ပန်းသွား သည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေနှင့် မိသားစုဝင်တွေ မြန်မာစာကို ဖြည်းဖြည်း ချင်း ရေးနိုင်ဖတ်နိုင်လာကြသဖြင့် သူပင်ပန်းရကျိုးတော့ နပ်ခဲ့ ပါသည်။ မေဂျာခိုင်ကမ်းက ချီးမြှင့်သော စာသင်ခကိုလည်း ယူရ မှာ လိပ်ပြာမသန့်သဖြင့် ကလေးတွေအတွက် လိုတာသုံးရန် ပြန်လျှူ ခဲ့သည်။ သူ့ကို ဗိုလ်လျှံအုပ်နှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင် (၄) ယောက်က လိုင်ပီး ရွာအထိ လိုက်ပို့ပေးကြသည်။ လိုင်ပီးရွာမှာ တစ်ညအိပ်ပြီး နောက် တစ်နေ့ ခပ်စောစောပင် မတူပီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို ရွာသား နှစ်ယောက်က လိုက်ပို့သည်။

ဆလောင်းရိုထန်း မတူပီပြန်ရောက်တော့ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်နေပြီ။ အပြန်တွင်လည်း အလာတုန်းကလိုပင် သူငယ်ချင်းမိရဲလ် အိမ်မှာ တည်းသည်။ မိရဲလ်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ရောက်လာသော ဆလောင်းရိုထန်းကို အံ့အားသင့်သွားသည်။ မိရဲလ်က ဝမ်းသာအားရ

နှင့် ကြက်တစ်ကောင်ချက်ပြီး ခေါင်အိုးလေးတစ်လုံးနှင့် ဧည့်ခံသည်။ သို့သော် ခေါင်ရည်ဝိုင်းလေးက ဟိုတစ်ခါကလို စိုစိုပြေပြေ မရှိတော့။ အထူးသဖြင့် မိရဲလ်ကို အားမရ။ တွေ့ခါစက ရေပတ်မဝင်အောင် စကားဖောင်ဖွဲ့ခဲ့သော မိရဲလ်တစ်ယောက် နောက်ပိုင်းတော့ မေးတစ်ခွန်း ဖြေတစ်ခွန်း လုပ်နေသည်ကို ဆလောင်းရိုထန်း သတိ ထားမိသည်။

“မင်းကြည့်ရတာ ငေးငေးငိုင်ငိုင်နဲ့ နေမကောင်းဘူးလား” ဆလောင်းရိုထန်းက မနေနိုင်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

“အင်း. . . နေမကောင်းဘူးပဲပြောပါတော့ သူငယ်ချင်းရာ။ ငါ လိုင်ပီးကပြန်ရောက်ပြီး ရွာကလူတစ်ချို့နဲ့ ဘွိုင်နူးချောင်းထဲ ငါးသွားတိုက်ကြတာ တစ်ပတ်လောက်ကြာသွားတယ်။ အဲဒီက အပြန်ဖျားတယ်။ အခုမှနည်းနည်း ပြန်သက်သာလာတာ။ ဒါနဲ့ မင်းမနက်ကျရင် ပညာရေးမှူးရုံးသွားပြီး သတင်းပို့လိုက်ဦး။ ငါလည်း တောတွင်းအဖွဲ့က ခဏခေါ်သွားတယ်ဆိုပြီး ပြောထား ရတယ်။ လိုင်ပီးသူကြီးကလည်း သက်သေခံတယ်လေ။ မြို့နယ် ကတော့ ဒီတစ်လစောင့်ကြည့်လို့မှ မင်းပြန်မရောက်ရင် မင်းတပ် ကိုရော ပြည်နယ်ရုံးကိုရော အကြောင်းကြားမယ်တဲ့။ ငါတော့ မင်း ခုလိုပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ အချိန်မီပြန်ရောက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ. . .”

မီးရဲလ်စကားဆုံးတော့ ဆလောင်းရိုထန်း ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ တော်လှန်ရေးစခန်းမှာ ကြုံရသည့် အတွေ့အကြုံတွေကို ဖောက် သည်ချသည်။

“ပထမကတော့ ငါ့ကို မက်လုံးတွေပေးပြီး အမျိုးမျိုးစည်းရုံး ကြသေးတယ်ကွ။ စည်းရုံးလို့မရမှန်း သိတော့မှ လက်လျှော့သွား

ကြတာ။ ငါလည်း လူနဲ့လူအမှ မဟုတ်တာကွာ။ ငါ့ကို ဒီပညာတွေ တတ်အောင် မွေးထုတ်ခဲ့တဲ့ ပြည်နယ်ရဲ့ မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ရ မယ်။ ပြီးတော့ ဒီအထုပ်ကြီးက ခါခွဲကောင်မာန်ကြီးလို့ တောင်ကြီး ဖြူမယ့်ကြံ ခါးကမသန်ဆိုတဲ့ အလုပ်ကြီးတွေ။ ဒါနဲ့ မင်းကော ဒီ အဖွဲ့ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ... ”

မိရဲလ်က ခေါင်းကုတ်ရင်း စဉ်းစားသည်။

“ဘယ်လိုမြင်သလဲဆိုတော့ ငါက နိုင်ငံရေးကို နားမလည် တော့ မပြောတတ်ဘူးကွ။ သူတို့လုပ်ချင်လို့ လုပ်နေတာလို့ပဲ မြင် တယ်... ”

မိရဲလ်တစ်ယောက် တကယ်ပဲ နားမလည်တာလား၊ ကိုယ် အတွက် အကျိုးမရှိသည့်ကိစ္စကို လေကုန်ခံပြီး မပြောချင်တာလား ဆိုသည်ကို ဆလောင်းရိုထန်း မဝေခွဲတတ်တော့။

“ဒါနဲ့ ငါ့အိမ်က တစ်ယောက်ယောက် မတူပီလားသေး သလား။”

ဆလောင်းရိုထန်းက ရုတ်တရက်မေးလိုက်သဖြင့် မိရဲလ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေပြန်ဆယ် လိုက်သည်။

“မင်းညီမတစ်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်တော့ ငါ့ဆီ ရောက်လာ သေးတယ်။ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ငါလည်း မလိမ်ချင်တာ နဲ့ ချင်းသူပုန်တွေ ခေါ်သွားတယ်ဆိုပြီး အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြ လိုက်တယ်လေ... ”

ဆလောင်းရိုထန်းသည် ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သည်အခြေအနေဆိုလျှင် အိမ်က သူ့ကို အပူကြီး ပူနေရောမည်။

ဆလောင်းရိုထန်းတစ်ယောက် မိရဲလ်နှင့် စကားပြောရသည်မှာ အရသာမရှိသဖြင့် စောစောပင် အိပ်ယာဝင်ခဲ့သည်။ ခရီးပန်းလာ သည့်အပြင် ခေါင်ရည်ပါသောက်ထားသဖြင့် တခဏအတွင်းမှာပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သက်ထားဝေကို တွေ့ရသည်။

သူနှင့် သက်ထားဝေက ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ခန်းမကြီး တစ်ခုထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်နေကြသည်။ သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့် သက်ထားဝေက နတ်သမီးလေးကို လှပနေ၏။ သူနှင့် သက်ထားဝေ က ပရိတ်သတ်တွေကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်ရင်း ကြည်နူးနေကြသည်။ ထိုသို့ ပရိတ်သတ်ကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်ရင်း သက်ထားဝေက အမှတ်မထင် ပျောက်သွားသည်။ သူက ပရိတ်သတ်တွေကြားထဲ အပူတပြင်း လိုက်ရှာပါသော်လည်း သက်ထားဝေကို မတွေ့တော့။ သက်ထားဝေက ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားသည်။ အသဲ အသန် ရှာဖွေပါသော်လည်း အရိပ်အရောင်မျှပင် မမြင်တော့။ ဆလောင်းရိုထန်းသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ အိပ်မက်မှ နိုးလာ ခဲ့လေသည်။

သူလန့်နိုးလာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးတွေ ပြန်နေ သည်။ ရင်တွေက တုန်လှုပ်စွာ ခုန်နေဆဲ။ အိပ်မက်ကို တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလို ခံစားရင်း ရင်မောနေ၏။ အိပ်၍လည်း မရတော့ ပါ။ အိပ်မက်သည် အိပ်မက်ပင်ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။ နောက်တစ်နေ့ ခပ်စောစောပင် ပညာရေးမှူးဆီသွား၍ သတင်းပို့ ကာ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ အခန့်သင့်ပင် ပခုက္ကူပြန် ဆင်းမည့် အာတီစီကာပြာတစ်စီးနှင့်ကြုံကာ မင်းတပ်ပြန်လိုက် လာခဲ့လေသည်။

ကားပေါ်မှာ ခရီးသည်တစ်ချို့ တွေ့ရသည်။ သည်တောင်ပေါ်မှာတော့ တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့ ပြေးဆွဲသည့် ပါစင်ဂျာကား သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိသေးချေ။ ခရီးသည်များသည် ကြုံသည့် ကားဖြင့် လိုက်ပါကြရသည်။ များသောအားဖြင့် ကုန်းလမ်းပို့ဆောင်ရေးမှ အာတီစိကားပြေကြီးများ ဖြစ်လေသည်။ လမ်းခရီးက တောင်ပေါ်ကားလမ်းတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကမ်းပါးမှာ ဖောက်ထားသော ကားလမ်းတွေက တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ချည်း ဖြစ်သည်။ ကတ္တရာလမ်းမဟုတ်သဖြင့် ချိုင့်ခွက်တွေက တစ်လမ်းလုံး တောထနေ၏။

ကားလမ်းတစ်ဖက်က မိုးထိလုမတက် မြင့်မားလှသော တောင်ကမ်းပါးယံတွေ။ လမ်းတစ်ဖက်က ကြောက်ခမန်းလိလိ နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးတွေ။ ကားလမ်းကလည်းချောက်နှုတ်ခမ်းနှင့် ကားဘီးလွတ်သည်ဆိုရုံလေး ကျဉ်းမြောင်းလှပါသည်။ သည်တော့ခရီးသည်တိုင်း ဘုရားမေ့နေသူတွေ ဘုရားတနေရသည်။ မျက်ပေါက်ကျဉ်းသူတွေ မျက်ပေါက်ကျယ်သွားရသည်။ ဝသူတွေ ပိန်ချင်လျှင် သည်ခရီးမျိုးတစ်ခေါက်သွားရုံနှင့် အခြားလှေကျင့်ခန်းလုပ်စရာလိုတော့မည် မထင်ချေ။

အခန်း (၁၀)

“ဟယ်. . သားကြီးဆလိုင်”

အထုပ်အပိုးတွေနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာသော ဆလိုင်ရိုထန်းကို နူနူးက ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်လိုက်သည်။

“အကိုကြီး. . .”

ညီမလေး မူးရိုကလည်း အံ့အားသင့်ရင်း ပြေးဖက်လိုက်သည်။

“နူနူး. . . ဝေကောနေကောင်းရဲ့လား”

နူနူးသည် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုလိုက်သည်။ နူနူးငိုတော့ ညီမလေးမူးရိုကပါ လိုက်၍ ငိုတော့သည်။ ဆလိုင်ရိုထန်း ဘယ်လိုမှနားမလည်တော့။

“နူနူး. . ဝေကော. . ဝေလေးကောဟင်”

ဆလိုင်ရိုထန်းသည် အိမ်ထဲတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ နူနူးပခုံးကိုကိုင်လှုပ်ရင်း အတင်းမေးရ၏။

“ဝေ. . ဝေ. . ဝေလေ. . မီးတွင်းထဲမှာ ဆုံးသွားပြီသားကြီးရယ်. . ဟီး. . ဟီး. . ဟီ”

“ဘာ. . ဝေဆုံးသွားပြီဟုတ်လားနူနူး။ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ဟုတ်တယ်ကိုကြီး. . မမဝေ ကလေးမွေးရင်း သေသွားတာ တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ. . ဟီး. . ဟီး. . ဟီး”

“ဟာ. . ဝေဆုံးသွားပြီ. . ဝေဆုံးသွားပြီ. . ဟာ. . ဝေ. . ဝေရေ. . ”

“သားကြီး. . သားကြီး. . မလုပ်နဲ့. . မလုပ်နဲ့။ အို. . လုပ်ကြပါဦး. . လုပ်ကြပါဦး။”

“ဟာ. . အစ်ကိုကြီး. . သေပြီ. . သေပြီ. . ”

ဆလိုင်းရိုထန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်လိုက်မှန်းပင် မသိတော့။ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့် သူ့ကိုဝိုင်းဆွဲတာကိုပဲ နောက်ဆုံး သိလိုက်သည်။ သူ့သတိပြန်ရလာတော့ ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေသည်။ ညာလက်ဖျံနှင့် ဦးခေါင်းကို ပတ်တီးတွေစည်းထားပါလား။ ခေါင်းက တဆစ်ဆစ်ကိုက်ပြီး နာကျင်နေ၏။ မေမေက ခေါင်းရင်းဘေးမှာထိုင်ရင်း မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကြည့်နေသည်။ ခေါင်းက ဝေဒနာထက် ရင်ထဲကဝေဒနာကပို၍ နာကျင်နေသည်။ အဖြစ်အပျက်တွေကလည်း အာရုံထဲ ဝေဝါးနေလေသည်။

“ဝေ. . . မရှိတော့ပါလား”

ထိုအသံက သူ့ရင်ကိုဟာ၍ ကျန်ရစ်စေခဲ့လေသည်။ မတူပီပြန်ရောက်စက မီရဲလ် မျက်နှာပျက်နေတာ၊ ပညာရေးမှူး မျက်နှာပျက်နေတာတွေကို တဖြည်းဖြည်း မြင်ယောင်လာသည်။ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ်မှာ ချောင်းငယ်လေးတွေ ဖြစ်သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး. . မမဝေဆုံးသွားတာ ညီမလေးတို့လည်း ယူကျုံးမရဖြစ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးသေရင် အစ်ကိုကြီးအစားမရနိုင်သလို၊ နွဲ့နွဲ့သေရင်လည်း နွဲ့နွဲ့အစားမရနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီနေ့က နွဲ့နွဲ့တက်သွားတာ ကံကောင်းလို့မသေတာ ကိုကြီး။ ညီမလေးကို သနားပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ်. . ”

ညီမလေးမူးရိုက ငိုမဲ့ငိုမဲ့နှင့် အသနားခံနေသဖြင့် ဆလိုင်းရိုထန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ မိမိအတွက်နှင့်တော့ နွဲ့နွဲ့ကို အသေမခံနိုင်ပါ။ သို့သော် ဝေကိုဆုံးရှုံးလိုက်ခြင်းသည်လည်း အစားထိုး၍မရသော ဆုံးရှုံးမှုကြီးလိုခံစားရသည်။

“ဝေ မွေးခါနီးသားကြီးကို သိပ်တမ်းတတာပဲ။ မိန်းမသားဆိုတော့ ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ့်အနားမှာ ရှိစေချင်မှာပေါ့လေ။ ပြန်ရောက်ချိန်တန်ပြီး သားကြီးက ပြန်မရောက်လာတော့ စိတ်လည်း အရမ်းပူသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဝေ အစားအသောက်တွေလည်း ချိုလာတယ်။ သားကြီးကိုပဲ နေ့တိုင်းမျှော်နေတာ။ ပြီးတော့ ဝေကသိပ်အားနည်းနေတော့ ကလေးလည်း မမွေးနိုင်ဘူး။ ဆရာဝန်တွေ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပေမယ့် ကလေးအသက်ပဲရလိုက်တယ်။ ကလေးက မိန်းကလေး။ ဝေဆုံးတော့ ကျောက်ဆည်က ဝေမိဘတွေဆီ ကြေးနန်းရိုက်ပြီး အကြောင်းကြားတယ်။ ဝေမိဘတွေ နှစ်ယောက်စလုံး သင်္ဂြိုဟ်မယ့်နေ့ ရောက်လာကြတယ်။ သားကြီးကို ဝေမိဘတွေက သိပ်မကျေနပ်ကြဘူး။ ကလေးကိုတော့ ဝေမိဘတွေ ခေါ်သွားတယ်။ နွဲ့နွဲ့က ကလေးကို မပေးချင်ပေမယ့် ဆရာဝန်တွေကပါ ဖျောင်းဖျော့တော့ နွဲ့နွဲ့လက်လျှော့လိုက်ရတယ်။ ဝေကို သင်္ဂြိုဟ်တဲ့နေ့က လှေကောင်းရွာ တစ်ရွာလုံးနဲ့ ကျောင်းသားအားလုံး လာကြတယ်။ ရွာသားတွေကလည်း သားကြီးကိုပဲ အပြစ်တင်နေကြတယ်. . . ”

ဆေးရုံဆင်းသည့်နေ့မှာ နွဲ့နွဲ့က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြသဖြင့် ရင်နှင့်ရပြန်သည်။ တစ်ချိန်တည်း ကံကြမ္မာကိုလည်း မဆီမဆိုင်ခံပြင်းလာမိသည်။ ဝေတစ်ယောက် လူ့ဘဝမှ အပြီးအပိုင်

ဆလိုင်းရီထန်းသည် သက်ထားဝေအုတ်ဂူလေးမှ လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဥယျာဉ်ဘက်တွင်လာခဲ့သည်။ ဥယျာဉ်ထဲရောက်တော့ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာ ခံစားရပြန်သည်။ ဝေနှင့်အတူလျှောက်ခဲ့သည့် လိမ္မော်ခြံ၊ ပန်းသီးခြံ၊ ပြီးတော့ ဝေနှင့် စကားတီတာ သီဖွဲ့ခဲ့သည့် စမ်းချောင်းနံဘေး။ အခုတော့ တိတ်ဆိတ်နေသော ဟင်းလင်းပြင်ကြီးအဖြစ် ခြောက်လှန့်နေသည်။ သာယာလှပသော တောတောင်ရှုခင်းတွေလည်း ကန္တာရဆူးတောတွေကို အကျည်းတန်နေ၏။

“သားကြီး.. ပြန်ကြစို့ကွယ်။ မိုးချုပ်တော့မယ်။ သားကြီး ဘယ်လောက်ထိခံစားရမယ်ဆိုတာ မေမေလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ နူးနူးတို့လည်း ဝေအတွက် ကြေကွဲလို့မဆုံးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာလည်း သားကြီးရယ်။ သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုပေါ့”

ဆလိုင်းရီထန်းသည် သက်ထားဝေနှင့်အတူ ထိုင်နေကျ စမ်းချောင်းနံဘေးက ခုံတန်းကလေးပေါ် ထိုင်နေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်းပင် မဝေခွဲတတ်တော့။ နူးနူးအသံကြားမှ အသာကလေး လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်း မသိသော နူးနူးက ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်းကြည့်နေ၏။ ဆလိုင်းသည် နူးနူးကိုမြင်တော့ ခုံတန်းလေးမှ လေးလံစွာထလာခဲ့လေသည်။

အခန်း (၁၁)

ကျောက်ထုလေယာဉ်ကွင်းမှ ပျံတက်လာသော ဖော်ကာလေယာဉ်ကြီးသည် တိမ်ထူထပ်သော ကောင်းကင်ယံပေါ်သို့ ထိုးဖောက်ပျံသန်းလာခဲ့လေသည်။ လေယာဉ်ပျံတက်ပြီးမကြာမီ လေယာဉ်မောင်းခန်းအဝင်မျက်နှာကျက်အောက်မှ မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်နှစ်ဘာသာဖြင့် ဆေးလိပ်မသောက်ရန်နှင့် ခါးပတ်ပတ်ထားရန် အချက်ပြ မီးနီကလေးပေါ်လာသည်။ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော လေယာဉ်မယ်၏ သတိပေးသံလည်း ပေါ်လာသည်။ ဆလိုင်းရီထန်းက ဆိုဖာထိုင်ခုံပေါ်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေသော ခါးပတ်ကို ပတ်လိုက်သည်။

ဆလိုင်းရီထန်းအဖို့တော့ သည်တစ်ကြိမ်နှင့်ဆိုလျှင် နှစ်ကြိမ်မြောက်ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ခရီးသွားဖူးခြင်းပင်။ ငယ်စဉ်က ဝန်ထမ်းအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော ဖေဖေ ကလေးမြို့သို့ ပြောင်းစဉ်က တစ်ကြိမ်စီးဖူးခဲ့သည်။ လေယာဉ်မှန်ပြတင်းမှ ငုံ့ကြည့်လျှင် တောတောင်တွေက စိမ်းလဲ့၍ နေ၏။ တောင်တန်းတွေကို ပုဝပ်ဝပ်ကလေး လှမ်းမြင်ရသည်။ လေယာဉ်သည် လေဖိအားအနည်းအများအပေါ် မူတည်၍ ပျံသန်း၍လားမသိ။ လေယာဉ်ရုတ်တရက် နိမ့်ဆင်းသွားသည့်အခါ အသဲထဲ အေးခနဲခံစားရပြီး ပြန်လည်မြင့်တက်သွားသည့်အခါ ရင်တဖိုဖို ခံစားရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ဝေးကွာသောခရီးသည် မြေကြောရှုံ့ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ခရီးက တိုတောင်းသွားလေသည်။ ဖော်ကာလေယာဉ်ကြီးသည် ကလေးမြို့လေဆိပ်တွင် တစ်ထောက်ဆင်း၍ ခရီးသည်များတင်ဆောင်ကာ ဆက်လက်ပျံသန်းလာခဲ့သည်။ ကလေးလေဆိပ်မှ ပျံသန်းလာပြီး မကြာမီ မန္တလေးမြို့ ချမ်းမြသာစည်လေဆိပ်သို့ ဆင်းသက်လေတော့သည်။

ဆလိုင်းရိုထန်းအဖို့တော့ သည်နေရာကို ပြန်ရောက်လာခြင်းသည် အတိတ်ခြေရာကို ပြန်ကောက်မိသကဲ့သို့ ရှိချေသည်။ သို့သော် ဘဝချင်းကား အရှေ့နှင့်အနောက်လို မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်တော့ပါ။ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ရန်ကုန်-မန္တလေးကားလမ်းပေါ်တက်တော့ မှတ်တိုင်မှာ အဆင်သင့် ထိုးရပ်လာသော ကျောက်ဆည်ကားပေါ် တက်လိုက်လာခဲ့သည်။ ဝေမိဘတွေကိုတော့ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ ဝေမိဘတွေက သူ့အပေါ် အရင်လိုမှ ဆက်ဆံပါ့မလား။ သမီးလေးကိုကော ရှော့ရော့ရှူရှူ တောင်းလို့ရပါ့မလား။ ဆလိုင်းရိုထန်းသည် တစ်ချိန်လုံး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ မန္တလေးနှင့် ကျောက်ဆည်က ကွာဝေးသော ခရီးမဟုတ်သဖြင့် သုံးနာရီခန့် ကားစီးပြီး ကျောက်ဆည်ရောက်လာခဲ့သည်။

“အန်တီ. . .”

ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ရင်း လသားအရွယ်ကလေးလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ကာ ချောသိပ်နေသော ဒေါ်ခင်ထားကို ဆလိုင်းရိုထန်းက လှမ်း၍ အသံပြုလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်ထားက အိမ်ရှေ့ကို ဖျက်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ခရီးဆောင်သားရေအိတ်ကို လက်က ဆွဲထားရင်း ဖိနပ်ချွတ်မှာ

ရပ်နေသော ဆလိုင်းရိုထန်းကိုမြင်တော့ ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘဲ ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်နေ၏။

“အန်တီ. . . ကျွန်တော် ဆလိုင်းလေ. . .”

ဒေါ်ခင်ထားသည် အံ့အားသင့်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့သည်။

“ဘယ်သူများလဲလို့ လက်စသတ်တော့ မင်းကိုး။ နေပါဦး. . မင်းကို ချင်းသူပုန်တွေက ဖမ်းသွားတယ်ဆို. . .”

ဒေါ်ခင်ထားသည် မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ချင်းသူပုန်တွေက သူတို့မိသားစုကို စာသင်ပေးဖို့ ခဏခေါ်သွားတာပါ”

“ဒါနဲ့ ကျောက်ဆည်ကို ဘာကိစ္စလာတာလဲ”

ဒေါ်ခင်ထားက လုံးဝမျက်နှာသာမပေးဘဲ ခပ်မာမာသာ ဆက်ဆံနေ၏။

“သမီးလေးကို လာခေါ်တာလေ”

ဆလိုင်းရိုထန်းကလည်း လိုရင်းကိုသာ ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဘာပြောတယ်. . သမီးလေးကို လာခေါ်တာ. . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ”

“အို. . မပေးနိုင်ပါဘူး။ ဘာလို့ ပေးရမှာလဲ”

ဒေါ်ခင်ထားက ရင်ခွင်ထဲက ကလေးကို ကွယ်ထားလိုက်ကာ ခေါင်းတခါခါ လုပ်နေ၏။

“ဟာ. . ဒီကလေးက ကျွန်တော့်သမီးလေ. . အန်တီ။ ဘာလို့မပေးရမှာလဲ. . .”

“ဟေ့. . မပေးနိုင်ဘူး။ မပေးနိုင်ဘူး။ မင်းကြောင့် ငါ့သမီးလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ပြီး ရေတိမ်နစ်ခဲ့ပြီ။ အခု ဒီမြေးလေးကို သူ့အမေလို အဖြစ်မခံဘူး”

ဆလှိုင်းရိုထန်းသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်ထား၏ အပြစ်ဖို့ စွပ်စွဲချက်တွေကိုလည်း မြေရှင်းမနေချင်တော့။ လောလောဆယ် သူ့ကလေးရရှိရေးသာ ခေါင်းထဲ ရှိနေသည်။ ဒေါ်ခင်ထားကလည်း ပြန်ပေးမည့်ပုံတစ်စက်မှ မပေါ်။ လောလောဆယ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဒေါ်ခင်ထားတစ်ယောက်ထဲ ရှိဟန်တူနေသဖြင့် ကလေးကို အတင်းလုပြေးရကောင်းမလား။ သည်လိုလုပ်၍လည်း မသင့်တော်ပြန်။ ဆလှိုင်းရိုထန်း အကြံအိုက်နေ၏။

“အန်တီတို့ကို အေးအေးဆေးဆေး တောင်းလို့မရရင် ကျွန်တော်ဆိုင်ရာကနေ စကားပြောမယ်”

ဆလှိုင်းရိုထန်းက သက်ဆိုင်ရာနှင့် ခြိမ်းခြောက်သည်။

“ဆိုင်ရာမကလို့ ကြိုက်တဲ့နေရာကပြော။ ကလေးတော့ မပေးနိုင်ဘူးဟေ့”

ဒေါ်ခင်ထားက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် ကိုရိုလာကားဖြူလေးတစ်စီး အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ ထိုးရပ်လာသည်။ ကားရှေ့ခန်းမှ ဦးသက်တင်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဦးသက်တင်က ဆလှိုင်းရိုထန်းကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ. . ဆလှိုင်းကိုး။ သမီးလေးကို လာခေါ်တာလား”
ဦးသက်တင်က သွယ်ဝိုက်မနေဘဲ ပြောင်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုသက်. . တော့ ရွှေသမက်ကြီးက ကလေးလာခေါ်တာတဲ့။ ကျုပ်ကတော့ မပေးနိုင်ဘူး. . .”

ဒေါ်ခင်ထားက ငါးစိမ်းသည်လေနှင့် ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ထားထား. . ဒီလိုမျိုးကိစ္စက ငါးစိမ်းသည် ရန်တွေ့သလို ပြောလို့မရဘူး။ ကဲ. . ကဲ. . ဆလှိုင်းလည်း အိမ်ထဲဝင်။ အိမ်ပေါက်ဝမှာ လူမြင်လို့ မကောင်းဘူး. . .”

ဦးသက်တင်က ပြောပြောဆိုဆို ဦးဆောင်ခေါ်သွားသဖြင့် ဆလှိုင်းရိုထန်း အိမ်ထဲ ဝင်ခွင့်ရသွားသည်။

“ဆလှိုင်း. . ထိုင်ထိုင်. . မင်းကလည်း ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီးလေးကို ပြန်ခေါ်ခင်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် သမီးက သိပ်ငယ်သေးတော့ မိခင်မဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဟိုမှာ ပြုစုတာထက်စာရင် ဒီမှာ ပြုစုတာက ပိုပြီးအဆင်ပြေမယ်လို့ အန်ကယ်ထင်တယ်။ မင်းကလည်း ကျောင်းကိစ္စ၊ ဥယျာဉ်ကိစ္စ၊ တောင်ယာကိစ္စနဲ့ဆိုတော့ ကလေးကို ကိုယ်ဖိ ရင်ဖိပြုစုဖို့ဆိုတာ ပြောသလောက်လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အန်ကယ်ဆိုလိုတဲ့ သဘောကို မင်းနားလည်မှာပါ”

ဦးသက်တင်က လူကြီးပီသစွာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လက်ခံစကားပြောတော့ ဆလှိုင်းရိုထန်း တွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်တမ်း သမီးလေး၏ အနာဂတ်ကို မည်သို့ပင် တာဝန်ယူနိုင်သည်ဆိုစေကာမူ သမီး၏ စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးက သည်မှာလိုတော့ မပြည့်စုံနိုင်။ ဆလှိုင်းရိုထန်း ဝေခွဲရခက်နေ၏။

“ကျွန်တော်လည်း သမီးလေးနဲ့ မခွဲချင်ဘူး အန်ကယ်”

ဦးသက်တင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်ထားက တစ်ခုခု ဝင်ပြောဖို့ ပါးစပ်တပြင်ပြင် လုပ်နေသဖြင့် ဦးသက်တင်က လက် ကာပြု၍ တားလိုက်သည်။

“မင်းအသက်က ငယ်ပါသေးတယ်။ သားသမီးတွေ သိပ် လိုချင်နေရင်လည်း တစ်ပင်ထူလိုက်ပေါ့ကွာ”

ဦးသက်တင်စကားကြောင့် ဆလိုင်းရိုထန်း အောင့်သက်သက် ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးက ဝေနှင့်အတူ သေဆုံးသွားပါ ပြီ။ ဒါကြောင့်. . . တပင်ထူလို့ မဖြစ်တော့ဘူး အန်ကယ်”

ဆလိုင်းရိုထန်းက ပြန်ခနဲတော့ ဦးသက်တင် မချိပြုံး ပြုံး သည်။

“ကဲ. . . ဒီလိုဆိုရင်လည်း သမီးလေးကို ဒီအရွယ်ကစပြီး ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အထိတော့ အန်ကယ်တို့ တာဝန်ယူမွေးစား မယ်ကွာ။ အဲဒီအချိန်ကျရင် သမီးလေးလည်း အရွယ်ရောက်ပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒီအချက်တော့ မင်းပြန်ခေါ်ချင် ခေါ်ပေါ့။ ဖခင် သမီးအကြား သံယောဇဉ်ဖြတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သမီးရဲ့ ပညာ ရေးမှာ အဖုအထစ် မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

ဆလိုင်းရိုထန်း ငိုငင်သွားသည် သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သမီး လေး၏ အနာဂတ်လှပရေးအတွက် တစ်စုံတစ်ရာကို စွန့်လွှတ်ရ တော့မလား။ သမီးလေးကို တွယ်တာရုံနှင့် လိုအပ်ချက်များ မပြည့် စုံနိုင်။ ဘဝအတွက် အရေးကြီးသော လိုအပ်ချက်တစ်ခုကို အခုမှ စဉ်းစားမိသည်။ ဆလိုင်းရိုထန်းသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီး နောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဦးသက်တင်ဆိုလိုချင်တာကို ဆလိုင်းရိုထန်းက သဘော ပေါက်သည်။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် အန်ကယ်။ သမီးလေး ဆယ်တန်းရောက်မှပဲ ကျွန်တော် အဆက်အသွယ် လုပ်ပါမယ်။ ဒီကြားထဲ အဆက်အသွယ်မလုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ ပေးပါ။ သမီးရဲ့ စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာ ရေး၊ အခြားလူမှုရေးအပိုင်းတွေမှာ ကျွန်တော့်ဘက်က အားနည်း ချင် နည်းမယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့ ပညာရေးစရိတ်လောက်တော့ ကျွန်တော် တတ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးလေး သူငယ်တန်း ကနေစပြီး နှစ်စဉ် ကျောင်းစရိတ်ပို့ချင်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ကျွန်တော်တတ်နိုင်တဲ့ဖက်က ဖခင်ဝတ္တရား ကျေချင်လို့ပါ. . .”

ဦးသက်တင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စဉ်းစားခန်း ဝင်နေ ၏။

“အင်း. . . မင်း တောင်းဆိုချက်တွေက ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ကောင်းပါတယ်။ အန်ကယ် သဘောတူပါတယ်။ သမီးလေးရဲ့ နာမည်ကိုတော့ မေသက်နွယ်ဆိုပြီး မှည့်ပေးထားတယ်. . .”

“မေသက်နွယ်”

ဆလိုင်းရိုထန်းက စိတ်ထဲမှာ တစ်လုံးချင်း ရေရွတ်နေ၏။ သမီးလေး၏ ရှေ့ရေးအတွက် ထောက်ထားပြီး အရာရာကို မျှီချ လိုက်ရပေမယ့် ဆလိုင်းရိုထန်း စိတ်ထဲမှာတော့ မကောင်းလှချေ။

သူ့ယောက္ခမတွေက သူဌေးတွေမို့ သမီးလေး၏ အနာဂတ် အတွက် ပူပင်ကြောင့်ကျနေစရာတော့ မလိုပါ။ သည်မှာနှင့် အနေ အထားချင်းကွာခြားသော တောင်ပေါ်မှာဆိုလျှင် အခက်အခဲတွေ

နှင့် ရုန်းကန်နေရသော သူ့ဘဝအလယ်မှာ သမီးလေးဘဝ မစိုပြေ
မလှပနိုင်ဘူးဆိုသည်ကို သူ့အသိတရားက လက်ခံခဲ့ပါသည်။
ပြီးတော့ ဖြစ်ချင်သောအခြေအနေနှင့် ဖြစ်သင့်သောအနေအထား
က တစ်ကဏ္ဍစီ ကွာခြားသွားသောအခါ ဖြစ်သင့်သော အခြေ
အနေကိုပဲ ဦးစားပေးဖို့ကိုလည်း သူ့အတွေးအခေါ်က နားလည်စေ
ခဲ့ပါသည်။ ချစ်ဇနီးသက်ထားဝေကို သေကွဲကွဲခဲ့ကာ သမီးလေးကိုပါ
ရှင်ကွဲကွဲလာရသော ဆလိုင်ရိုထန်း၏ တောင်ပေါ်ပြန်ခရီးသည်
သောကတွေ တနင့်တပိုးနှင့် အထီးကျန်ဆန်လှသော ခရီးပင်ဖြစ်
လေသည်။

အခန်း (၁၂)

ဆလိုင်ရိုထန်းသည် ပုံကြီးချဲ့ထားသော စားပွဲပေါ်က ဝေ
ဓာတ်ပုံကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဝေက ဓာတ်ပုံထဲကနေ သူ
ကို လှလှလေး ပြုံးပြနေ၏။ ဓာတ်ပုံက သက်ရှိလူ ပြုံးပြနေသလိုပင်
အသက်ပါလှသည်။ မနက်ကပင် ဝေအတွက် ရည်စူး၍ ဆွမ်းပို့
ကာ အမျှဝေခဲ့သေးသည်။ ပြီးတော့ သုသာန်သို့သွားကာ ဝေ
အုတ်ဂူလေးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး အမွှေးတိုင်တွေ ထွန်းခဲ့သေး
သည်။ ကျောင်းစနေတော့မည့် ကျောက်ဆည်မြို့က သမီးလေး
မေသက်နွယ်အတွက်ကိုလည်း ကျောင်းစရိတ်ပို့လိုက်သေးသည်။

ဩော် . . ဝေတစ်ယောက် ခွဲခွာသွားခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်
တောင်ပြည့်ခဲ့ပြီပဲ။ သေသောသူ ကြာရင်မေ့ ပျောက်သောသူ ရှာ
ရင်တွေ့ ဆိုရိုးစကားရှိခဲ့သော်လည်း ဆလိုင်ကတော့ ဝေကို
တစ်နေ့မှ မေ့မရပါ။ တကယ်တော့ ငါးနှစ်တာဆိုသောကာလသည်
ဘယ်လို ကုန်ဆုံးသွားမှန်းပင် မသိလိုက်ချေ။ ပြန်တွေးကြည့်တော့
လည်း အဖြစ်အပျက်တွေက မနေ့တစ်နေ့ကလိုပင် ပြန်လည်ခံစား
ရသည်။ ညီမလေး မူးရိုပင် မနှစ်က ဘွဲ့ရပြီး (လ. ဝ. က) ရုံးမှာ
အလုပ်ရခဲ့ပြီ။

ဆလိုင်ရိုထန်းသည် ကျောက်ဆည်ရောက်တုန်းက သမီး
လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ချီကာ ရိုက်ယူလာသော ဓာတ်ပုံကို တစ်လှည့်

ကြည့်ပြန်သည်။ သမီးလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝဝကစ်ကစ် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် ချစ်စရာလေး။ ငါးနှစ်အရွယ်ရှိလာမည့် သမီးလေး၏သဏ္ဍာန်ကို စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းကြည့်ရင်း ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

အခုအခါမှာတော့ ဆလိုင်းရိုထန်းဘဝသည် ပြန်လည် အနယ် အသားကျလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဖွင့်ရက်ကာလများ တွင် ကျောင်းဆရာ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်ကာလများတွင် ဥယျာဉ် အလုပ်သမားဘဝဖြင့် ကျန်ရှိသည့် သက်တမ်းအတွက် ဖြတ်သန်း နေမိလေသည်။ မြေဖြူတစ်ချောင်းနှင့် ဝါသနာ၊ စေတနာ၊ အနစ်နာ စသည့် နာသုံးနာကို ပေးဆပ်ရင်း တောင်တန်းတွေကြားထဲ ဘဝ ဆုံးတော့မည့် ကလေးတွေ၏ ပညာရေးကို ကယ်တင်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ရွှေ့ပြောင်းတောင်ယာစနစ်မှ ဥယျာဉ်ခြံမြေ စိုက်ပျိုးရေးစနစ် ပြောင်းလဲရေးကို လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်သည့်အနေဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် တောင်ယာလုပ်ငန်းကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်ကာ ဥယျာဉ်ခြံမြေ စိုက်ပျိုးရေးကို ဇောက်ချလုပ်ကိုင်ခဲ့ သည်။ လိမ္မော်၊ သစ်တော်သီး၊ ပန်းသီး၊ နာနတ်သီး၊ ကာဖီ၊ လက်ဖက်စသည့် သစ်သီးဝလံများကို မြေလွတ်မထားဘဲ တိုးချဲ့ စိုက်ပျိုးသည်။ မြို့ပေါ်က ဈေးထဲမှာ ကုန်စိမ်းသည်တွေ ရောင်း နေကြသော ကုန်စိမ်းအများစုမှာ သူ့ခြံထွက်ချည်း ဖြစ်လေသည်။

ဆလိုင်းရိုထန်းသည် ဇနီးသက်ထားဝေဓာတ်ပုံနှင့် သမီးလေး မေသက်နွယ်ဓာတ်ပုံကို အလွမ်းပြေကြည့်ရင်း အားရတော့မှ အိပ်ယာပေါ် အသာလေး ကျောဆန့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို လေးလံစွာချလိုက်သည်။

“အင်း. . . မနက်ဖန် မူ/အုပ် များအစည်းအဝေးတက်ရဦး မယ်။ ဆရာမကိုကျောင်းသားအချို့ခေါ်ပြီး ပုံနှိပ်စာအုပ်နှင့် ဗလာ စာအုပ်တွေ ပညာရေးမှူးရုံးကို သွားထုတ်ဖို့ ပြောရဦးမယ်။ ဒီနှစ် ကျောင်းသားသစ်တွေ တိုးမယ်။ ကျောင်းဆောင်တိုးချဲ့ဖို့ကိုလည်း မြို့နယ်ကို တင်ပြရဦးမယ်။ ဥယျာဉ်အတွက် ပိုးသတ်ဆေးနဲ့ အပင် အားတိုးဆေးတွေလည်း ကုန်တော့မယ်။ မနေ့ကရောင်းလိုက်တဲ့ နာနတ်သီးဖိုးတွေနဲ့ ပခုက္ကူကို ဆေးတွေ မှာရဦးမယ်။ အင်း. . . မနက်ဖန် လက်ဖက်ခင်း ပေါင်းရှင်းရုံပဲဆိုတော့ အလုပ်သမားတွေ လျှော့မှဖြစ်မယ်. . .”

လူက အနားယူနေပေမယ့် ဦးနှောက်က အနားမယူနိုင် သေး။ နောက်တစ်နေ့လုပ်ငန်းတွေအတွက် ကြိုတင်ပြီး အစီအစဉ် ဆွဲကာ ရင်မောနေမိပြန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မှောင်ရိပ်သန်း ကာ မြို့နယ်လျှပ်စစ်ရုံးကပေးသော လျှပ်စစ်မီးများပင် လင်းလာ ပြီ။ ဘုရားခန်းထဲမှာ နူနူး ဘုရားရှိခိုးပြီး အမျှဝေသံကြားနေရသည်။ ဆလိုင်းရိုထန်းသည် စိတ်မောလူမောဖြစ်ကာ အိပ်ဖို့ပြင်နေဆဲ နူနူး ဝင်လာသဖြင့် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ နူနူး အိပ်ခန်းထဲအထိ ဝင်လာ လျှင်တော့ ပြောစရာတစ်ခုခုရှိ၍ပဲဖြစ်ရမည်ဟု ဆလိုင်းရိုထန်း တွေးလိုက်သည်။

နူနူးက လက်ထဲပါလာသော ပန်းသီးစိတ်ပန်းကန်လေးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရင်း ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“နူနူး. . . မအိပ်သေးဘူးလား။”

“မအိပ်သေးပါဘူး သားကြီးရယ်။ နူနူးဘုရားရှိခိုးတာ အခုမှ ပြီးတာလေ။ သားကြီးမအိပ်သေးမှန်းသိလို့ ပန်းသီးစိတ်ပြီး

လာပို့တာ။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့သမီးဆီ ငွေပို့မယ်ဆို ပို့ဖြစ်ရဲ့လား။ အင်း.. မြေးလေး ဆယ်တန်းရောက်မှ ခေါ်လို့ရမှာဆိုတော့ ဆယ်နှစ်ကြီး တောင် စောင့်ရဦးမယ်နော်”

နွဲ့နွဲ့က ညည်းညည်းပြုပြုပြောသည်။ ဆလောင်းရိုထန်းသည် သက်ပြင်းကို ခိုးချလိုက်ရင်း နွဲ့နွဲ့ကို ရီဝေစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဝပ်ခြောက်ဆယ်ရှိ မီးလုံးလေး၏အလင်းရောင်အောက်မှာ နွဲ့နွဲ့ မျက်နှာက ပို၍ အိုစာနေသယောင် ဖြစ်နေ၏။ ဇရာသည် နွဲ့နွဲ့ကို ဖိစီးစပြုနေပြီဖြစ်သည်။ ပျိုမျစ်နုနယ်ခြင်းကို ဖြူစပြုနေသော ဆံပင် တွေနှင့် တွန့်စပြုနေသော ပါးရေများက တွန်းလှန်နေပြီဖြစ်သည်။

“မနက်ကပဲ စာတိုက်ကနေ ပို့လိုက်ပြီ နွဲ့နွဲ့။ ဆယ်နှစ်ဆို တာ သိပ်မကြာပါဘူး နွဲ့နွဲ့ရယ်၊ နွဲ့နွဲ့သာ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပြီးနေပါ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာလည်း မတွေးနဲ့။ သားတို့ဥယျာဉ် လုပ်ငန်းသည် အောင်မြင်နေပြီမဟုတ်လား”

ဆလောင်းရိုထန်းသည် နွဲ့နွဲ့ချပေးသော ပန်းသီးစိတ်ကလေး တွေကို ယူစားရင်း နွဲ့နွဲ့ကို ပြန်၍ အားပေးနေ၏။ နွဲ့နွဲ့သည် သားကြီးဆလောင်းကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာမချီ။

“သားကြီး နွဲ့နွဲ့ကိုပဲအားပေးနေ။ သားကြီးလည်း ကိုယ့်ကျန်း မာရေးကို ဂရုစိုက်ဦး။ ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေးတောင် မနားဘဲ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အချိန်ကုန်နေတယ်။ အလုပ်သမားတွေ ရှိနေသားပဲ ဥစ္စာ။ သားကြီးကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်စရာမလိုပါဘူး”

နွဲ့နွဲ့က တားမရမှန်းသိပေမယ့် တားကြည့်သည်။ ဆလောင်းက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် နွဲ့နွဲ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေးမှာ ဝင်လုပ်တော့ အလုပ်သမား တစ်ယောက်အတွက် သက်သာတာပေါ့ နွဲ့နွဲ့ရယ်။ အသက်ငယ် တုန်း ကြိုးစားထားမှ တော်ကာကျမယ်နွဲ့နွဲ့။ ကျွန်တော်ကြိုးစားနေ တာလည်း သမီးလေးရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက်ပါ”

နွဲ့နွဲ့က ဆလောင်းကို ဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောကာ ပြောသင့် မပြောသင့် လည်း ချိန်ဆနေ၏။

“သားကြီး.. . တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်းပဲ နေတော့မှာလား။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလားဟင်။ အသက်ကြီး လာရင် ဆေးပေးမီးယူဆိုတာ လိုတယ်သားကြီးရဲ့။ နွဲ့နွဲ့တော့ရွာက ဆရာမရှိန်းတီးကို သဘောကျတယ်။ နွဲ့နွဲ့ဝမွှေးရွာပြန်တိုင်း သား အကြောင်းပဲမေးနေတာ။ သားကြီးကိုလည်း သံယောဇဉ်ကြီးရှာပါ တယ်အေ.. .”

ဆလောင်းရိုထန်းသည် သက်ပြင်းရှည်ချလိုက်ရင်း ခေါင်းကို လည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဆရာမရှိန်းတီး က သူနှင့် ငယ်ငယ်က ကစားဖော်ကစားဖော်၊ ကျောင်းသွားဖော် ကျောင်းသွားဖော် ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ရွာမှာ လေးတန်းအတူအောင်တော့ မင်းတပ် (အ. ထ. က) ပြောင်းတက် ကြတော့လည်း တပူးပူးတတွဲတွဲ။ သို့သော် နှလုံးသားတွေကတော့ သူငယ်ချင်းအဆင့်ကပင် မတက်ခဲ့ချေ။ ဆယ်တန်းနှစ်မှာ သူက အေနှင့်အောင်ခဲ့ပြီး ရှိန်းတီးကဘီနှင့်သာ အောင်ခဲ့သည်။ သူက မန္တလေးတက္ကသိုလ်ရောက်သွားချိန်မှာတော့ ရှိန်းတီးက မကွေးမြို့

မှာ သားဖွားဆရာမသင်တန်းတက်ကာ ရွာမှာ သားဖွားဆရာမ လုပ်နေလေသည်။

“ကျွန်တော် ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးနဲ့နဲ့။ ဝေ မရှိတော့ပေမယ့် ဝေ့နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုးနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ သမီးကြီးလာရင် မျက်နှာငယ်မယ်။ သောကအပူတွေကို တစ်ပူကနေ နှစ်ပူ မခံစားချင်တော့ဘူးနဲ့နဲ့ရယ်။ ကျွန်တော်ဘဝနဲ့ ကျွန်တော်ပဲရှိပါစေတော့”

နဲ့နဲ့သည် ဆလိုင်းကို ဂရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

“အေးပါကွယ်. . . နဲ့နဲ့က သားအတွက်ပြောတာပါ။ သား အိမ်ထောင်မပြုချင်တော့ဘူး ဆိုရင်လည်း နဲ့နဲ့အတင်းမတိုက်တွန်း ပါဘူး။ ကဲ. . . ကဲ ဆယ်နာရီထိုးရင် မီးပိတ်တော့မယ်။ အိပ်တော့ . . . အိပ်တော့။ နဲ့နဲ့ အိပ်တော့မယ်. . . ”

နဲ့နဲ့သည် ပြောပြောဆိုဆို ငြင်သာစွာ ထွက်သွားလေသည်။ ဆလိုင်းရိုထန်းသည် သက်မကြီးကို ရင်မောစွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း အိပ်ယာပေါ် ပြန်လှဲလိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်းနေပြန်တော့ လည်း ဝေ့ကိုသတိရမိပြန်သည်။ တကယ်တော့ အတိတ်သည် အရိပ်မဟုတ်ဘဲ မစွဲပွန်၏ သဏ္ဍာန်အဖြစ်သာ ထင်မြင်မိလေ သည်။

အခန်း (၁၃)

ဥယျာဉ်အိမ်ရှေ့က တလင်းကွက်ပေါ်မှာ ဧည့်သည်တစ်ချို့ ထိုင်နေကြသည်။ သည်ဧည့်သည်တွေက ဝမ္မသူးရွာ၊ ဘောင်ရွာ၊ ရမ်ပန်းရွာ၊ လှေကောင်းရွာ၊ ကျီးသာရွာ၊ ဟန်းဘုံရွာ၊ မကော်ငန့်ရွာ စသည့်ရွာတွေကဖြစ်ပြီး ဆလိုင်းရိုထန်းက တကူးတကန့် ဖိတ်ကြား ထားသော ဧည့်သည်များဖြစ်သည်။ ဆလိုင်းက ဧည့်သည်တွေကို ထုံစံအတိုင်း ခေါင်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ ဆလိုင်းက မတ်တပ်ရပ် လိုက်ကာ ဧည့်သည်များအား အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ကိုင်း. . . ဒီက ဧည့်သည်အားလုံး ကျွန်တော့်ဥယျာဉ် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လေ့လာခဲ့ကြပြီး မဟုတ် လား။ အခုဧည့်သည်များ မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးရောက် အောင် ကျွန်တော် ခြောက်နှစ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ချင်းတောင်မှာ တစ်နှစ်တစ်နေရာပြောင်းရတဲ့ ရွှေ့ပြောင်းတောင်ယာစနစ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး အခုလိုဥယျာဉ်စိုက်ပျိုး ရေးလုပ်ငန်းကို ဇောက်ချလုပ်ကြမယ်ဆိုရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သစ်တောပြုန်းတီးမှု နည်းလာမယ်။ အစိုးရကလည်း သစ်တော ပြုန်းတီးမှုမှာစိုးလို့ တောင်ယာခုတ်တဲ့စနစ်ကို တားမြစ်ထားတယ်။ သစ်တောပြုန်းတီးမှု နည်းလာရင် ရာသီဥတု ပြန်ကောင်းလာမယ်။ ရေရှည်မှာ အဲဒီအကျိုးကျေးဇူးတွေကို ကျွန်တော်တို့ သားစဉ်မြေး ဆက် ခံစားကြမှာဖြစ်တယ်”

“ကျွန်တော်မသိလို့ မေးရပါဦးမယ်။ တောင်ယာခုတ်တာနဲ့ ရာသီဥတုက ဘယ်လိုပတ်သက်ပါသလဲခင်ဗျ”

ဘောင်ရွာသားတစ်ယောက်က ရုတ်တရက်ထပြီ မေးလိုက် သဖြင့် ဆလောင်းရိုထန်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်း နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း တောင်ယာခုတ် နေမယ်ဆိုရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သစ်တောတွေ ပြုန်းတီးလာမယ်။ သစ်တောပြုန်းတီးလာရင် အပူရှိန်တွေ မြင့်မားလာမယ်။ အပူရှိန် တွေ မြင့်မားလာတာနဲ့ စမ်းချောင်းတွေ၊ စိမ့်စမ်းတွေ ခန်းခြောက် လာမယ်။ ဒါကြောင့် အခုကတည်းကစပြီး ရွှေ့ပြောင်းတောင်ယာ စနစ်ကို မစွန့်လွှတ်ကြဘူးဆိုရင် ရေရှည်မှာ ဒီထက် ပိုဆိုးသွားနိုင် ပါတယ်”

ရွာသားများသည် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ မိဘ ဘိုးဘွား အဆက်ဆက်က လုပ်ကိုင်လာသော မိရိုးဖလာ အသက်မွေးဝမ်းမို့ ရုတ်တရက် စွန့်လွှတ်ဖို့ ဝန်လေးနေကြပုံရသည်။ သို့သော် တစ်ဘက်ကလည်း ဆလောင်းရိုထန်း၏ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း ကို အားကျနေကြသည်။ လူကြီးတစ်ပိုင်းတစ်ချို့ကမူ ဆလောင်းရိုထန်း ၏ တောင်ယာစွန့်လွှတ်ရေးတရားကို ရယ်စရာပျက်လုံးလို သဘော ထားကာ ရယ်မောနေကြသည်။

“မင်းတို့ မရယ်ကြနဲ့ကွာ။ သူပြောတာ သေချာစဉ်းစားကြည့်။ သူပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်ကွ”

လူကြီးပိုင်းထဲက နည်းနည်းပါးပါး အတွေးပေါက်ဟန်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်က ရယ်ပွဲဖွဲ့နေကြသော လူတွေကိုဟန်လိုက် သဖြင့် ဆလောင်းရိုထန်း နည်းနည်းတော့ အားတက်လာသည်။

“ကျုပ်တို့ တောင်ယာမခုတ်ဘဲ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ကြ ပါပြီ။ ပန်းသီး၊ သစ်တော်သီး၊ လိမ္မော်သီး၊ သရက်သီး စတဲ့ သစ်သီး ဝလံတွေက ခြောက်နှစ်လောက်ကြာမှ စသီးတာဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ဒီကြားထဲမှာ ဘာနဲ့ ထမင်းစားရမလဲ ဆရာကြီး”

ဟန်းဘုံရွာသားတစ်ယောက်က ထပြီ စောဒကတက်သဖြင့် ကျန်ရွာသားများပါ တဝါးဝါး ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဆလောင်းရိုထန်း က ပြုံးလိုက်ရင်း. . .

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဥယျာဉ်ခြံမြေလုပ်မယ့် မြေတစ်ခု လုံးကို နှစ်ရှည်ပင်တွေချည်းစိုက်ဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ဥယျာဉ်ခြံမြေလုပ်မယ့် မြေအကျယ်အဝန်းပေါ် မူတည်ပြီး မြေတွေ ပိုင်းခြားမယ်။ ဥပမာဗျာ ကုန်းကျတဲ့အပိုင်းကို ပန်းသီး၊ သစ်တော်သီး၊ လိမ္မော်သီး၊ သရက်သီးလို နှစ်ရှည်ပင်တွေ စိုက်ပျိုး ပြီး မြေနိမ့်ပိုင်းကို စပါး၊ ပြောင်း၊ ပဲစတဲ့ သီးနှံတွေ စိုက်လို့ရတယ်။ စမ်းချောင်းနဲ့နီးတဲ့ တောင်ခြေပိုင်းတွေကို လှေကားထစ်တွေဖော် ပြီး စပါးစိုက်လို့ရတယ်။ လှေကားထစ်တွေဖော်ပြီး စိုက်တဲ့အတွက် မိုးရေနဲ့ပါသွားမယ့် မြေဆီလွှာတွေကို ထိန်းသိမ်းပြီးသားဖြစ်မယ်။ အရေးကြီးတာက တစ်နှစ် တစ်နေရာ တောင်ယာမလုပ်ဘဲ တစ်နေရာ ထဲ တောင်ယာမလုပ်ဘဲ တစ်နေရာထဲမှာ ဇောက်ချပြီး နှစ်စဉ် စိုက်ပျိုးတတ်ဖို့ ကျွန်တော် ဆိုချင်တာပါ. . .”

“ဆရာကြီး ပြောတဲ့နည်းလမ်းက သဘာဝကျပါတယ်။ ဒါ ပေမယ့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအဖြစ် ဥယျာဉ်ခြံမြေကိုပဲ လုပ်ကြ ပါပြီတဲ့။ ထွက်လာတဲ့ သီးနှံတွေ. . . ဥပမာ ပန်းသီး၊ နာနတ်သီး၊ သစ်တော်သီး၊ လိမ္မော်သီးတို့လို သစ်သီးတွေကိုကျတော့ ဘယ်ကို

သွားရောင်းရမှာလဲ။ ဘယ်သူက လာဝယ်မှာလဲ၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးခက်ခဲတဲ့အတွက် ဆင်ဖိုးထက် ချွန်းဖိုးကြီးဆိုသလို ဖြစ်မနေဘူးလား... ”

လှေကောင်းရွာသားတစ်ယောက်က သူ့အမြင်ကို ထပြောတော့ ကျန်ရွာသားများကပါ ‘ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်’ ဟု ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ထောက်ခံနေကြသည်။ ဆလောင်းရိုထန်းတစ်ယောက် ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ လွယ်လွယ်နှင့်တော့ စည်းရုံး၍ ရုမှာမဟုတ်ဘူးဆိုသည်ကိုလည်း နားလည်မိသည်။

“အာ... အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူကြပါနဲ့။ သစ်သီးသစ်နှံ ထွက်ရှိအောင်သာ အရင်လုပ်ကြည့်ကြပါ။ မဖြစ်စလောက်လေးနဲ့ တော့ ဘယ်ကုန်သည်မှ စရိတ်စက အကုန်ခံပြီး လာဝယ်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဥယျာဉ်ခြံမြေ အလုပ်တွေ တွင်ကျယ်လာပြီး ဈေးကွက်တစ်ခု ရနိုင်တဲ့အနေအထားမျိုးရောက်လာရင် ကုန်သည်ပွဲစားတွေလည်း သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နဲ့ ရောက်လာကြမှာပါ။ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းအောင်သာ အရင်လုပ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စိုက်ပျိုးတဲ့ သစ်သီးဝလံတွေ ဈေးကွက်ဝင်လာရင် သက်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ တွေလည်း လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးအတွက် အကောင်အထည် ဖော်ပေးလာကြမှာပါ... ”

ဆလောင်းရိုထန်းက စိတ်ပါလက်ပါ ဆွေးနွေးနေသော်လည်း ရွာသားအများစုမှာ တွေဝေနေကြဆဲ။ ဆလောင်းရိုထန်းက အားမလျှော့ဘဲ ဆက်လက်ဆွေးနွေးသည်။

“ကျွန်တော်ဆိုရင် တောင်ယာမခုတ်တာ ငါးနှစ်ရှိပါပြီ။ ဒီ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်မိသားစု ထမင်းစားနေရတာပါ။

ကျွန်တော်အဓိက အကြံပေးချင်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့ ချင်းတောင်ရာသီဥတုနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ ပန်းသီးနဲ့ လက်ဖက်ကို ဈေးကွက်ဝင်သီးနှံတွေဖြစ်အောင် တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် စိုက်ပျိုးစေချင်တယ်။ တကယ်ဥယျာဉ်ခြံမြေ စိုက်ပျိုးမယ်ဆိုရင်တော့ မျိုးစေ့နဲ့ ပျိုးပင်တွေကို စိုက်ပျိုးရေးဌာနမှာ ရနိုင်သလို ကျွန်တော်ဆီမှာလည်း ရနိုင်ပါတယ်။ စိုက်ပျိုးနည်း၊ ပြုစုပျိုးထောင်နည်းတွေလည်း စိုက်ပျိုးရေးဌာနမှာ လေ့လာနိုင်သလို ကျွန်တော် ဥယျာဉ်ထဲလည်း လာရောက်လေ့လာလို့ ရပါတယ်... ”

... နောက်တစ်ခုက ရွှေ့ပြောင်းတောင်ယာစနစ်ကို တစ်ခါတည်း စွန့်လွှတ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဖက်က တောင်ယာလုပ်ရင်း တစ်ဖက်က ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ဖို့ပဲ။ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရေးအောင်မြင်လာတာနဲ့ တောင်ယာအလုပ်ကို တဖြည်းဖြည်း စွန့်လွှတ်ရမယ်။ တောင်ယာဟောင်းတွေကို နောက်ထပ် ထပ်မခုတ်ဘူးဆိုရင် သုံးလေးနှစ်အတွင်း တောအုပ်ပြန်ဖြစ်သွားမယ်။ တောအုပ်တွေ ပြန်ကောင်းလာရင် စိမ့်စမ်းရေတွေ ပြန်ကောင်းလာမယ်။ စိမ့်စမ်းရေတွေ ပြန်ကောင်းလာရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဥယျာဉ်လုပ်ငန်းတို့လည်း အကျိုးပြုလာမှာ ဖြစ်ပါတယ်... ”

ဆလောင်းရိုထန်းက မျှော်လင့်ချက်ကြီးမားစွာ ဆွေးနွေးပြီး သွားသော်လည်း ရွာသားအများစုမှာ ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကာ ဆူညံနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆလောင်းရိုထန်း၏ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်မှုကြောင့် ရွာသားတွေ ကျေနပ်ကြသည်။ ဆလောင်းရိုထန်းသည် ရွာသားတွေပြန်တော့သူ့ခြံထွက်ပန်းသီးတွေကို ဝေငှ၍ အိမ်ပြန်လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ သားကြီး... အခြေအနေဟန်ရဲ့လား”

ဥယျာဉ်က ပြန်လာသော ဆလောင်းရိထန်းကို နန္ဒူးက ခရီးရောက်မဆိုက် မေးလိုက်သည်။ သည်နေ့ ရွာသားတွေကို ဥယျာဉ်ထဲ ဖိတ်ထားသည်ကို နန္ဒူးကလည်း သိသည်။ ဆလောင်းသည် ဆက်တီခုံမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း ရင်မောမောနှင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး နန္ဒူးရေ။ တစ်ချို့ရွာသားတွေက သဘောပေါက်ပေမယ့် တစ်ချို့ရွာသားတွေက သဘောမပေါက်သေးဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း စည်းရုံးယူရမှာပေါ့ နန္ဒူးရယ်။

ဆလောင်းက ခေါင်းကုတ်ရင်း ခပ်ညည်းညည်းပြောတော့ နန္ဒူးက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်သည်။

“နန္ဒူး မပြောဘူးလား။ တစ်သက်လုံး တောင်ယာခုတ်လာတဲ့ လူတွေကို တောင်ယာမခုတ်ဖို့ သွားပြောတော့ ဝိုင်းပြီး ခဲထုမခံရတာ ကံကောင်းလို့မှတ်... ”

နန္ဒူးက ပြောပြီးရယ်နေ၏။

“ကျွန်တော့် စေတနာကို သူတို့ တစ်နေ့မှာ နားလည်လာမှာပါ။ ဒါကလည်း အားလုံးရဲ့ ရေရှည်အကျိုးအတွက်ပါ။ ချင်းတောင်တစ်ခုလုံး မပြောင်းလဲတောင်မှ တစ်စိတ်တစ်ဒေသလောက် ပြောင်းလဲသွားရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ် နန္ဒူး... ”

နန္ဒူးသည် သားကြီးဆလောင်းကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကြည့်ရင်း ပြုံးနေ၏။

“ဪ... နန္ဒူးကို ပြောစရာရှိသေးတယ်။ မနေ့က မိရဲလ်နဲ့ တွေ့တယ်။ သူက ချည်ထုတ်တွေ လာရောင်းတာ။ အခုဒီမှာ ချည်ထုတ်တွေ ဈေးကောင်းနေတယ် နန္ဒူး။ ပခုက္ကူတင်လိုက်ရင် ဒီထက်

မက မြတ်မှာ။ ဒီတော့ ကျောင်းလည်းပိတ်တုန်း။ ဥယျာဉ်အလုပ်လည်း ပါးတုန်း မိရဲလ်နဲ့ ချည်ထုတ်ဝယ်လိုက်သွားချင်တယ်... ”

နန္ဒူးက သက်ပြင်းချသည်။

“ဒီမှာ ချည်ထုပ်တွေ ဈေးကောင်းတာတော့ နန္ဒူးလည်း သိသားပဲ။ ဒီလို လုပ်ပါလား။ မိရဲလ်နဲ့ ပိုက်ဆံထည့်ပေးပြီး မှာလိုက်ပါလား။ သားကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်စရာမလိုပါဘူး။ ဟိုတစ်ခါလို ချင်းသူပုန်တွေ ခေါ်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

နန္ဒူးက ပူတောင်းပန်းပင်ပြောနေသဖြင့် ဆလောင်းက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း ခေါင်းခါလိုက်၏။

“နန္ဒူးရယ်... မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ လူတကာတွေလည်း နယ်စပ်မှာ ဒီလိုပဲ သွားလာနေကြတာ နန္ဒူးရဲ့။ ပြီးတော့ ပစ္စည်းက နည်းနည်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ မိရဲလ်ကလည်း သူ့ကုန်နဲ့သူ အားနာစရာကြီး။ ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားတော့ ခေါက်ချိုးမက မြတ်မှာ။ အရင်းအနှီးလေးရှိတုန်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေရတာပေါ့ နန္ဒူးရယ်။ အသွားအပြန်မှ တစ်ပတ်လောက်ပဲကြာမှာ... ”

“အင်း... မိရဲလ်က ဘယ်လောင်တောင် စည်းရုံးထားသလဲ မသိဘူး။ သားကြီး သိပ်လိုက်ချင်နေရင်လည်း လိုက်သွားလေ။ သွားတဲ့ လာတဲ့နေရာမှာသာ သတိဝီရိယနဲ့ သွားလာနော်... ”

တားမရသည့် အတူတူတော့ နန္ဒူးလက်လျော့လိုက်ရသည်။ သားသမီးတွေပေါ် ဘယ်အရွယ်ပဲရှိရှိ ပူပင်မှုကြီးတတ်သော မိခင်တို့၏ သောကကိုတော့ ဆလောင်းရိထန်း အပြစ်မဆိုရက်ပါ။ အခုအခါမှာတော့ နယ်စပ်မှာ ကုန်ကူးသည့်အလုပ်က မထူးဆန်းတော့ချေ။

နယ်စပ်မှာ ဈေးရနိုင်သည့် ကိုယ့်ဆီက ကုန်တွေကို သယ်သွားပြီး ကိုယ့်ဆီမှာ ဈေးရနိုင်သည့် နယ်စပ်က ကုန်တွေကို ပြန်

သယ်လာရသည်။ ကိုယ့်ဆီမှာ ဈေးပေါသော ဆား၊ ငါးပိ၊ နွားနောက် သားခြောက်၊ ကြက်စသည် စားသောက်ကုန်တွေက နယ်စပ်မှာ ဈေးရသည်။ နယ်စပ်မှာ ဈေးပေါသော ချည်ထုပ်တွေက ကိုယ့်ဆီ မှာ ဈေးရနေသည်။

တစ်ခေတ်တစ်ခါတုန်းကတော့ သည်လုပ်ငန်းတွေကို မှောင်ခို လုပ်ငန်းအဖြစ် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ခဲ့ကြသည်။ အခုတော့ ခေတ် က ပြောင်းသွားပြီ။ ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်တော့။ လက်ထဲ အရင်း အနှီး နည်းနည်းရှိတာနှင့်ပင် နယ်စပ်မှာ အလုပ်ဖြစ်ကြသည်။ နယ်စပ်မှာ ကျပ်ငွေနှင့် ရုပ်ငွေသည် နှစ်ပြည့်တစ်ပြည်လို ဖြစ်၍ နေလေသည်။

အခန်း (၁၄)

နယ်စပ်တောတွင်းတစ်နေရာက ကော်လုစခန်းသည် နေ့လည် နေ့ခင်း ဖြစ်ပါလျှင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိနေလေသည်။ စခန်း ၏ ရုံးခန်းထဲမှာတော့ မေဂျာခိုင်ကမ်းနှင့် သူ့တပ်မှူးငယ်များ ရှိနေ ကြသည်။ ရုံးပတ်လည်မှာမူ လက်နက်ကိုင်ငယ်သားအချို့က စောင့် ကြပ်နေကြသည်။ မေဂျာခိုင်ကမ်းသည် လက်နက်ပစ်လျှက် စားပွဲ ထိပ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားနေ၏။ စားပွဲပတ်လည်တွင် ထိုင်နေကြသော လက်အောက်တပ်မှူးငယ်များ က မေဂျာခိုင်ကမ်း ပြောလာမည့်စကားကို ငုံ့လင့်နေကြသည်။ မေဂျာခိုင်ကမ်းသည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေရာမှ စားပွဲ ပေါင်ပေါ် လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ ရပ်လိုက်သည်။

“တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရတဲ့ ရဲဘော်တွေလည်း သက်သာကုန် ပြီမဟုတ်လား။ လူနာတွေ ဆေးကုဖို့ ဖမ်းလာတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးအဖွဲ့ နဲ့ ဆေးအဖွဲ့ကို ပြန်လွှတ်ရမယ်။ ဆရာဝန်ကြီးကိုလည်း လူနာတွေ သက်သာလာရင် ပြန်လွှတ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ကတိပေးထားပြီးလည်း ဖြစ်တယ်။ ဆေးအဖွဲ့တင် မဟုတ်ဘူး။ တပ်ဖွဲ့အင်အား ဖြည့်ဖို့ ဆိုပြီး ဖမ်းလာတဲ့ လူငယ်တွေထဲက ဝါသနာမပါတဲ့ လူငယ်တွေကို လည်း ပြန်လွှတ်ရမယ်။ ပြီးတော့ . . . ဒီကို ချည်ထုပ်လာဝယ်တဲ့ ကျောင်းဆရာ ဆလင်းရိုထန်းတို့အဖွဲ့ကိုလည်း ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်

ပါ။ သူတို့ မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို ဇွတ်အတင်းလုပ်ခိုင်းရင် သူတို့ အတွက် အကျိုးမရှိသလို တော်လှန်ရေးအတွက်လည်း အကျိုးမရှိဘူး... ”

မေဂျာခိုင်ကမ်းသည် သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့တပ်မှူးငယ်များကို တစ်ယောက်ချင်း အကဲခတ်လိုက်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် လဆန်းပိုင်းက မေဂျာခိုင်ကမ်းတို့ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့နှင့် နယ်မြေရှင်းလင်းရေးဖြင့် ရောက်လာသော အစိုးရတပ်ဖွဲ့တို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် မေဂျာခိုင်ကမ်းတို့ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့မှ နှစ်ယောက်ကျဆုံးပြီး (၅) ယောက်ခန့် ဒဏ်ရာရသွားသည်။ အဖြစ်က ဒဏ်ရာရလူနာတွေကို ဆေးဝါးကုသဖို့ အရေးကြီးနေသည်။ စခန်းထဲမှာ ဆေးဝါးအချို့ရှိသော်လည်း ကျွမ်းကျင်သော ဆေးမှူးကမရှိ။

သည်တော့... ယမ်းဆိပ်သင့်နေသော လူနာတွေကို အချိန်မီ ဆေးဝါးကုသဖို့ အရေးကြီးနေသည်။ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးမှာတော့ မေဂျာခိုင်ကမ်း၏ ခွင့်ပြုချက်နှင့်ပင် ဗိုလ်လျှံအုပ်ဦးစီးသော တပ်ဖွဲ့ဝင် (၁၀) ယောက်သည် ဆရာဝန်ရှာပုံတော် ဖွင့်ခဲ့ကြလေသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် ကွင်းဆင်း၍ ပြည်သူတွေကို ဆေးဝါးကုသပေးနေသော မတူပီမြို့နယ် ဆရာဝန်ကြီး ဦးဆောင်သော ဆေးအဖွဲ့ (၆) ယောက်တို့ကို ဗိုလ်လျှံအုပ်အဖွဲ့က ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ထို့အတူပင် ဗိုလ်ထန်ကျင်းပေါင် ဦးစီးသော လူသစ်ရှာဖွေစည်းရုံးရေးတပ်ဖွဲ့ကလည်း နယ်စပ်ရောက်လာကြသော လူငယ်အချို့ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ကံဆိုးချင်တော့ ချည်ထုပ်ဝယ်ရန် ရောက်လာသော ဆလိင်းရိုထန်းတို့အဖွဲ့ပါ မမျှော်လင့်ဘဲ

အဖမ်းခံရလေသည်။ သူငယ်ချင်းအချို့ ထွက်ပြေး၍ လွတ်မြောက်သွားကြသော်လည်း ဆလိင်းရိုထန်းနှင့် မိရဲလ်က ထွက်မပြေးဘဲ အဖမ်းခံကြသည်။ ဆလိင်းရိုထန်းက မေဂျာခိုင်ကမ်းတို့ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ကို ယုံကြည်နေသည်။ သို့သော် ပြောင်းလဲတတ်သော လောက၏ နိယာမသဘောတရားကို ထည့်မတွက်မိခဲ့ခြင်းသည် သူ၏ မဟာအမှားပင် ဖြစ်သည်။ ခုတော့... သူတို့အဖွဲ့နှင့် ဆေးအဖွဲ့သည် အချုပ်ခန်းထဲမှာ အကျဉ်းသမားဘဝ ရောက်ခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ သည်စခန်းကတော့ ဆလိင်းရိုထန်း ဟိုတစ်ခါရောက်ခဲ့ဘူးသည့် စခန်းမဟုတ်။ စခန်းအသစ် ဖြစ်နေသည်။

ယခုလည်း သည်ဆေးအဖွဲ့နှင့် သည်လူငယ်အဖွဲ့ ပြန်လွတ်ရေး၊ မလွတ်ရေး ပြဿနာတွင် မေဂျာခိုင်ကမ်းနှင့် သူ့လက်အောက် ဗိုလ်တွေအကြား သဘောထားကွဲလွဲနေကြသည်။ မေဂျာခိုင်ကမ်းက ပြန်လွတ်ချင်သည်။ သို့သော် ဗိုလ်လျှံအုပ်နှင့် ဗိုလ်ထန်ကျင်းပေါင်တို့က ပြန်မလွတ်ချင်ကြချေ။

“ဒီမှာမေဂျာ... တော်လှန်ရေးရှိနေသ၍ ဒဏ်ရာရ ရဲဘော်ဆိုတာလည်း ရှိနေမှာပဲ။ ဒီတော့ ဒဏ်ရာရ လူနာကို ဆေးဝါးကုသဖို့ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆေးမှူးလည်း လိုအပ်နေမှာပဲ။ မနှစ်က ဖြစ်တဲ့ တိုက်ပွဲမှာဆိုရင် တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆေးမှူးမရှိလို့ ရဲဘော်သုံးယောက် မကျဆုံးသင့်ဘဲ ကျဆုံးခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်... အခု ဆေးအဖွဲ့ကို ပြန်လွတ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ အခုချိန်မှာ လူအင်အားလည်း လိုအပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲရောက်ပြီး သား လူငယ်တွေကို ပြန်မလွတ်နိုင်ဘူး။ မေဂျာက စားပွဲပေါ်ကနေ အမိန့်ပေးတာ။ လက်တွေ့လုပ်ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ရတယ်... ”

ဗိုလ်လျှံအုပ်က ရုတ်တရက်ထပြီ သူ့သဘောထားကို ခပ် ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်. . ဗိုလ်လျှံအုပ်ရဲ့ တင်ပြချက်တွေကို ကျွန်တော် တို့လည်း ထောက်ခံပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆေးအဖွဲ့နဲ့ တပ်သားသစ်လို ကိစ္စမျိုးက အခုလိုချင်လို့ အခုရတာမျိုး မဟုတ် ပါဘူး။ ဒီတော့. . . ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲရောက်ပြီးသား ဆေး အဖွဲ့နှင့် လူသစ်တွေကို ပြန်လွှတ်လို့ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ . . . ဟိုကျောင်းဆရာအဖွဲ့ကိုလည်း ပြန်လွှတ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ လွန် ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်က အဲဒီကျောင်းဆရာ ကျွန်တော်တို့ဆီက ပြန် သွားပြီး သိပ်မကြာဘူး အစိုးရတပ်ဖွဲ့တွေ ဒီရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အချိန်မီ စခန်းပြောင်းခဲ့ရတယ်။ အစိုးရတပ်ဖွဲ့ ဒီရောက်လာတာ သူ့ပရောဂ မကင်းဘူး။ ပြီးတော့. . . အဲဒီ ကျောင်းဆရာက ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေးအပေါ် တစ်မျိုးမြင် နေတဲ့လူဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ်ကြီးပါတယ်။ ဒါ ကြောင့်. . . ဟိုကျောင်းဆရာကိုတော့ တစ်ခါတည်း လက်စတုံး ရှင်းပစ်မှ ဖြစ်မယ်. . .”

ဗိုလ်ထန်ကျင်းပေါင်ကလည်း အာပေါင်အာရင်းနှင့် ထကန့် ကွက်လိုက်ပြန်သည်။ မေဂျာခိုင်ကမ်းက သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းကို တွင်တွင်ကြီး ခါလိုက်၏။

“မောင်ရင်တို့ အယူအဆတွေက မှားနေပြီ။ တစ်ဖက်စွန်း ရောက်နေပြီ။ တို့ရဲ့ တော်လှန်ရေးလမ်းစဉ်က သစ္စာတရားကို အခြေခံတည်ဆောက်ထားတဲ့ တော်လှန်ရေးဖြစ်တယ်။ အခု

မောင်ရင်တို့လုပ်ရပ်က အကြမ်းဖက်လုပ်ရပ်နဲ့ တူနေတယ်။ မတရား တဲ့ အလုပ်ကွ။ ဒါမျိုးတော့. . . ကျုပ်လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး. . .”

မေဂျာခိုင်ကမ်း လေသံက ဒေါသကြောင့် ကျယ်လောင်နေ ၏။

“ဒီမှာမေဂျာ. . . တော်လှန်ရေးလုပ်တဲ့ နေရာမှာ သစ္စာ တရားတွေ မေတ္တာတရားတွေ ကျုပ်တို့ နားမလည်ဘူး။ လိုအပ်လာ ရင် အကြမ်းဖက်သင့်ရင် အကြမ်းဖက်ရမှာဘဲ။ ကျုပ်တို့က သေနတ် ကိုင်ပြီး တော်လှန်ရေးလုပ်နေတာ။ ဘုန်းကြီးစာချ တရား ပြနေတာ မဟုတ်ဘူး။”

ဗိုလ်လျှံအုပ်က ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် အာခံလိုက် သည်။

“ဒီစခန်းမှာ ကျုပ်က ကွန်မန်ဒါ. . . ကျုပ်အမိန့်ကို နာခံ ရမယ်”

“ဒီကိစ္စမှာတော့ ခင်ဗျားအမိန့်ကို မနာခံနိုင်ဘူး”

“ဘာ. . . ကျုပ်အမိန့်ကို မနာခံနိုင်ဘူး ဟုတ်လား”

မေဂျာခိုင်ကမ်းက သူ့ခါးပေါ်က ပစ္စတိုသေနတ်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲထုတ်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်. . . သူနောက်ကျသွား သည်။ ဗိုလ်လျှံအုပ်တို့အဖွဲ့က လက်ဦးမှုရယူကာ သေနတ်ကိုယ်စီ ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ကြလေသည်။ မေဂျာခိုင်ကမ်း ငိုငိုကျသွား လေသည်။ ဒေါသကြောင့် အသားတွေပင် တဆက်ဆက်တုန်လာ သည်။ သို့သော် ဒေါသကို ချုပ်တီးပစ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ. . . အခု ကိစ္စမှာ ကျုပ် အလျော့ပေးလိုက် တယ်။ ဆေးအဖွဲ့နဲ့ လူသစ်ကိစ္စကို ခင်ဗျားတို့ပဲ တာဝန်ယူလိုက် တော့. . .”

မေဂျာခိုင်ကမ်းသည် ထိုသို့ပြောပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ချာခနဲ ထွက်သွားလေသည်။ တကယ်တော့ သည်တော်လှန်ရေးခရီးတွင် သည်လိုအဖြစ်မျိုးက သိပ်ပြီးမထူးဆန်းတော့ချေ။ မေဂျာခိုင်ကမ်း နှင့် သူ့လက်အောက် တပ်မှူးငယ်တွေအကြား အတွင်းကျိတ်ကလေး တွေဖြင့် မပြေမလည်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ အတော်လေး ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ် သည်။

မေဂျာခိုင်ကမ်း အရွယ်ကောင်းခဲ့စဉ်တုန်းကတော့ တပ်ဖွဲ့ အပေါ် မီးသေခဲ့သည်။ ပြန်လည်အာခံဖို့ မဆိုထားနှင့် မျက်တောင် လေးတောင် ထော်၍မှ မော်မကြည့်ဝံ့ကြချေ။ အခုတော့. . အသက် (၆၀) နားနီးလာသော မေဂျာခိုင်ကမ်းအဖို့ ကြောင်အိုတော့ ကြွက် မလေး သည့်ကိန်းဆိုက်နေလေပြီ။ နယူးချင်းစတိတ် အာမီ၏ တော်လှန်ရေးခရီးတွင် အကြမ်းမဖက်လိုသော မေဂျာခိုင်ကမ်းတို့ အုပ်စုနှင့် ထင်ရာစိုင်းကာ အကြမ်းဖက်ချင်သော ဗိုလ်လျှံအုပ်စု အုပ်စုဟူ၍ အက်ကြောင်းတစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။ ရုံးခန်းပြင်ပတွေမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် (တော်လှန်ရေး၏ အသက် သည် သံမဏိစည်းလုံးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တရားသောစစ်ပွဲသည် မတရားသော ငြိမ်းချမ်းရေးထက်သာ၍ ကောင်းသည်။ ငါတို့ ယုံကြည်ချက်နှင့် တိုက်ခိုက်လျှင် အင်အားနှစ်ဆ ပိုမိုကြီးမားလာ မည်။) ဟူသည့် အဆိုအမိန့်တို့သည်လည်း အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့၍ နေလေပြီ။

မေဂျာခိုင်ကမ်းသည် ညဉ့်နက်လာသည့်တိုင် အိပ်မပျော်နိုင် ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ နေ့လည်က ကိစ္စကို ပြန်တွေးမိတိုင်း တစ်အံ့ နွေးနွေးနှင့် မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့အမိန့်အာဏာတွေ

မစူးရှတော့မှန်း သိလေလေ ပို၍ခံပြင်းလေလေ ဖြစ်နေမိသည်။ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးလမ်းစဉ်သည် ဥပဒေအပြင်ဘက်က ဖြစ်လင့်ကစား တရားမျှတမှုကို မေဂျာခိုင်ကမ်းက လိုလားခဲ့သည်။ သူ့ဝါဒသည် အကြမ်းမဖက်သော တော်လှန်ရေးဝါဒ။ ဟိုတုန်းက သူ၏ တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့်အောက်မှာ တပ်ဖွဲ့အားလုံး ညီညွတ် ခဲ့သော်လည်း အခုတော့. . . အစွန်းရောက်ဝါဒီ တပ်မှူးငယ်များ ၏ အာခံမှုကို ရင်ဆိုင်နေရလေပြီ။ သို့သော်. . . တော်လှန်ရေး မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး အရာရာကို သီးခံနေခဲ့သည်။ အခု တော့. . . အခြေအနေအရပ်ရပ်က သူ့ကို ကြာရှည်စွာ သီးခံနိုင်ခွင့် မပြုတော့ချေ။

သည်အတိုင်းသာ စခန်းသွားနေလျှင် တော်လှန်ရေးလည်း အောင်မြင်မှာ မဟုတ်တော့။ တော်လှန်ရေး မအောင်မြင်မည့်အတူတူ အစွန်းရောက်ဝါဒီတွေနှင့် အချိန်မနှောင်းမီ လမ်းခွဲတာ အကောင်း ဆုံးဟု သူ့အတွေးပေါက်လာမိသည်။ တကယ်တော့. . . မေဂျာခိုင် ကမ်းသည် တော်လှန်ရေးအပေါ် ခံယူချက်ပြင်းထန်သော လူ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဟားခါးဇာတိဖြစ်ပြီး ဟားခါးမြို့ (အ. ထ. က) မှာ ဆယ်တန်းကို 'ဘီ' ဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သဖြင့် ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက်ဟု ဆိုရပေမည်။ နယ်စပ်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း တစ် ဘက်နိုင်ငံရောက် 'ချင်းအမျိုးသားတိုးတက်ရေးပါတီ' ၏ စည်းရုံး ရေးအောက် ရောက်သွားကာ တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်လာခဲ့ သည်။

တော်လှန်ရေးသမားကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ်ကျိုး စွန့်ကာ တစ်ချိန်လုံး လှုပ်ရှားခဲ့သဖြင့် နှလုံးသားရေးကိုပင် ဦးစား

မပေးနိုင်ခဲ့။ အသက် ၅၀ ကျော်မှ အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် . . . အိမ်ထောင်ဘက်က သက်ဆိုးမရှည်ခဲ့ရှာ။ မိန်မရောဂါ တစ်ခုဖြင့် မနှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူ့တွင် သံယောဇဉ်ဟူ၍ (၄) နှစ်ထဲရောက်လာသော သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်သာ အဖက်တင်ခဲ့လေသည်။

မေဂျာခိုင်ကမ်းသည် အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း ရင်မောမောနှင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည်။ ပြီးသူ့နံဘေးမှာ အိပ်ပျော်နေ သော သားလေးကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ သားလေးက အပူ အပင်ကင်းမဲ့စွာ အိပ်မောကျ၍ နေလေသည်။ ခါးအောက်ပိုင်း ပုံကျနေသော စောင်ကို အသားလေးဆွဲ၍ ဖြန့်ခြုံပေးလိုက်သည်။ သည်သားလေးအတွက် သူ့ရှင်သန်ရဦးမည်ဆိုသည်ကို မေဂျာခိုင် ကမ်းတစ်ယောက် နားလည်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၁၅)

ကော်လုတော်လှန်ရေးစခန်း၏ သန်းခေါင်ယံညဉ့်။ ကောင်း ကင်ယံမှာတော့ မိုးသားတွေ ကင်းနေသည်။ ဆုတ်စပြုနေသော လမင်းသည် ငွေကြယ်တွေ ဝိုင်းရံခကာ ထိန်ထိန်သာနေ၏။ သို့သော် တောအုပ်တွေကြားထဲ တိုးဝင်နေရသော လရောင်သည် ကော်လုစခန်းပေါ်တွင် ကျိုးတိုးကျဲတဲသာ ဖြာကျနေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝှေ့ရမ်းလာသော လေရှူးကြောင့် သစ်ရွက်များ လှုပ်ခတ်သံ ကြွေကျသံတို့မှ လွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ် နေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် စခန်းထဲက မိသားစုတစ်စုသည် စခန်းအပြင် ဘက်သို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာကြသည်။ မိသားစုတစ်စု စခန်း အပြင်ဘက် ရောက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းတွင် ကင်းသမားဖောက် ပေးထားသော အချုပ်ခန်းနောက်ဖေးပေါက်က ဆရာဝန်ကြီးအဖွဲ့ နှင့် ဆလိုင်းရိုထန်းတို့ လူငယ်အဖွဲ့သည် အမှောင်ရိပ်ခို၍ တိတ် တဆိတ်ထွက်လာကြပြန်သည်။ ဆေးအဖွဲ့နှင့် လူငယ်အဖွဲ့တစ်ယောက် မကျန် စခန်းအပြင်ဘက်ရောက်သွားတော့မှ မေဂျာခိုင်ကမ်းနှင့် သူ့နောက်လိုက် (၁၀) ယောက်ခန့်သည် စခန်းထဲက နောက်ဆုံး ပိတ်ထွက်လာကြသည်။

သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ နောက်ဆုံးပိတ် ထွက်လာသည့် ရဲဘော်တစ်ယောက် ခလုတ်တိုက်လဲပြီး သေနတ်က ဒိုင်းခနဲ ကျည် ထွက်သွားလေတော့သည်။ မတော်တဆပေမယ့် ကျယ်လောင်လှ သော သေနတ်သံက စခန်းထဲက လူအားလုံးကို အချက်ပေးလိုက် သလို ဖြစ်သွားလေသည်။ အရာရာကို ပီပီရီရီမိမိလာပြီး ဆင်ပြောင် ကြီးအမြီးကျမှ တစ်ရသည့်အဖြစ်မို့ မေဂျာခိုင်ကမ်း ဒေါသထွက် သွားသည်။ သို့သော် ဖြစ်လာသော အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်ရုံမှ တပါး အခြားဘာမျှမတတ်နိုင်တော့။

“ဒေါင်. . . ဒေါင်. . . ဒေါင်. . . ဒေါင်. . .”

“ခွေးမသား ခိုင်ကမ်းသစ္စာဖောက်သွားပြီဟေ့. . .”

“အချုပ်ခန်းထဲလည်း ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး”

“လိုက်ဟေ့. . . လိုက်ဟေ့. . . ဘယ်သူမှ မလွတ်စေနဲ့”

“တွေ့တဲ့ကောင် တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်ဟေ့”

စခန်းထဲတွင်မူ သံချောင်းခေါက်အချက်ပေးသံ၊ အမိန့် ပေးသံ၊ ဆဲသံ၊ ဆိုသံ၊ အော်သံ၊ ဟစ်သံတို့ဖြင့် ကမ္ဘာပျက်နေတော့ သည်။

“ဒိုင်း. . . ဒိုင်း. . . ဒိုင်း”

ဗိုလ်လှူအုပ်ဦးဆောင်သော လက်ကျန်အင်အားစုသည် သေနတ်များ ပစ်ခတ်၍ ညာသံပေးကာ ချက်ခြင်းပင် ထွက်လိုက် လာကြသည်။

“မေဂျာ. . . သူတို့အဖွဲ့လိုက်လာပြီ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဆရာဝန်ကြီးက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ခံချမယ်။ ဆရာဝန်ကြီးတို့ ဆုတ်နှင့်ပါ”

“ဟာ. . . ဖြစ်ပါ့မလား မေဂျာ။ သူတို့က အင်အားများတယ်” ဆလိုင်းရိုထန်းကလည်း စိုးရိမ်မကင်း ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ငါတို့အတွက် ဘာမှ မပူကြနဲ့။ ညီလေးတို့အဖွဲ့အားလုံး လွတ်မြောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အင်အားနည်းပေမယ့် သေနတ် က တစ်ယောက်နှစ်လက်ပါတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးအဖွဲ့ကို လိုက်ရှာ နေတဲ့ အစိုးရစစ်ကြောင်းကိုလည်း လျှို့ဝှက်အကြောင်းထားပြီ။ အစိုးရစစ်ကြောင်းမကြာခင် ဒီရောက်လာလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ သာ အခုလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆုတ်ကြပါ။ လူစုတော့ မကွဲစေနဲ့” မေဂျာခိုင်ကမ်းက တတွတ်တွတ်မှာနေသည်။

“မထူးဘူး. . . ကျွန်တော်လည်း မေဂျာတို့နဲ့ အတူတူခံချ မယ်။ ကျွန်တော့်ကို သေနတ်တစ်လက်ပေး”

မေဂျာခိုင်ကမ်းသည် ဝိုးတဝါး လရောင်အောက်မှာ မသဲကွဲ သော ဆလိုင်းရိုထန်းမျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် သူ့ကျောပေါ်လွယ်လာသော သေနတ် တစ်လက်ကို ချက်ချင်းဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

“သူတို့အဖွဲ့ တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီ။ မေဂျာရဲ့ သားလေးကို ဆရာဝန်ကြီးပဲ ခေါ်သွားပါ။ ဒီမှာ အန္တရာယ်များတယ်။ ကလေးကို သူ့အဖေနဲ့အတူထားလို့ မဖြစ်ဘူး. . .”

ဆလိုင်းရိုထန်းက ကြောက်အားပိုနေသော မေဂျာခိုင်ကမ်း သားလေးကို ကြည့်ပြီး ဆရာဝန်ကြီးကို အကူအညီ တောင်းလိုက် သည်။

“မေဂျာ. . . ကလေးကို ကျွန်တော်နဲ့ ထည့်လိုက်ပါ”

မေဂျာခိုင်ကမ်းက သူ့သားလေးကို ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်သွား၏။

“သားလေး.. ဒီက ဦးကြီးနဲ့ လိုက်သွားနော်.. ပါးပါးနောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

ဆရာဝန်ကြီးသည် မေဂျာခိုင်ကမ်း သားလေးကို ဆွဲ၍ ချက်ချင်းဆုတ်သွားသည်။ အခြေအနေအရ တစ်စက္ကန့်တိုင်းသည် အသက်တမျှ အရေးကြီးနေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးအဖွဲ့နှင့် လူငယ်အဖွဲ့သည် တောလမ်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်ခွာနေကြလေသည်။ တောလမ်းအတိုင်းဆိုပေမယ့် လရောင်ကြောင့် လမ်းက ဖြူးနေသည်။ မေဂျာခိုင်ကမ်းသည် အရပ်သားအုပ်စု ကျည်လွတ်သော အကွာအဝေးရောက်သွားမှ ဗိုလ်လှုံအုပ်တို့အဖွဲ့ကို ခံချရန် သူ့အဖွဲ့ကို အချက်ပြ၍ နေရာယူခိုင်းလေသည်။ ဆလောင်းရိုထန်းလည်း သေနတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း မေဂျာခိုင်ကမ်းနှင့် အတူ နေရာယူလိုက်သည်။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း”

တောင်စောင်းတစ်နေရာတွင် အသင့်နေရာယူထားသော မေဂျာခိုင်ကမ်းတို့အဖွဲ့က လက်တစ်ကမ်းအကွာရောက်သော ဗိုလ်လှုံအုပ်အဖွဲ့ကို အနီးကပ် ပစ်ခတ်လိုက်၏။ ဂမူးရှူးတိုးပြေး တက်လာကြသော ရွှေဆုံးကအဖွဲ့ လန်ကျသွားသည်။ သို့သော် ဗိုလ်လှုံအုပ်တို့အဖွဲ့က လူအားကျည်အားဖြင့် ဖိ၍ ဒလကြမ်း ဖိတိုက်ပြန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တအုမ်းအုမ်း တဂျိမ်းဂျိမ်းနှင့် ဆူညံနေသည်။

မေဂျာခိုင်ကမ်းတို့အဖွဲ့သည် တစ်ဖွဲ့ခံချ တစ်ဖွဲ့ဆုတ်စနစ်ဖြင့် ပစ်ဆုတ်ဆုတ်နေရသည်။ မေဂျာခိုင်ကမ်းက အတတ်နိုင်ဆုံး ကျည်ကို ချွေတာပစ်ကြရန် သူ့အဖွဲ့ကို မကြာခဏ သတိပေးနေရ

သည်။ ဗိုလ်လှုံအုပ်တို့အဖွဲ့ကလည်း မေဂျာခိုင်ကမ်းတို့အဖွဲ့ကို အသေရရ အရှင်ရရ မျက်ခြေပြတ်မခံဘဲ လိုက်တိုက်နေ၏။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အကျအဆုံးများလာသဖြင့် စောစောကလို အရဲမကိုးတော့။ သတိထားပြီး လိုက်တိုက်နေရသည်။

မေဂျာခိုင်ကမ်းသည် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံမရှိဘဲနှင့် မကြောက်မရွံ့ ပစ်ခတ်နေသော ဆလောင်းရိုထန်းကို ကျိတ်၍ ချိုးကျူးနေ၏။ မေဂျာခိုင်ကမ်းတို့အဖွဲ့သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကော်လုတောင်ကျောကြီးပင် ကျော်လာခဲ့ပြီ။ သို့သော် ဗိုလ်လှုံအုပ်တို့အဖွဲ့က မေဂျာခိုင်ကမ်း၏ လူအင်အားကို သိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ မေဂျာခိုင်ကမ်းတို့သည် ကျည်အားနည်းလာသဖြင့် ကြာရှည်ခံမချနိုင်တော့ဘဲ တစ်ဆုတ်တည်း ဆုတ်နေရလေသည်။ ထိုအခိုက် မေဂျာခိုင်ကမ်းတစ်ယောက် ကျည်ဆံမှန်ပြီး လဲကျသွားသည်။

“ဟာ.. မေဂျာ ထိသွားပြီ”

ဆလောင်းရိုထန်းက စိုးရိမ်တကြီး ပြေးထူလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ.. မင်းတို့ဆီမှာ ကျန်သေးတဲ့ လက်ပစ်ဗုံးတွေ အကုန်ထားခဲ့ပြီး ဆုတ်ကြတော့”

မေဂျာခိုင်ကမ်းက သူ့ဒဏ်ရာကို အံကျိတ်ခံရင်း သူ့တပ်ဖွဲ့ကို အမိန့်ပေးနေ၏။ သူ့နောက်လိုက်များက တွေဝေနေကြသည်။ မေဂျာခိုင်ကမ်း စိတ်မရှည်တော့။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ငါ့အတွက်နဲ့ အကုန်သေတော့မှာပဲ။ ငါသေတော့မယ့်ကောင်ကွ။ ငါ့အတွက် မထူးဘူး။ ကျည်ဆံတွေ ထားခဲ့ပြီး အမြန်ဆုံး ဆုတ်ကြတော့။ ထားခဲ့ဆို ထားခဲ့ကြ။ မင်းတို့ကို ငါအမိန့်ပေးနေတာကွ.. . .”

မေဂျာခိုင်ကမ်းက ဒေါသနှင့် အော်လိုက်သည်။ သူ့နောက်လိုက်များသည် အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲသဖြင့် သေနတ်တစ်လက်စီ ထားခဲ့ကာ ချက်ချင်းဆုတ်သွားကြလေသည်။

“ဟေ့ကောင်. . မင်းလည်း ဆုတ်တော့လေ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့သော ဆလောင်းရိုထန်းကို မေဂျာခိုင်ကမ်းက ငေါက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မဆုတ်ဘူး။ မေဂျာနဲ့အတူ အသေခံချမယ်”

“ဟာ. . . ငါ့ကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ငါက ဆုတ်လို့မရတော့ဘူး။ ငါမသေခင် ဒီကောင်တွေကို ကောင်းကောင်းပညာပေးခဲ့ဦးမယ်”

ဆလောင်းရိုထန်းသည် မေဂျာခိုင်ကမ်းကို ဂရုစိုက်မနေတော့။ လက်တစ်ကမ်းတွင် ရောက်လာကြသော ဗိုလ်လျှံအုပ်တပ်ဖွဲ့တွေကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ပစ်နေတော့သည်။ အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အရုဏ်တက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကော်လုစခန်းပေါ်သို့ မော်တာပေါက်ကွဲသံများ အဆက်မပြတ် ပေါ်လာသည်။ မရှေးမနှောင်းတွင် လက်နက်ငယ်သံများပါ ကြားလာရသည်။

“ဟေ့ ညီလေး. . . အစိုးရစစ်ကြောင်းရောက်နေပြီကွ”

မေဂျာခိုင်ကမ်းက ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သည်။ ဆလောင်းရိုထန်းပင် ရုတ်တရက် အားတက်သွားသည်။ သို့သော် မေဂျာခိုင်ကမ်း၏ သတိလက်လွတ်အော်လိုက်သံက အနားကပ်လာသော ရန်သူကို ပစ်မှတ်ညွှန်းသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ မေဂျာခိုင်ကမ်းနှင့် ဆလောင်းရိုထန်းတို့ကြားမှာ လောင်ချာဗုံးတစ်လုံး ‘ဝုန်းခနဲ’ ကျ

ကွဲလာတော့သည်။ မြေပြင်တစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားသလို နှစ်ယောက်စလုံး လွင့်စင်သွားကြသည်။ သတိကောင်းသော ဆလောင်းရိုထန်းသည် ချက်ချင်းကုန်းထဖို့လုပ်တော့ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်က ‘ကျင်ခနဲ’ နာကာ လှုပ်၍မရတော့။

မျက်နှာပေါ် ပြာကျလာသော သွေးစက်တွေကို စမ်းမိကာ သူ ခေါင်းနပန်း ကြီးသွားသည်။ အာရုံတွေက ချက်ချင်းဝေဝါးလာတော့သည်။ မေဂျာခိုင်ကမ်းကို ကူညီဖို့ပင် မကြိုးစားနိုင်တော့။ နားထဲမှာတော့ သေနတ်သံတွေ၊ မော်တာသံတွေ အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ သူ့အနားပြေးလာသော ခြေသံအချို့ ကြားလိုက်ရပြီး လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားလေတော့သည်။

သူ့သတိပြန်ရလာတော့ ဆေးရုံတစ်ခုပေါ်ရောက်နေမှန်း ပတ်ဝန်းကျင်က သက်သေထူနေသည်။ မျက်နှာပေါ်နှင့် ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ စည်းထားသော ပတ်တီးတွေက အပ်ချစရာတောင် နေရာမရှိတော့။ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ပတ်တီးတွေဖြင့် ဖွေးဖွေးဖြူနေ၏။ သည်ဆေးရုံက မတူပီဆေးရုံဆိုသည်ကိုလည်း နားလည်လိုက်သည်။

“ညီလေး. . . သတိရလာပြီနော်”

ဆလောင်းရိုထန်းသည် ဘေးကို တဖြည်းဖြည်းငဲ့စောင်း၍ အသံရှင်ကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်နေသဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။ ဆရာဝန်ကြီးဘေးမှာ တပ်မတော်အရာရှိကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိရဲလ်ကို တွေ့ရသည်။

“ဪ. . . ဆရာဝန်ကြီးပါလား။ ဆရာတို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

ဆလောင်းရိုထန်းက အံ့အားသင့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“တို့အဖွဲ့အားလုံး ဘာမှမဖြစ်ဘူး ညီလေး။ အစိုးရစစ်ကြောင်း လည်း အချိန်မီရောက်လာတယ်လေ။ မေဂျာခိုင်ကမ်းအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဘူး။ ညီလေးအသက်ကို ကယ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် မေဂျာရဲ့ အသက်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ကယ်လို့မရတော့ဘူး။ မေဂျာရဲ့ ဒဏ်ရာ တွေက ပြင်းထန်ပြီး သွေးထွက်လွန်နေခဲ့ပြီလေ. . . ”

ဆရာဝန်ကြီးက ပြောရင်း မျက်နှာမကောင်းတော့ ဆလှိုင်း ရိုထန်းလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ မေဂျာခိုင်ကမ်းလို စိတ်ထားဖြူစင်သော လူတစ်ယောက်ကို နှမော့မိတာတော့ အမှန်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ပေါင်းများစွာအတွက် သူ့အသက်ကို စွန့်လွှတ် သွားသဖြင့် သူ့ရဲ့ကောင်းတစ်ယောက်လို တစ်ဖက်က ဂုဏ်ယူနေမိ ပြန်သည်။

“ဆရာ. . ကျွန်တော့် ခြေတစ်ဖက်က ဘာဖြစ်တာလဲ။ လှုပ် လို့မရဘူး”

“ညီလေး သိပ်မလှုပ်နဲ့ဦး. . ဒဏ်ရာတွေက များတယ်။ ညီလေးစိတ်တော့ ခိုင်ခိုင်ထားနော်။ ညီလေးရဲ့ ဘယ်ဖက်ခြေ မျက်စေ့နဲ့ ခြေဖမိုးတစ်ခုလုံးကို လောင်ချာစပန်နာစတွေ ရစရာ မရှိအောင် မှန်ထားတယ်။ အရိုးပါထိတော့ ယမ်းဆိပ်မလိုက်အောင် ခြေမျက်စေ့အထက်နားကနေ ဖြတ်ပြီး ကျပ်စည်းထားတယ်။ မျက်နှာ ပေါ်လည်း အချက် (၂၀) တိတိ ချုပ်လိုက်ရတယ်။ မျက်လုံးတွေ ဘာမှမဖြစ်လို့ တော်သေးတယ်။ ကိုယ်ပေါ်မှန်ထားတဲ့ စပန်နာစ တွေလည်း အားလုံးထုတ်ပြီးပြီ။ အသက်အန္တရာယ်တော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ညီလေး ကျန်းမာရေးအတွက် ဒီက ဗိုက်မှူးတို့က လည်း အများကြီး ကူညီပါတယ်. . . ”

“ဒါနဲ့ မေဂျာသားလေးကော ဆရာ”
ဆလှိုင်းရိုထန်းက မေဂျာခိုင်ကမ်းသားလေးကို သတိတရ မေးလိုက်သည်။

“ဪ. . မေဂျာခိုင်ကမ်း သားလေးလား။ ဆရာအိမ်မှာ ရှိပါတယ်”

“မေဂျာလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ အဲဒီကလေးအတွက် ဘယ်လိုစီစဉ်ကြမလဲ ဆရာ. . . ”

“အင်း. . . . ဆရာပဲ အပြီးအပိုင် မွေးစားလိုက်တော့မယ် လေ။ သက်ဆိုင်ရာလူကြီးအားလုံးကလည်း သဘောတူကြ တယ်. . . ”

ဆရာဝန်ကြီးက သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချလိုက်ရင်း တစ်လုံးချင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟာ. . သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဆရာရယ်. . . ။ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျာ။ ဆရာ. . . အဲဒီကလေးကို ကိုယ့်ရင်သွေးနဲ့ မခြား မွေးစားပါ ဆရာရယ်”

ဆလှိုင်းရိုထန်းတစ်ယောက် ဝမ်းသာလွန်းကာ မျက်ရည်များ ပင် လည်လာမိသည်။

“အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ ညီလေး။ ဆရာတို့ရဲ့ အသက် ကို သူ့အသက်ပေးပြီး ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ရဲ့သားပဲဗျာ။ ကိုယ့် ရင်သွေးလိုပဲ စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့. . . . ”

ဆလှိုင်းရိုထန်းရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုမှ ဖော်ပြ၍မရနိုင် သော ပီတိတွေအဖြစ် ဖြာဝေသွားပါတော့သည်။ သို့သော် ပတ်တီး

တွေ့အောက်က ပီတိအပြုံးတွေသည် ပြင်ပမှာတော့ ပြုံးပန်းတစ်ခု
အဖြစ် မဆောင်နိုင်တော့ချေ။

အခန်း (၁၆)

“ကလင်. . . ကလင်. . . ကလင်. . . ”

တယ်လီဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ဦးသက်တင်သည် ဖတ်လက်
စဂျာနယ်ကို ချထားကာ ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဟလို. . . အမိန့်ရှိပါ. . . သက်တင်ပါ”

“ကျွန်တော် ဆလိုင်းပါ အန်ကယ်. . . ”

“ဘာ. . . ဆလိုင်းဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်. . . မန္တလေးက ဆက်တာပါ”

တစ်ဖက် ဖုန်းပြောသူက ဆလိုင်းဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် ဦးသက်တင်
မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ လူမှာလည်း ငိုငိုကျသွားသည်။

“ဟလို. . . ဟလို. . . အန်ကယ်. . . ဟလို”

“မင်း. . . မင်း. . . သမီးလေးကို လာခေါ်တာလား”

“ကျွန်တော် သမီးလေးကို လာခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဦးသက်တင် အံ့ဩသွားပြန်သည်။

“ဘယ်လို. . . သမီးလေးကို လာခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး. . .
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်. . . အဲဒါ ကျွန်တော် အန်ကယ်နဲ့
အန်တီကို တွေ့ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကျောက်ဆည်မလာတော့
ဘူး။ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီပဲ မန္တလေးဘူတာကြီးက ‘ပုပ္ပား’ ဟိုတယ်
ကို မနက်လာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်”

ဆလှိုင်းရိုထန်း ဖုန်းချသွားသည်။ ဦးသက်တင်တစ်ယောက် ဖုန်းကိုင်ရင်း အတန်ကြာ ငိုနေ၏။ ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖုန်းချ လိုက်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။ ဪ... ကာလတွေ ပင် ကြာညောင်းသွားခဲ့ပြီပဲ။ ဦးသက်တင်အဖို့တော့ ကြာသော် လည်း သေသောသူ သမီးလေး သက်ထားဝေကို မမေ့နိုင်ခဲ့။ သို့သော် ပျောက်သောသူ သားမက်ကိုတော့ မရှာဘဲနှင့် တွေ့ရလေ ပြီ။ သမီးလေးကို လာခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုသဖြင့် တစ်ဖက်က ဝမ်းသာသလို ဖြစ်မိသော်လည်း မန္တလေးလာခဲ့ဖို့ မှာသဖြင့် တစ်ဖက် က စိတ်လှုပ်ရှားရပြန်သည်။

“ကိုသက်. . ဘယ်သူ့ဆီက ဖုန်းလဲ”

နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ဒေါ်ခင်ထားက မေးလိုက်သည်။

“ဆလှိုင်းဆီက ဖုန်းလေ. . ”

“ဘာ. . ဆလှိုင်းဆီကဖုန်း ဟုတ်လား။ ဘယ်က ဆက်တာ လဲ. . ”

ဆလှိုင်းဆီက ဖုန်းဆိုသဖြင့် ဒေါ်ခင်ထားပါ မျက်လုံးပြူး သွားပြန်သည်။

“ဆလှိုင်းက မန္တလေးကနေ ဆက်တာ။ သမီးကို လာခေါ် တာတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကိုသက်နဲ့ ထားကိုတွေ့ချင် လို့ ဘူတာကြီးက ‘ပုပ္ဖား’ ဟိုတယ် လာခဲ့ဖို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်တာ”

ဒေါ်ခင်ထားက တအောင့်မျှ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“နေပါဦး. . ထားတို့ သတင်းကြားတာက သူ ချင်းသူပုန်ထဲ ဝင်သွားပြီး တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားပြီဆို။ အခုတော့ ဘယ်နှယ့်. . . ”

“သတင်းကြားတုန်းကတော့ အဲဒီလို ကြားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုဟာက ဆလှိုင်းကိုယ်တိုင် ဆက်နေတာ။ ဒီတော့ ဟိုရောက်မှ အကျိုးအကြောင်း သိရမယ်။ မနက် မန္တလေးသွားလိုက်ရအောင်. . ”

ဒေါ်ခင်ထားက သက်ပြင်းကို အသာချရင်း ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

ဦးသက်တင်နှင့် ဒေါ်ခင်ထားသည် နောက်တစ်နေ့ ခပ် စောစောပင် ကိုယ်ပိုင်ကားလေးဖြင့် ကျောက်ဆည်မှ ထွက်လာကြ လေသည်။ ဘူတာကြီးရောက်တော့ ပထမထပ်ကားများ ရပ်နား ရာနေရာမှာ ကားအပ်ခဲ့ပြီး ဟိုတယ်ပေါ်တက်လာကြသည်။

“အန်ကယ်တို့ ဆလှိုင်းရိုထန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟိုတယ်ပေါ်ရောက်တော့ ကောင်တာမှာ ထိုင်နေသော မန်နေဂျာတစ်ယောက်ကို ဦးသက်တင်က လှမ်း၍ ခွင့်တောင်းလိုက် သည်။

“ဦးသက်တင်နဲ့ ဒေါ်ခင်ထားဆိုတာလား။ ကျောက်ဆည် ကလေ”

မန်နေဂျာက လယ်ဂျာထဲ လှန်လှောကြည့်ရင်း မေးလိုက် သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်. . ဟုတ်ပါတယ်”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏစောင့်ပါ။ ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်နော်။ ဟေ့. . ဖိုးချစ်. . အခန်း (၁၀) က ဦးဦးကို ခေါ်ပေးစမ်း”

မန်နေဂျာက သူ့အလုပ်သမားလေးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဦးသက်တင်နှင့် ဒေါ်ခင်ထားက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေကြ သည်။ ခဏနေတော့ ဆလှိုင်းရိုထန်းသည် ချိုင်းထောက်တစ်ဖက်

ကို အားပြုရင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ရုတ်တရက်မို့ ဦးသက်တင်နှင့် ဒေါ်ခင်ထား လန့်သွားကြသည်။ ကိုယ့်မျက်လုံးကိုပင် မယုံကြည်ကြတော့။

“အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ နေကောင်းတယ်နော်”

ဆလိင်းရိုထန်းက ဆက်တီခုံမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်ထိုင်ရင်း စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မင်း. . မင်း. . ဆလိင်းဟုတ်ပါတယ်နော်”

ဦးသက်တင်က မယုံကြည်နိုင်စွာ ထပ်မေးသည်။ ဒေါ်ခင်ထားက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့ဩနေဆဲ။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်. . ကျွန်တော် ဆလိင်းပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလည်း ဆလိင်းရယ်”

ဦးသက်တင်သည် အမာရွတ်ကြီးတွေနှင့် အကျည်းတန်လှသော ဆလိင်းရိုထန်း၏ မျက်နှာနှင့် ဒူးခေါင်းအောက် ဖြတ်ထားသော ခြေတစ်ဖက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ရင်မချီစွာ မေးလိုက်သည်။ ဆလိင်းရိုထန်းက မချီပြုံး ပြုံးရင်း လွန်ခဲ့သည့် (၁၀) နှစ်ကျော်က သူ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“အို. . ကျွတ်. . ကျွတ်. . ကျွတ်. . ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ဆလိင်းရယ်. . .”

ဒေါ်ခင်ထားက စုတ်တသတ်သတ်နှင့် စိတ်မကောင်းတော့။ မခေါ်ချင်လျှင်သာနေ၍ ရမည်။ မတော်ချင်ဘဲနေ၍ မရသော သားမက်အပေါ် သနားလည်း သနားသွားသည်။

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ သမီးကို ခေါ်လို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ သမီးနဲ့ တွေ့လို့လည်း မဖြစ်တော့

ဘူး။ သမီးက ကျွန်တော့်ကို ဖခင်မှန်းသိသွားရင် မျက်နှာငယ်သွားမယ်။ စိတ်လည်း ထိခိုက်သွားမယ်။ သမီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ညှိုးနွမ်းမယ်။ ဒါကြောင့် သမီးဘဝမှာ ဖခင်ဆိုတာ ပျောက်ကွယ်လက်စနဲ့ ပျောက်ကွယ်ပါစေတော့. . .”

ဆလိင်းရိုထန်းက ပြောရင်း မျက်ရည်ဝဲလာသဖြင့် ဦးသက်တင်နှင့် ဒေါ်ခင်ထား မျက်နှာမကောင်းကြတော့။ ဦးသက်တင်က သက်မကြီးကို လေးလံစွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“သမီးလေးနွယ် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးလေးခုနဲ့ အောင်တော့ မင်းဆီကို စာရေးအကြောင်းကြားပါသေးတယ်။ မင်းဆီကလည်း ဘာမှ ပြန်စာမရတော့ အန်ကယ်တို့လည်း ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိဘူး။ နောက်ပိုင်းသတင်းကြားတာကတော့ မင်းက ချင်းသူပုန်ထဲ ဝင်သွားသလိုလို၊ တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားသလိုလိုနဲ့ မရေမရာဘဲ သိခဲ့ရတယ်လေ။ သမီးလေးနွယ် မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ရောက်တဲ့အထိ မင်းဆီက စာလည်းမလာ ငွေလည်းမပို့တော့ဘူးဆိုတော့ သမီးလေးနွယ်ကိုလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြောထားရတယ်. . .”

ဦးသက်တင်က အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ ဆလိင်းရိုထန်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ အခြေအနေမပေးတော့ဘူးလေ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ဘယ်သားသမီးက လူပုံအလယ်မှာ ဒါ ငှါအဖေဆိုပြီး ပြောဝံ့မှာလည်း အန်ကယ်ရယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်ဖြတ်လက်စနဲ့ ဖြတ်ထားတာပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော် မသေခင် သမီးလေးကို လူကိုယ်တိုင် မြင်ဘူးချင်တာနဲ့ မန္တလေးဆင်းလာခဲ့တာပါ. . .”

ဒေါ်ခင်ထားက ဆလောင်းရိုထန်းဘဝကို စာနာရင်း မျက်ရည်
ဝဲလာမိသည်။ ဦးသက်တင်ကတော့ သမီးလေးနွယ်အတွက် ဂုဏ်
ညှိုးနွမ်းစရာ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် (၁၀) နှစ်လုံးလုံး ခြိုးချန်စုထားခဲ့တဲ့ ငွေငါးသိန်း
ကို သမီးရဲ့ ကျောင်းစရိတ်အတွက် အန်ကယ်နဲ့ အန်တီကို ပေး
ခဲ့မယ်။ သမီးအတွက် နောက်ဆုံးထောက်ပံ့တဲ့ ငွေကြေးပါ”

ဆလောင်းရိုထန်းက ပြောပြောဆိုဆို ခရီးဆောင်အိတ်ထဲက
ငွေငါးသိန်းထုပ်ကို ထုတ်လိုက်တာ ဦးသက်တင်အား ပေးလိုက်
သည်။ ပထမတော့ ဦးသက်တင် ငြင်းဖို့ စဉ်းစားသေးသည်။ သို့
သော် သမီးအပေါ်ထားသော ဖခင်တစ်ယောက်၏ စေတနာမို့
ဦးသက်တင် လက်ခံလိုက်သည်။

“သမီးလေးနွယ်က ဒီမန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်မှာပဲ ကျောင်း
တက်တာလေ။ နေတာလည်း ဆေးတက္ကသိုလ်နားက အဆောင်မှာ
ပဲ။ မင်း... သမီးနဲ့ တွေ့ချင်ရင် အန်တီတို့ ခေါ်ပေးမယ်လေ”

ဒေါ်ခင်ထားက မကောင်းတတ်သဖြင့် သမီးလေးနွယ်နှင့်
တွေ့ပေးဖို့ ပြောကြည့်သည်။

“နေပါစေ အန်တီ။ ကျွန်တော်ကို ဖခင်အရင်းမှန်းသိသွား
ရင် သမီးလေး စိတ်ထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်။ သူ့ဟာသူ လွတ်လွတ်
လပ်လပ် ပညာသင်ပါစေ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ စုံစမ်းပြီး အဝေးက
နေပဲ မြင်ဖူးရင် ကျွန်တော် သေပျော်ပါပြီ... ”

ဆလောင်းရိုထန်းသည် ပြောရင်း ဇနီးသက်ထားဝေကို သတိ
ရလာကာ ငိုချင်စိတ်ကို ချုပ်တီးနေမိသည်။ ဦးသက်တင်နှင့် ဒေါ်
ခင်ထားကတော့ စိတ်လက်မသက်မသာနှင့် သက်ပြင်းကိုသာ အခါခါ
ချနေကြလေသည်။

ဦးသက်တင်နှင့် ဒေါ်ခင်ထားသည် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီး
စွာဖြင့် ပြန်သွားကြသည်။ ဆလောင်းရိုထန်းသည် ဦးသက်တင်နှင့်
ဒေါ်ခင်ထား ပြန်သွားကြပြီးမှ ရေမိုးချိုး၍ အဝတ်အစားလဲကာ
ဘူတာအောက် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ (၇၈) လမ်းကို ဖြတ်
၍ လမ်း (၃၀) ဘက်သို့ ကူးလိုက်၏။ လမ်း (၃၀) ပလက်ဖောင်း
အတိုင်း ကျိုင်းထောက်ကို အားပြု၍ ထော့နင်းထော့နင်းနှင့် ခပ်
ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။ သူကသာ သူ့ဘဝကို ရှက်ရွံ့နေ
သော်လည်း ကိုယ်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ် သွားလာနေကြသော လူတွေအဖို့
ဘယ်သူမှ သူ့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်မနေပါ။ ဆလောင်းရိုထန်းသည်
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆေးရုံကြီးကိုကျော်လာကာ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်
ရှေ့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဆလောင်းရိုထန်းသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်ရပ်ရင်း မန္တလေး
ဆေးတက္ကသိုလ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လူသားတို့၏ အသက်
ကို ကယ်ဆယ်ရန် ပညာသင်ပေးနေသည့် ကျောင်းတော်ကြီး။ သည်
ကျောင်းတော်ကြီးမှာ သမီးလေး မေသက်နွယ်တစ်ယောက် ပညာ
သင်ကြားနေပါလား။ ဆလောင်းရိုထန်းသည် ပလက်ဖောင်းဘေးက
ကုက္ကိုပင်ခပ်အုပ်အုပ်အောက်မှာ အရိပ်ခိုရင်း ဆေးတက္ကသိုလ်ကြီး
ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ငေးမောနေမိလေသည်။ သမီးလေးကို မြင်ဖူး
ချင်သည့်စိတ်ကလည်း ပြင်းပြနေသည်။

မကြာမီ ရောင်စုံလိပ်ပြာလေးတွေ ဝဲပျံလာသလို လွယ်အိတ်
လှလှတွေ လွယ်ထားသော ဆေးကျောင်းသား၊ ဆေးကျောင်းသူ
လေးတွေ ကျောင်းဆင်းလာကြသည်။ အချို့က ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်
လေးတွေဖြင့် အလျှိုလျှိုထွက်သွားကြသည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်ထဲက

ထွက်လာကြသော ကျောင်းသူလေးယောက်အုပ်စုသည် စကား တပြောပြောနှင့် ရယ်ကာမောကာ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက် လာကြသည်။

“ဒီမှာ. . . သမီးတို့ ခဏ ခဏ. . .”

ဆလိုင်းရိုထန်းက သူ့အနားရောက်လာကြသော ကျောင်းသူ လေးယောက်ကို မဝံ့မရဲ ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကျောင်းသူလေးယောက် က တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်ကြသည်။

“ဟို. . . ဟို. . . သမီးတို့ ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ မေသက်နွယ်ရို တယ် မဟုတ်လား. . . .”

ဆလိုင်းရိုထန်းက အရဲစွန့်ကာ မေးလိုက်သည်။ ဆလိုင်းရိုထန်း ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို အနီးကပ် မြင်လိုက်ရသည့် ကျောင်းသူလေး ယောက်စလုံး မသိမသာ ပြန်ဆုတ်သွားကြသည်။

“မေသက်နွယ်. . .”

ခပ်ချောချော ကျောင်းသူတစ်ယောက်က ရေရွတ်ရင်း စဉ်းစားနေ၏။

“စကားဝါအဆောင်က မေသက်နွယ်ကို မေးတာနဲ့တူတယ်” ကျောင်းသူနောက်တစ်ယောက်က အစဖော်ပေးလိုက်သည်။

“ဪ. . . သိပြီ. . . သိပြီ. . . စောစောကတောင် မြင်ခဲ့ပါ သေးတယ်။ ဦးလေး. . . ဟိုမှာ ဟိုမှာ လာနေပြီ။ ညာအစွန်က ထီး ဆောင်းထားတာ မေသက်နွယ်ပဲ”

ခပ်ချောချောကျောင်းသူတစ်ယောက်ကပင် ဆေးတက္ကသိုလ် ဆင်ဝင်အောက်က ထွက်လာကြသော ကျောင်းသူသုံးယောက်တွဲကို လက်ညှိုးလှမ်းထိုးပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ကျေးဇူးပါပဲ သမီးတို့ရယ်”

ကျောင်းသူလေးယောက်သည် ချာခနဲ ပြန်လှည့်၍ ခပ်သုတ် သုတ် ထွက်သွားကြတော့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးနှင့် တန်းတိုး ရသဖြင့် ဆလိုင်းရိုထန်းတစ်ယောက် ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်နေမိ သည်။ ဆလိုင်းရိုထန်းသည် လမ်း (၃၀) ဘက် ထွက်လာကြသော ကျောင်းသူသုံးယောက်တွဲထဲက မိုးပြာရောင်ခေါက်ထီးလေး ဆောင်း ထားသော သူ့သမီးဆိုသူကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ကြည့်နေတုန်းမှာပင် သူ့ဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာနေကြသည်။

“အို. . . သမီးလေးက ဝေနဲ့ တစ်ထေရာတည်းတူနေပါလား”

ဆလိုင်းရိုထန်းသည် တဖြည်းဖြည်းနီးလာသော သမီးလေး မသက်နွယ်ကို ကြည့်ရင်း အံ့ဩသွားသည်။ သူ့အနားက ဖြတ်သွား ကြစဉ် သုံးယောက်စလုံးက သူ့ကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်သွားသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ကုက္ကိုပင်ကြီးနှင့် မသိမသာ ကွယ်ထားလိုက်လေ သည်။ သမီးတို့အဖွဲ့သည် စကားတပြောပြောနှင့် ဆက်လျှောက် သွားကြသည်။ ပြီးတော့ (၇၄) လမ်းဘက် ချိုးကွေ့သွားကြသည်။

ဆလိုင်းရိုထန်းသည် သူ့သမီးလေး မေသက်နွယ် မြင်ကွင်း က ကွယ်သွားတော့မှ ရင်မောမောနှင့် သက်ပြင်းရှည်ချလိုက်မိ သည်။ သမီးလေးနွယ်က အရည်နည်းနည်းမြင့်သည်က လွဲလျှင် ဝေနှင့် နှစ်ကိုယ်ခွဲလား ထင်ရလောက်အောင် တစ်ထေရာတည်း လာတူနေပါလား။ သမီးလေးနွယ်က ဝေ့ဆီက အလှအအားလုံးကို အမွေရထားလေသည်တကား။ ဆလိုင်းရိုထန်းသည် တွေးရင်း သမီးလေးနွယ်ဆီပြေး၍ အားရပါးရ ခေါ်ချင်စိတ်ပင် ပေါ်ပေါက်

မိလေသည်။ သို့သော် အနေထားချင်း ကွာခြားသော ဘဝနှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်းကြုံလိုက်ရတော့ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ခံစားရင်း မျက်ရည်တွေသာ ဝဲလာမိလေသည်။

ဆလိုင်းရိုထန်းသည် သမီးလေးမေသက်နွယ်ကို တစ်ကြိမ်တည်း မြင်ဘူးရုံနှင့် အားမရသဖြင့် ကျောင်းတက်ရက်တစ်ပတ်လုံးလုံး နေ့စဉ်ရောက်လာကာ သမီးလေးမေသက်နွယ် ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်းချိန်ကို စောင့်ပြီး ခိုးကြည့်နေရလေသည်။ ကုတ္တီပင်အောက်တွင် ချိုင်းထောက်တစ်ဖက်နှင့် နေ့တိုင်းယောင်လည်ယောင်လည်လုပ်နေသော သူ့ကို ပတ်ဝန်းကျင်က သတိထားမိမှာ စိုးသဖြင့် လမ်းတစ်ဘက်က လွှက်ရည်ဆိုင်မှာ လွှက်ရည်ဆိုင်တစ်ခွက်နှင့် အချိန်ဖြုန်းရင်း သမီးလေးနွယ်၏ ကျောင်းတက်ကျောင်းပြန်ကို ခိုးကြည့်ရပြန်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုံးလုံးမမြင်ဘူးသည်နှင့် စာလျှင်တော့ အခုလို ခိုးကြည့်နေရတာကိုပဲ သူ့ကျေနပ်နေမိလေသည်။

ဆလိုင်းရိုထန်းအဖို့တော့ မျှော်လင့်သောအခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ရောက်ရှိနေသော အခြေအနေက မျှော်လင့်ခဲ့သလို မဟုတ်တော့ပါ။ ကာလကြာခဲ့ခွာခဲ့ရသော သမီးလေးမေသက်နွယ်က သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်မလာနိုင်တော့ချေ။

အခန်း (၁၇)

ဆလိုင်းရိုထန်းသည် ဟိုအဝေးဆီက ခေါ်နုသုမ်းတောင်တန်းတွေကို မျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ချလိုက်မိသည်။ အတိတ်ဘဝသည်လည်း ခေါ်နုသုမ်းတောင်တန်းပေါ် လွင့်ပါးသွားသော တိမ်မျှင်တိမ်စတွေလို တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပါးသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဆလိုင်းရိုထန်းအဖို့တော့ အချိန်ကာလနှင့်အတူ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရသဖြင့် ကြာလာတော့လည်း ငြီးငွေ့ကာ ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိသကဲ့သို့ ခံစားရပြန်သည်။ သံယောဇဉ်ဟူသည် အပြန်အလှန်မရှိတော့သောအခါ ဘဝသည်လည်း အထီးကျန်ဆန်လှသည်။ တကယ်တော့ ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်အခါက တစ်ခဏမျှသာ စိတ်၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားဖူးသလိုရှိခဲ့ပြီး အခုအခါမှာတော့ အရာရာသည် အိမ်မက်လို ဝိုးတဝါးကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

ဆလိုင်းရိုထန်းသည် ယခုအခါတွင် ဥယျာဉ်အလုပ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဝင်မလုပ်နိုင်တော့သော်လည်း တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစားယူလာသော ညီတစ်ယောက်လို ဆက်လက်ဦးစီးခိုင်းနေရသည်။ သူကတော့ လိုအပ်တာကို စီမံခန့်ခွဲပေးရုံသာ တတ်နိုင်လေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ချိန်က ပင်ပန်းဆင်းရဲခံကာ စိုက်ပျိုးခဲ့သည့် သစ်သီးဝလံတွေက အခုအခါမှာ အသီးအပွင့်တွေ ဝေဝေဆာဆာဖြင့် မြင်ရသောအခါ သူ့ကြည်နူးရပြန်သည်။

ပြီးတော့ သူ၏ ရွှေ့ပြောင်းတောင်ယာစနစ်မှ ဥယျာဉ်ခြံ
 မြေစိုက်ပျိုးရေးသို့ ကူးပြောင်းရေးသည်လည်း သူလက်လှမ်းမီရာ
 ဒေသတွေမှာ အထိုက်အလျှောက် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ဝမ္မသူးရွာ၊
 ရန်ပန်းရွာ၊ ဟန်းဘုံရွာ၊ ဘောင်ရွာ၊ လှေကောင်းရွာ၊ မကော်ငန်းရွာ
 စသည့် ရွာတွေမှာ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရေးကို လုပ်ကိုင်နေကြသည်။
 ထိုရွာပတ်ဝန်းကျင်တွေမှာ သစ်တောပြုန်းတီးမှု လျော့ပါးသွား
 သဖြင့် ဆလိုင်ရိုထန်းတစ်ယောက် ဝမ်းသာနေရသည်။ လူ့ဘဝမှာ
 လူဖြစ်သော တစ်ခဏအတွင်း လူဖြစ်ကျိုးနပ်အောင် မိမိတတ်နိုင်
 သလောက် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းပင်။

ဆလိုင်ရိုထန်းသည် ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် ကျောင်း
 ဆရာဘဝကိုလည်း စိတ်မကုန်သေးချေ။ သူ့ဆန္ဒအရ သက်ဆိုင်ရာ
 ပညာရေးဌာနကလည်း ဆက်လက်ခန့်ထားခဲ့သည်။ အခုတော့
 အလယ်တန်းပြဆရာအဖြစ် ဒေသ၏ ပညာရေးယိုပေါက်တစ်ခုကို
 ပိတ်ဆို့နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီး. . . ကျောင်းသားတွေ စုံပါပြီ”

“ဪ. . . အေးအေး. . . လာခဲ့မယ်။ သွားကြ. . . သွား
 ကြ”

အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်းသတိရရင်း အတွေးလွန်နေတော့
 ဆလိုင်ရိုထန်းသည် ကျောင်းသားနှစ်ယောက်က လာခေါ်တော့မှ
 အိမ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူလို ကယောင် ကတမ်းဖြစ်သွားမိလေသည်။
 အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကျောင်းမနေလိုက်ရသော မူလတန်း
 တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ကျောင်းထွက်သွားကြသော ဥယျာဉ်အနီးအနား
 ရှိ ရွာတွေက ကလေးတွေကို စုစည်းပြီး အခမဲ့စာသင်ပေးနေခဲ့

တာ တစ်ပတ်တောင် ရသွားပြီပဲ။ နွေကျောင်းပိတ်ရက်ကာလလေး
 တွင် ကျောင်းမနေသော ရွာက ကလေးတွေကိုစုစည်း၍ စာသင်
 ပေးခြင်းဖြင့် သူ၏ အထီးကျန်ဘဝကို ကုစားနေပေမယ့် ကလေး
 တွေ စာတတ်စေချင်သည့် စေတနာကတော့ အရင်းခံဖြစ်လေ
 သည်။

ဆလိုင်ရိုထန်းသည် ရေချမ်းစင်ကလေးကို အားရအောင်
 ကြည့်ပြီးနောက် ချိုင်းထောက်ကို အားပြုရင်း ခပ်ပြေပြေ ဆင်း
 သွားသော တောင်ခြေလမ်းကလေးအတိုင်း ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့်
 ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ့ကို ကျောင်းသားကြီးနှစ်ယောက်က ပြေး
 လာပြီး လာတွဲကြသည်။ ဥယျာဉ်ထဲ ပြန်ရောက်တော့ စာသင်မည့်
 ကလေးများ စုံစုံလင်လင်တွေ့ရသဖြင့် သူ့အားတက်မိသည်။ နီး
 ချောဖျာတွေ ခင်းထားသော သရက်ပင်ကြီးအောက်တွင် ကလေး
 တွေက ခါတိုင်းလိုပင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ ဥယျာဉ်ခြံ
 ထဲမှာတော့ ဒီသရက်ပင်အောက်က သူ၏ စာသင်ကျောင်းကလေး
 ပါပဲ။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာကြီး”

သရက်ပင်အောက်ဝင်လာသော ဆလိုင်ရိုထန်းကို ကလေး
 တွေက ပြိုင်တူမတ်တပ်ရပ်ကာ ညီညီညာညာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“မင်္ဂလာပါ. . . မင်္ဂလာပါ. . . ထိုင်ကြ. . . ထိုင်ကြ. . .”

ကျောင်းသားကြီးနှစ်ယောက်က မြေဖြူ။ သင်ပုန်းဖျက်နှင့်
 သင်ရိုးညွှန်းတမ်းစာအုပ်များ ယူလာပေးသည်။ ပြီးတော့. . . ကျောက်
 သင်ပုန်းကြီးကို သရက်ပင်တွေမှီ၍ နေသားတစ်ကျ ထောင်ပေး
 လိုက်သည်။ ဆလိုင်ရိုထန်းသည် သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ
 မြေပုံကြီးကို ဦးစွာရေးဆွဲပြသည်။

“ကဲ. . . မနေ့ကသင်တဲ့ ပထဝီဘာသာရပ်ကို ပြန်မေးမယ်။ ဆရာကြီးဆွဲထားတဲ့ မြေပုံက ဘာမြေပုံလဲ”

“ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံမြေပုံပါ ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ပြီ. . မြန်မာနိုင်ငံက ဘယ်သူတွေ ပိုင်ဆိုင်တာလဲ”

“ပြည်ထောင်စုဖွား တိုင်းရင်းသားအားလုံးက ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ. . မြန်မာနိုင်ငံမှာ တိုင်းဘယ်နှစ်တိုင်း၊ ပြည်နယ် ဘယ်နှစ်ခုရှိသလဲ”

“တိုင်းခုနစ်တိုင်း၊ ပြည်နယ်ခုနစ်ခု ရှိပါတယ် ဆရာကြီး”

“လူမျိုးကော ဘယ်နှစ်မျိုးရှိသလဲ”

“လူမျိုးပေါင်း တစ်ရာကျော်ရှိပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ပြီ. . ကလေးတို့က ဘယ်ပြည်နယ်မှာ နေကြတာလဲ”

“ချင်းပြည်နယ်မှာ နေကြပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ပြီ. . ချင်းပြည်နယ်က မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ ရှိသလဲ”

“မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ တည်ရှိပါတယ်”

“ချင်းပြည်နယ်မှာ မြို့နယ် ဘယ်နှစ်ခုရှိပါသလဲ”

“ကိုးမြို့နယ် ရှိပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ပြီ. . ဧရိယာစတုရန်းမိုင်ကော ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“(၁၃၉၀၂) စတုရန်းမိုင် ရှိပါတယ် ဆရာကြီး”

“ချင်းပြည်နယ်ရဲ့ မြို့တော်က ဘာမြို့လဲ”

“ဟားခါးမြို့ပါ ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ပြီ. . မျိုးနွယ်စုကော ဘယ်နှစ်ခုရှိပါသလဲ”

“မျိုးနွယ်စုပေါင်းတစ်ဆယ် ရှိပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ပြီ. . မျိုးနွယ်စုတွေများတိုင်း စိတ်ဝမ်းကွဲစရာ လို သလား”

“စိတ်ဝမ်းကွဲစရာ မလိုပါဘူး ဆရာကြီး”

“ဟုတ်တယ်. . မျိုးနွယ်စုတွေကဲ့တိုင်း စိတ်ဝမ်းကွဲစရာ မလို ဘူး။ အားလုံးဟာ မြန်မာနိုင်ငံသား ချင်းလူမျိုးတစ်မျိုးတည်းပဲ။ ဒါကြောင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေကြရမယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရိုင်းပင်းကူညီကြရမယ်။ မျိုးနွယ်စုရဲ့ အလိုသဘောက ခွဲခြားရေး မဟုတ်ဘူး။ လူမျိုးရဲ့ သင်္ကေတဖြစ်တယ်။ အားလုံးနားလည်ကြ ရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ဆရာနှင့် တပည့်တို့၏ အပြန်အလှန်မေးသံ၊ ဖြေသံတွေက အတိုင်အဖောက်ညီလှသဖြင့် ကြည်နူးဖွယ် မြင်ကွင်းလေးတစ်ခု ပင်။ ဆလှိုင်းရိထန်းအဖို့တော့ တောကြိုတောင်ကြားထဲ ငှက်ပစ်၊ ကြွက်တူး၊ ငါးရှာ၊ ဖားရွာဘဝဖြင့် လူညွန့်တုံးတော့မည့် သည် ပတ်ဝန်းကျင်က ကလေးတွေ၏ အနာဂတ်ကို မိမိတတ်နိုင်သလောက် အဖတ်ဆယ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကလေးတွေကလည်း စိတ်ပါ လက်ပါ သင်ကြားကာ ရွာလူကြီးတွေကလည်း အားပေးကြသဖြင့် သူ့အားတက်မိပြန်သည်။

ဆလှိုင်းရိထန်းတစ်ယောက် မင်းတပ်မြို့ပေါ်ပြန်ရောက် တော့ မိုးချုပ်နေပြီ။ လျှပ်စစ်မီးများပင် လင်းလာသည်။ အိမ်ပြန် ရောက်တော့ အလုပ်သမားအချို့ကို မေမေက လုပ်အားခ ရှင်း ပေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အလုပ်သမားတွေ ပြန်သွားတော့ မေမေနှင့် သူနှစ်ယောက်တည်း။ ညီမလေးမူးရှိသည် သူတို့ ဌာနက

ဦးစီးအရာရှိနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ ခင်ပွန်းသည် နယ်ပြောင်ရာ သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။ တပ်က ထွက်လာသော ညီဖြစ်သူက ဥယျာဉ်ထဲမှာပင် အခြေချတော့သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ. . ကလေးတွေ စာလိုက်နိုင်ကြရဲ့လား”

ထမင်းစားပြီး အိမ်ရှေ့မှာ တီဗွီအစီအစဉ် ထိုင်ကြည့်နေစဉ် မေမေက မေးလိုက်သည်။ ဆလိုင်းရိုထန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချရင်း. . .

“အင်း. . မဆိုးပါဘူး။ အစကနေ စာရင်တော့ အခြေအနေ တိုးတက်လာပါတယ်။ ဒီလိုပဲ စိတ်ရှည်ရှည်မွေးပြီး သင်ပေးရမှာ ပေါ့ မေမေရယ်”

“အင်း. . သားကြီးအဖြစ်ကလည်း အရည်မရ အဖတ်မရနဲ့။ ကြီးတော်နွား အလကားကျောင်းပေးသလို ဖြစ်နေပြီ”

မေမေက ပြောပြီး ရယ်နေသော်လည်း ဆလိုင်းရိုထန်းက တော့ မရယ်နိုင်ပါ။ မေမေ့စကားက ဘာရယ် ညာရယ်လို့ မရည် ရွယ်သော်လည်း သူကတော့ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။

“အဲလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်။ ကျွန်တော် စာသင်နေ ရင် စိတ်ချမ်းသာတယ်။ ကျွန်တော့် ဝါသနာနဲ့ ပညာကို နွေကျောင်း ပိတ်ရက်ကာလလေးမှာ အကျိုးရှိအောင် အသုံးချနေတာပါ”

မေမေကတော့ စကားလွန်သွားမှန်းသိကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ၏။ ဆလိုင်း၏ လုပ်ရပ်အပေါ် အပြစ်သဘောဆိုနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုသည်ကိုတော့ မေမေကိုယ်တိုင် အသိဆုံးဖြစ်လေ သည်။

အခန်း (၁၈)

တိုင်ကပ်နာရီထဲက စက္ကန့်တံလေးသည် တချက်ချက် မြည် သံပေး၍ ရွှေလျားနေလေသည်။ နွယ်သည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက် တည်းထိုင်ရင်း တစ်ထစ်ချင်း ရွှေလျားနေသော စက္ကန့်တံလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စက္ကန့်တံ တစ်ထစ်ရွှေ့သွားတိုင်း ရွှေ့သွား တိုင်း သူ့ရင်လည်း လိုက်၍ ခုန်နေသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက်မို့ စကားဝါ အမျိုးသမီး ဆောင်က ကျောင်းသူတော်တော်များများ ထုံးစံအတိုင်း အပြင် ထွက်လည်ကြသည်။ နွယ်သာ အထွန်းနှင့်ချိန်းထားသဖြင့် အဆောင် မှာ ကျန်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့်အကြာ မှာ အထွန်းက လာခေါ်တော့မည်။ တကယ်တမ်း အထွန်းနှင့် နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ရတော့မည်ဆိုတော့ နွယ် ရင်ခုန်နေမိတာ အမှန်။ သည်နေ့က အထွန်းကို အဖြေပေးရမည့်နေ့လေ။

မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်အပိုင်း (ခ) အုပ်စု လိုက် ကွင်းဆင်းလေ့လာရေးတုန်းက (ဟောက်စ်ဆာဂျင်) အလုပ် သင်ဆရာဝန် စဝင်သည့်နှစ်မှာ အဖြေပေးမည်ဟု အထွန်းကို ကတိ ပေးခဲ့သည်။ အခု ဟောက်စ်ဆာဂျင်ဝင်ရတော့မည်။ မန္တလေးဆေး တက္ကသိုလ်မှာ နွယ်ထက် ချောမောလှပသော မိန်းမချောလေးတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိပါလျှင် နွယ်ကိုပဲ ရွဲကောင်းကောင်းနှင့် စောင့်နေ

သော အထွန်းကို နွယ်ကို အံ့ဩမိတာအမှန်။ နွယ်တစ်ယောက် အထွန်းကို ရင်ထဲက ချစ်ခဲ့မိသော်လည်း အထွန်းအချစ်ကိုတော့ မယုံရဲချေ။ အထွန်းက သူဌေးသား။ စစ်ကိုင်းကနေ ကိုယ်ပိုင်ကား နှင့် ကျောင်းလာတတ်သည်။ ရုပ်ကလည်း ဖြောင့်သည်။

အထွန်းက ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောဆိုတော့ အထွန်းနားမှာ မိန်းမ လှလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာလည်း ဆန်းတော့ မဆန်းချေ။ သည်လို ယောက်ျားမျိုးကို လွယ်လင့်တကူ အဖြေမပေးသေးတော့ နွယ်အိုက်တင်ခံနေတာ မဟုတ်။ တကယ်တမ်း အထွန်းတစ်ယောက် နွယ်နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ပြီး အဖြေတောင်းခံခဲ့သည့် ကာလက ဟိုး ပထမနှစ် အမ်ဘီကတည်းက ဖြစ်သည်။

သည်တုန်းကတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်ရောက်စ ကျောင်းသား ကျောင်းသူအချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကဲခတ်ကာ ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်အဆင့်မှ မပိုခဲ့ချေ။ သည်မှာတင် ကန်တင်းမှာ ဆုံဖန်များတော့ သဘောကောင်းသော အထွန်းနှင့် နွယ်ခင်မင်ခဲ့ ကြသည်။ သို့သော် အထွန်းတစ်ယောက် ချစ်ရေးဆိုလာသည့်အထိ တစ်ဆင့်တက်လာလိမ့်မည်ဟုတော့ နွယ်မမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။

ပထမနှစ် အမ်ဘီက ဆေးပညာတွေ မသင်ရသေး။ တက္ကသိုလ် ရိုးရိုးမေဂျာတွေပဲ သင်ရတာမို့ အားလပ်ရက်တွေက များသည်။ ထိုအခါ ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်း၍ ကျောင်းတက်သော အထွန်းတစ်ယောက် စကားဝါ အမျိုးသမီးဆောင်သို့ ချောင်းပေါက်လာတော့သည်။

ဒုတိယနှစ် အမ်ဘီကျမှ အထွန်း အလာကျသွားသည်။ ဒုတိယနှစ် အမ်ဘီကစပြီး ဆေးပညာတွေ သင်ရတော့ စာတွေ့ လက်တွေ့တွေက များလာသည်။ သင်ခန်းစာတွေက ပီလာသည်။

ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်သော ဆေးကျောင်းသားတိုင်း အချိန်ဖြုန်း၍ မရ တော့။ အတန်းမှာ ဆုံဖြစ်ကြသော်လည်း ပြင်ပမှာ မဆုံဖြစ်တော့။

သည်တော့ နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း (ခ) ကွင်းဆင်းလေ့လာ ရေးကျမှ အထွန်းက သူ့နှလုံးသားဇာတ်လမ်းကို ပြန်စလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အထွန်းနှင့် အတူသွား အတူလာသည့်အချိန်က များ လာတော့ အထွန်းက အခွင့်အရေးရကာ သူ့နှလုံးသားဇာတ်လမ်း ဟောင်းကို ပြန်စလာသည်။ သည်တစ်ခါတော့ မျက်နှာမများသော အထွန်းကို နွယ် ယုံကြည်သွားသည်။ အထွန်းအချစ်ကို မငြင်းပယ် ရဲတော့။

သို့သော် ဈေးကိုင်သည့်အနေဖြင့် ဟောက်စ်ဆာဂျင်စသည် နှစ်မှာ အထွန်းကို အဖြေပေးမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်။ ဆေးရုံ ကြီးမှာ လက်တွေ့ဆင်းရဲသော ဟောက်စ်ဆာဂျင်က မကြာမီ ဝင်ရ တော့မည်။ အထွန်းကတော့ သူ့အချစ်ကို ခပ်ရိုးရိုးသာ ဖွင့်ဆိုခဲ့ လေသည်။ နွယ်ကို ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေး လှလို့ချစ်တာတဲ့။

“တီ တီ တီ တီ”

တိုင်ကပ်နာရီထဲက စက္ကန့်တံလေးကို ငေးကြည့်ရင်း အတွေး လွန်နေသော နွယ်သည် အဆောင်ရှေ့ ကားဟွန်းသံ တတိတိကြား တော့မှ မလုံမလဲ ပြုံးကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဖက်ဖူးရောင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နှင့် ကျော့ရှင်းလှပစွာ ထွက်လာသော နွယ်ကို အထွန်းက ဒရိုင်ဘာ မှန်တံခါးမှ ခေါင်းပြုကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက် သည်။

နွယ်ကားပေါ်ရောက်တော့ အထွန်းက တစ်ချက်ပြုံးပြကာ ကားလေးကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။ အထွန်းက လမ်း (၃၀)

အတိုင်း မောင်းလာသည်။ လမ်းပေါ်က ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ စက်ဘီးတွေ၊ လူသွားလူလာတွေကို သတိထားမောင်းနေရသဖြင့် နှစ်ယောက်သား တေမိလုပ်လာကြသည်။ အထွန်းက ဘူတာကြီး ရှေ့ရောက်တော့ (၇၈) လမ်းအတိုင်း ကျုံးဘက်ချိုးလိုက်သည်။ ကျုံးပတ်လမ်းအတိုင်း မောင်လာရာမှ (၂၅) လမ်းထဲ ချိုးလိုက်ပြန်သည်။

မန္တလေးတောင်ပေါ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ဖြစ်ဖြစ် မောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော နွယ်တစ်ယောက် အထွန်းကို နားမလည်သလို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ အထွန်းကလည်း ဘယ်သွားမယ် ဘယ်လာမယ်ဟု ကြိုတင်မပြောခဲ့။ ကားနဲ့ လာခေါ်မယ် အဆောင်က စောင့်နေဟုသာ မှာခဲ့သည်။ နွယ်ကလည်း သွားမည့်နေရာကို မမေးမိ။ အထွန်းကတော့ လမ်းကြောကို သတိထားရင်း ကြွခြေရရ မောင်းနေလေသည်။

ကားကလေးသည် (၈၂/၈၃) လမ်းကို ကျော်လာပြီး (၈၄) လမ်း ဈေးချိုလမ်းအတိုင်း မောင်းလာသဖြင့် မဟာမုနိဘုရားကြီးဘက် မောင်းလိမ့်ဟု နွယ်က သူ့ဘာသာသူ တွေးလိုက်သည်။ အထွန်းကတော့ လူရွှပ်လှသဖြင့် ဟွန်းတတိတိ အချက်ပေးရင်း မောင်းနေ၏။ ထိုမှ ဘုရားကြီးလည်း မဝင်၊ အမရပူရကိုပင် ကျော်လာသဖြင့် နွယ်မနေသာတော့။

- “အထွန်း ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”
- “စစ်ကိုင်းကိုလေ”
- “ဟင် . . . နွယ်ကို အထွန်းတို့အိမ်ခေါ်သွားမလို့လား”
- “ဟုတ်တယ်လေ”

“အို . . . နွယ်မလိုက်ချင်ဘူး ရှက်တယ်”
နွယ်တစ်ယောက် တကယ်ပင် ရှက်သွားလေသည်။ ရင်မှာလည်း တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေ၏။ အထွန်းတို့အိမ်လိုက်ရမှာဆိုတော့ လူကြီးတွေရှေ့ မျက်နှာပူစရာ မဟုတ်လား။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ . . . အလကားစတာပါ နွယ်ရယ်။ အိမ်ခေါ်မသွားပါဘူး။ စစ်ကိုင်းတောင်ပေါ် ခေါ်သွားမလို့ပါ”

အထွန်းက နွယ်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ရင်း တဟဲဟဲရယ်မောကာ ပြောတော့မှ နွယ်ရင်ထဲ အလုံးကြီးကျသွားသည်။ ငယ်ငယ်က ဖေဖေကြီး မေမေကြီးတို့နှင့် စစ်ကိုင်းတောင်ပေါ်တစ်ခေါက်သာ ရောက်ဖူးခဲ့သော နွယ်အဖို့တော့ ကျေနပ်စရာဖြစ်၍ နေလေသည်။

နွယ်သည် စစ်ကိုင်းတံတားပေါ် ဖြတ်လာစဉ် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သမိုင်းရောင်မညှိုးတဲ့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး။ စစ်ကိုင်းတောင် ဗျိုင်းကောင်နှင့်တူသလေဟု စာဖွဲ့ရမလောက် ဖွေးဖွေးဖြူနေသော စေတီပုထိုးများကို သပ္ပာယ်စွာ ဖူးတွေ့ရလေသည်။

စစ်ကိုင်းရောက်တော့ အထွန်းက ကားလေးကို စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးလမ်းဘက် ချိုးမောင်လာပြီး တောင်တက်ကားလမ်းအတိုင်း မောင်းလာသည်။ အထွန်းက ကားမောင်းရင်း သီတဂူဆေးရုံ၊ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်၊ ဗုဒ္ဓဝင်နှင့် ယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်တို့လို ထူးခြားသော အဆောက်အဦးများကို ပြသလာသည်။ ဆွမ်းဦးပုညရှင် စေတီရောက်တော့ ရင်ပြင်မှာ ကားအပ်ခဲ့ကာ ဆွမ်းဦးပုညရှင်ဘုရား ဝင်ဖူးကြသည်။ ပြီးတော့ အလှူငွေထည့်ကြသည်။ ပြီးတော့ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ကနေ စစ်ကိုင်းမြို့နှင့် ဧရာဝတီမြစ်၏ အလှကို မျှော်ကြည့်ကြသည်။

ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တွင် ဘုရားဖူးစဉ်သည်များနှင့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ချို့ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ဘုရားရင်ပြင်တစ်ပတ်လည်လုံး ကြွေပြားတွေခင်းထားကာ အနားပတ်လည်ကို သံပေါင် ဝရံတာလုပ်ထားသဖြင့် ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ကျက်သရေရှိလှသည်။

“ကဲ... နွယ် ‘အပိုင်း (ခ)’ တုန်းက အထွန်းတောင်းဆိုခဲ့တဲ့ အဖြေလေး ကြားချင်တယ်”

အထွန်းက နီဒါန်းတွေ ဘာတွေပင်မပျိုးတော့ဘဲ နှစ်ကိုယ်ကြားလေး ပြောလာသဖြင့် နွယ်က အထွန်းကို မော့ကြည့်ကာ ရှက်ပြုံးပြုံးနေ၏။

“ပြောလေနွယ်”

“ပြောနေဖို့ လိုသေးလို့လား အထွန်းရယ်”

နွယ်က ရှက်စနိုးလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့ထားကာ မပွင့်တပွင့်ပြောလိုက်သည်။ ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလှသဖြင့် ဝရံတာပေါင်ကို လက်ဖဝါးလေးတွေနှင့် ပွတ်နေ၏။

“အိုကွာ... နွယ်နှုတ်ခမ်းဖျားက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အသံလေးကို အရသာရှိရှိ နားထောင်ချင်တယ်ကွယ်”

“အဲဒါကတော့ အထွန်းသက်သက်မဲ့ အသားယူတာ”

“အသားယူတာ မဟုတ်ပါဘူးနွယ်ရယ်။ နားနဲ့ဆို ဆတ်ဆတ်ကြားချင်လို့ပါ”

“အင်း... ချစ်တယ် ချစ်တယ် ချစ်တယ်။ ကဲ... ကျေနပ်ပြီလား”

“ကျေနပ်တယ် ကျေနပ်တယ်”

အထွန်းက လူအလစ်မှာ နွယ်ကို ရုတ်တရက်ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ နွယ်သည် ရှက်လှသဖြင့် အထွန်းရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ကာ လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် အထွန်းရင်အစုံကို ထုလိုက်သည်။ အထွန်းက တဟဲဟဲရယ်မောကာ သဘောကျနေ၏။

“အထွန်း... ဒါဘုရားပေါ်နော်... ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“နွယ်... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။ တိုးရစ်မကြီးက နွယ်တို့ကိုကြည့်ပြီး အားကျနေတယ်...”

“အို... ရှက်စရာကြီး”

နွယ်သည် ရှက်ရှက်နှင့် ပြေးထွက်သွားသဖြင့် အထွန်းက အပြေးကလေးလိုက်သွားသည်။ နွယ်သည် တစ်နေရာမှာ သံပေါင်ပေါ်မှီရင်း ဧရာဝတီမြစ်၏ အလှကို ငေးမောနေလေသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးသည် ရင်သွေးငယ်ကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ထားသော မိခင်လက်ပမာ စစ်ကိုင်းမြို့နှင့် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးကို ကွေ့ပတ်ထားလေသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ထဲတွင် လှေတွေ၊ သမ္ဗန်တွေ၊ မော်တော်တွေ အစုန်အဆန်သွားလာနေကြသည်။ စစ်ကိုင်းတံတားကြီးသည် ဧရာဝတီမြစ်နှင့် ပန်ရလျက်ရှိနေ၏။

“အထွန်း... ဟိုးက ဖြူဖြူထီးထီးက ဘာစေတီလဲဟင်”

နွယ်လက်ညှိုးထိုးပြရာ ခပ်ဝေးဝေးလွင်ပြင်ဆီ အထွန်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းမှုတော်စေတီကြီး ဖြစ်နေ၏။

“ဪ... အဲဒီစေတီကြီးလား။ ကောင်းမှုတော်စေတီကြီးလေ”

“ဘယ်မင်းတည်ထားခဲ့တာလဲ ဟင်”

“ကောင်းမှုတော်စေတီကြီးက သာလွန်မင်းတရားကြီး တည်ခဲ့တာ။ စေတီကြီး မပြီးခင် မင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံသွားလို့ သားတော်ပင်းတလဲမင်းက ဆက်ပြီးတည်ခဲ့တာလေ”

“တခြားစေတီတွေနဲ့ မတူဘူးနော်. . . ခုံးခုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီး”

“ဟုတ်တယ်နွယ်. . သာလွန်မင်းရားကြီးက သီရိလင်္ကာနိုင်ငံက စပါးပုံသဏ္ဍာန် ထူပါရုံစေတီတော်ပုံစံကိုယူပြီး တည်ခဲ့တာလေ”

“ဒါနဲ့. . ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီက အမတ်ကြီး ဦးပုည တည်ခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ်နွယ်ရဲ့. . . ပင်းတယတစ်စီးရှင် သီဟသူမင်းရဲ့ ပညာရှိအမတ်ကြီး ဦးပုညတည်ခဲ့တာလေ။ နှစ်စဉ်ဝါဆိုလပြည့်နေ့တိုင်း အဦးဆုံး ဆွမ်းကပ်လှူရတဲ့အတွက် ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီလို့ ခေါ်တယ်လေ”

“ဧရာဝတီမြစ် ဟိုဘက်ကမ်းနံဘေးက ဘာဘုရားတွေလဲ အထွန်း”

“အဲဒါ ရွှေကြက်ယက်နဲ့ ရွှေကြက်ကျ ဘုရားလေ။ ဘုရားအလောင်းတော် နုစဉ်အခါက ကြက်မင်းအဖြစ်နဲ့ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ဘူးတဲ့ နေရာဖြစ်လို့။ အဲဒီနေရာမှာ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး ကိုယ်တိုင် တည်ထားခဲ့တာလေ”

“ဟိုး. . . တောင်ထိပ်ပေါ်က စေတီကကော. . . ”

“အဲဒါ. . . ပတ္တမြားစေတီလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီစေတီကိုလည်း သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးပဲ တည်ခဲ့တာ။ နောက်တော့ ပဒူးကြီးသံဃရာဇက ထပ်မံပြုပြင်ခဲ့တယ်။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှာ တောင်

ထွင်ပေါင်း (၃၇) လုံးရှိတဲ့အနက် ဒီပတ္တမြားစေတီတောင်က အမြင့်ဆုံးပဲ”

နွယ်သည် ခေါင်းလေးတငြိမ့်ငြိမ့်နှင့် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတစ်လျှောက်ရှိ စေတီပုထိုးများကို မျှော်ကြည့်ကာ ကြည်နူးနေမိသည်။

“နွယ်. . . ဥမင်သုံးဆယ်တို့ ဥမင်ကိုးဆယ်တို့ဘက် ဆက်သွားအုံးမလား”

“တော်ပါပြီ အထွန်းရယ်. . ဒါပေမဲ့. . ကောင်းမှုတော်နဲ့ ရွှေကြက်ယက်ဘုရားကိုတော့ ဖူးချင်သေးတယ်”

“ဒါဆို. . ပြန်ဆင်းကြစို့လေ”

အထွန်းနှင့် နွယ်သည် ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီမှ ကားလေးနှင့် ပြန်ဆင်းလာကြလေသည်။ ဇေယျာထွန်း (ခေါ်) အထွန်းတစ်ယောက်ကားမောင်းလာရင်း အပျော်ကြီး ပျော်လာမိလေသည်။

အခန်း (၁၉)

နွယ်တစ်ယောက် အမရပူရက ဟေမာကိုတို့ အိမ်ရောက် တော့ သူငယ်ချင်းတွေ တော်တော်စုံနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူကသာ ကျောက်ဆည်က လာရသဖြင့် နောက်ကျနေ၏။ သည်နေ့က နွယ် တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ဟေမာကိုတို့အိမ်မှာ ပျော်ပွဲစားကြမည်။ ပြီးလျှင် ပြင်ဦးလွင်တက်ကြမည်။ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်က ကိုယ့် ရည်းစားတွေ ခေါ်မလာကြေးတဲ့။ သည်သူငယ်ချင်းတွေက မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ အတူတူပညာသင်ကြားခဲ့သည့် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကြသည်။ အခု ပျော်ပွဲစားက နှုတ်ဆက်ပွဲ လည်း မည်၏။ မနေ့ကပင် သူတို့တစ်တွေ မြို့တော်ခန်းမမှာ အိမ် ဘီဘီအက်စ်ဘွဲ့ကို အသီးသီးယူခဲ့ကြပြီ။ သည်တော့ မကြာမီ သူတို့ တစ်တွေ ခွဲခွာကြတော့မည် မဟုတ်လား။

“ဪ. . မေ့နေလို့။ နွယ်ကို ပြစရာရှိတယ်။ ဒီ အယ်လ်ဘင် ထဲက ဓာတ်ပုံတွေက နွယ်ဓာတ်ပုံတွေ မဟုတ်လား”

စားပြီး သောက်ပြီး အပြင်ခဏထိုင်ကြဟေ့ နီလာမော်က အခုမှ သတိရဟန်ဖြင့် သူ့ဆလင်းဘတ်အိတ်ထဲက အယ်လ်ဘင် တစ်ခုကို ထုတ်၍ နွယ်ကို ပေးလိုက်သည်။

“ဟင်. . ငါ့ပုံနဲ့ တူနေပါလား”

နွယ်က အယ်လ်ဘမ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရင်း အံ့ဩသွားသည်။ လှလှလေးပြုံးကာ ရိုက်ထားသော အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံက ရုတ်တရက် သူ့ပုံအောက်မေ့သော်လည်း သေချာကြည့်လိုက်တော့ သူ့အမေ သက်ထားဝေ၏ ပုံဖြစ်နေသည်။ ဓာတ်ပုံကျောဘက်တွင်လည်း ‘ချစ်ဇနီး သက်ထားဝေ’ ဟု ရေးထိုးထားသည်။

နောက်တစ်ပုံက လသားအရွယ်ကလေးပေါက်စကို ဖခင်က ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ချီထားသောပုံ ဖြစ်သည်။ ကျောဘက်တွင် ‘သမီးလေး မေသက်နွယ်’ ဟု ရေးထိုးထားသည်။ နောက်တစ်ပုံက မေမေ သက်ထားဝေနှင့် အမျိုးသားတစ်ဦး တွဲဖက်၍ တောင်ပေါ်မြို့လေး တစ်မြို့ကို နောက်ခံထားကာ ရိုက်ထားသောပုံဖြစ်သည်။ အမျိုးသားက ကလေးပွေ့ချီထားသောပုံနှင့် တူနေသဖြင့် မေမေကြီးတို့ ပြောပြသော သူ့ဖေဖေ ဆလောင်းရိုထန်းပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု နွယ်က တွေးလိုက်၏။

“ပုံတွေကတော့ ငါ့မေမေနဲ့ ငါ ငယ်ငယ်ကပုံပဲ။ နေပါဦး မိမော်။ နင် ဒီပုံတွေက ဘယ်က ရလာတာလဲ”

“ငါ့ညီမလေးဆီက ရတာလေ”

“သူက ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရလာတာလဲ”

နွယ်က ဇဝေဇဝါဖြစ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“တို့ ‘အပိုင်း (က)’ နှစ်က ထင်တယ်။ ကျိုင်းထောက်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ကျောင်းရှေ့က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ကျကျန် ခဲ့တာတဲ့။ လွယ်အိတ်ထဲက ဦးထုပ်ကို ကဗျာကယာထုတ်ဆောင်း လိုက်တော့ အယ်လ်ဘမ်လေး ထွက်ကျသွားတာ မသိလိုက်ဘူးတဲ့။ အဲဒါ လွှက်ရည်ဆိုင် ကောင်တာကနေ ညီမလေးက လှမ်းမြင်လိုက်

လို့ စားပွဲထိုးကောင်လေးကို သွားကောက်ခိုင်းပြီး ပြန်ပေးခိုင်းတော့ ကျိုင်းထောက်နဲ့ လူကြီးက ကားပေါ်ပါသွားတာ မမှီလိုက်တော့ ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ အယ်လ်ဘမ်ကို ဖွင့်ကြည့်တော့ နွယ်ပုံနဲ့တူတယ်ဆိုပြီး ညီမလေးက သိမ်းထားခဲ့တာလေ။ ညီမလေးကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့ သူ့ရှုပ်ပြီး မေ့နေတာတဲ့လေ။ ဟိုတစ်နေ့ကမှ ညီမလေး သူ့ဗီရိုရှင်း ရင်း ပြန်တွေ့ပြီး ငါ့ကိုပြတော့ ငါယူလာခဲ့တာ။ ဒါနဲ့ နေပါဦးနွယ် အဲဒီ ကျိုင်းထောက်နဲ့ လူကြီးက နွယ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့ ဒီဓာတ်ပုံတွေက သူ့ဆီရောက်နေတာလဲ”

နီလာမော်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း မျက်စတချီချီနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အေး. . ငါလည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ။ အဲဒီ ကျိုင်းထောက်နဲ့ လူကြီးကို ကျောင်းရှေ့က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ မြင်တော့ မြင်ဖူး သလိုလိုပဲ။ မျက်နှာက အရုပ်ဆိုးဆိုးနဲ့လေ. . ”

နွယ်က စဉ်းစားရင်း ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် နွယ်. . ငါလည်း တစ်ခါလည်း နှစ်ခါလည်း မြင်ဖူးတယ်။ ညီမလေးကတော့ သေသေချချာ မှတ်မိတယ်။ လွှက်ရည် ဆိုင်ထဲမှာတောင် ထိုင်သွားသေးတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ အဲဒီလူကြီးက ခြေတစ်ဖက် ပြတ်နဲ့တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျိုင်းထောက်နဲ့ သွားနေတာ။ ပြီးတော့ မျက်နှာမှာလည်း အမာရွတ်ကြီးတွေနဲ့ ကြောက်စရာကြီး နော်. . . ”

နီလာမော်က ပခုံးတွန့်ပြကာ ကြောက်ဟန် လုပ်ပြနေ၏။

နွယ်သည် သက်ပြင်းကို ခိုးချရင်း ဆက်လက်စဉ်းစားနေ၏။ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားကြည့်သော်လည်း အဖြေက ရေရေရာရာ ထွက်

မလာချေ။ သည်ဓာတ်ပုံတွေက ကျွင်းထောက်နဲ့ လူကြီးဆီ ဘယ်လို ရောက်သွားပါလိမ့်။ လသားအရွယ် သူ့ကို ပွေ့ချီထားသော ဖေဖေ ဆလင်းရိုထန်းလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဖေဖေကြီးနှင့် မေမေကြီးပြောပြ သည့်အတိုင်းဆိုလျှင် မေမေသက်ထားဝေက သူ့ကို ချင်းတောင်မှာ မွေးမွေးချင်း ဆုံးပါးခဲ့ပြီ။ ဖေဖေ ဆလင်းရိုထန်းလည်း ချင်းသူပုန် ထဲ ရောက်သွားပြီး တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားခဲ့ပြီပဲ။ သို့သော် နွယ် တစ်ယောက် ပညာတတ်ပီပီ သူ့ဘဝမှာ သူမသိသေးသော လျှို့ဝှက် ချက်တစ်ခု ရှိရမည်ဟု အတွေးပေါက်သွားလေသည်။

“ဟေ့. . မိနွယ်နဲ့ မိမော် ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ စီဒီဆိုဖို့ နင်တို့ အလှည့်ရောက်ပြီလေ။ နင်တို့နှစ်ယောက်ဆိုပြီးရင် ပြင်ဦးလွင် တက်ကြမယ်. . .”

ဟေမာကိုက အိမ်ရှေ့ကို ပြေးထွက်လာကာ လာအော်တော့ မှ နှစ်ယောက်သားအိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားကြသည်။

နွယ် ကျောက်ဆည်ပြန်ရောက်တော့ အတော်မိုးချုပ်နေပြီ။ အိမ်ထဲကို မောပန်းစွာ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တီဗွီ အစီအစဉ် ထိုင်ကြည့်နေကြသော ဖေဖေကြီးနှင့် မေမေကြီးကို အခန့်သင့်ပင် တွေ့ရသည်။

“ဟော. . သမီးလေးနွယ် ပြန်လာပြီ။ သမီးကို စောင့်ရင်း တီဗွီထိုင်ကြည့်နေတာ။ သမီးကလည်း မိုးချုပ်တာကွယ်”

“မိုးချုပ်ဆို ပြင်ဦးလွင်မှာ လျှောက်လည်ကြတာ နည်းနည်း ကြာသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေကြီးကို သမီးမေးစရာ တစ်ခုရှိတယ်”

မထင်မှတ်သော နွယ်စကားကြောင့် ဖေဖေကြီးနှင့် မေမေ ကြီးက နွယ်ကို နားမလည်သလို ကြည့်လိုက်သည်။ နွယ်အမူအရာ ကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားကြသည်။

“သမီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ဘာမေးမလို့လဲဟင်. . .”

မေမေကြီး ဒေါ်ခင်ထားက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်၏။

“သမီးဘဝကို အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ်”

နွယ်က ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့် မေးလိုက်သဖြင့် ဖေဖေကြီးနှင့် မေမေကြီးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မျက်လုံး ပြူးသွားကြသည်။

“နေပါဦး. . သမီးကို ဘယ်သူက ဘာပြောလို့တုန်း”

ဖေဖေကြီး ဦးသက်တင်က မဝံ့မရဲ မေးလိုက်သည်။

“သမီးဘဝမှာ လျှို့ဝှက်ထားတာ တစ်ခုရှိတယ်လို့ ထင် တယ်။ အဲဒါ အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ်။ သမီးကို သနားရင် ပြောပြပါ ဖေဖေကြီးရယ်”

နွယ်က ငိုမဲ့ငိုမဲ့နှင့် အသနားခံနေ၏။ ဖေဖေကြီး ဦးသက်တင် သက်ပြင်းကို မသိမသာ ချလိုက်မိသည်။

“သမီးဘဝကို ဖေဖေကြီးတို့က ဘာလျှို့ဝှက်ထားစရာရှိလို့လဲ”

နွယ်က စိတ်မရှည်စွာဖြင့် သူ့စလင်းဘတ်အိတ်ထဲက အိတ် ဆောင်အယ်လ်ဘမ်လေးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ. . သမီးဘဝကို လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ သဲလွန်စပဲ ဖေဖေကြီး”

ဖေဖေကြီးနှင့် မေမေကြီးသည် အယ်လ်ဘမ်ထဲက ဓာတ်ပုံ တွေကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩသွားကြလေသည်။

“သမီး. . သမီး. . ဒီဓာတ်ပုံတွေ ဘယ်က ရလာတာလဲ”

ဖေဖေကြီး အသံတွေက တုန်နေ၏။

“သမီး သူငယ်ချင်း နီလာမော်ဆီက ရလာတာ ဖေကြီး။ နီလာမော်က သမီးတို့ တက္ကသိုလ်ရှေ့က မျက်စောင်းထိုးအိမ်မှာ နေတာလေ။ ဒီအယ်လ်ဘမ်က ကျိုင်းထောက်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက် ပလက်ဖောင်ပေါ်ကျခဲ့တာတဲ့။ အဲဒီကျိုင်းထောက်နဲ့ လူကြီးက ဘယ်သူလဲဟင်။ သမီးတို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ။ ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေကြီး သိကိုသိရမယ်...”

“.....”

ဖေဖေကြီးသည် မျက်လုံးပြူးရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ရေရွတ် လိုက်သည်။ ဖေဖေကြီးနှင့် မေမေကြီးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဖေဖေကြီးက သက်ပြင်းချလိုက် ရင်း...

“အင်း... လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ သမီးဘဝသဲလွန်စကို သမီးခြေရာ ခံမိမှာတော့... ဖေဖေကြီး ပြောပြပါတော့မယ်။ သမီးလေးရဲ့ ဖေဖေအရင်း ဦးဆလှိုင်းရိုထန်းဆိုတာ အဲဒီကျိုင်းထောက်နဲ့ လူကြီး ပဲ သမီး...”

“ရှင်... ကျိုင်းထောက်နဲ့ လူကြီးက သမီးဖေဖေအရင်း ဟုတ်လား”

နွယ်သည် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် အံ့ဩသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် သမီး... ကျိုင်းထောက်နဲ့ လူကြီးက သမီး ဖေဖေဆလှိုင်းရိုထန်း အစစ်ပေါ့ကွယ်”

“အို”

နွယ်သည် အထိတ်တလန့်နှင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးတွေနှင့် အပြေးအလွှားအုပ်ကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ရှိုက်လေတော့သည်။ နွယ်ငိုတော့... မေမေကြီး ဒေါ်ခင်ထားပါ မျက်ရည်ဝဲလာတော့ သည်။

“ဖေဖေကြီးတို့ ပြောတော့ သမီးဖေဖေက သေသွားပြီဆို” နွယ်က ရှိုက်ရင်း မေးသည်။

“တကယ်တော့ သမီးရဲ့ ဖေဖေအရင်း ဆလှိုင်းရိုထန်းက မသေသေးပါဘူး။ နယ်စပ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာတွေရ ပြီး ဒုက္ခိတဖြစ်သွားတာပါ။ အဲဒီအကြောင်းကို ဖေဖေကြီးတို့ သဘောနဲ့ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖခင်ရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို သမီးသိရင် သမီးအားငယ်မှာ၊ ဂုဏ်ညှိုးနွမ်းမှာစိုးလို့ သမီးဖေဖေ ဆလှိုင်းရိုထန်းကိုယ်တိုင် သူ့ဘဝအမှန်ကို သမီးလေးကို အသိမပေး ဘို့ ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေကြီးကို ကတိတောင်းခဲ့လို့ မပြောခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့... သမီး သူငယ်တန်းကနေ ဆေးတက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့ အထိ ကုန်ကျခဲ့တဲ့ ကျောင်းစရိတ်တွေလည်း သမီးဖေဖေ ဆလှိုင်း ရိုထန်းကပဲ နှစ်စဉ်ပို့ပေးခဲ့တာလေ”

ဖေဖေကြီး ဦးသက်တင်က တစ်လုံးချင်း ရှင်းပြသည်။ နွယ် သည် လူ့လောကတွင် ဖေဖေအရင်း သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးမှန်း သိလိုက်သည့်အချိန်မှာ ဖေဖေတစ်ယောက် အကျည်းတန်လှသော ဒုက္ခိတတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်လိုက်ရတော့ ရင်ထုမနာခံစားရင်း တသိမ့်သိမ့် ငိုလေတော့သည်။

“ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေကြီး။ သမီး... သမီး... ဖေဖေကို တွေ့ ချင်တယ်”

ဖေဖေကြီးက သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

“သမီးက သမီးဖေဖေဆလောင်းရိုထန်းကို တွေ့ချင်ပေမယ့် သမီးဖေဖေက သမီးကို အတွေ့ခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး သမီး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူ့လောကမှာ လူ့တောတိုးရဦးမယ့် သမီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့လို့ပါ။ . . ”

ဖေဖေကြီးက လေသံအေးအေးနှင့် ဖျောင်းဖျာသည်။

“လူ့လောကမှာ လူတစ်ယောက်ရပ်တည်နေရတဲ့ အသက် ဟာ ဂုဏ်သိက္ခာပဲ သမီး။ ဆလောင်းရိုထန်းက သမီးရဲ့ ဖေဖေမှန်ပေ မဲ့ လူပုံအလယ်မှာ ဖခင်တစ်ယောက်အဖြစ် လက်မခံနိုင်လောက် အောင် သမီးဖေဖေဆလောင်းရိုထန်းက အခြေအနေဆိုးရွားနေတယ် လေ။ ဒီတော့ သမီးဘဝကို ငဲ့ပြီး ဖခင်ကိုယ်တိုင်ချထားခဲ့တဲ့ ကန့်လန့်ကာကို မဖွင့်ချင်ပါနဲ့တော့ သမီးရယ်။ . . ”

မေမေကြီး ဒေါ်ခင်ထားပါ နားချသည်။

နွယ်သည် ဖခင်အဖြစ်ဆိုးကို တွေးရင်းတွေးရင်း ရင်ထဲမှာ မချီတော့။ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ငိုနေမိသည်။ ဖေဖေ မေမေနှင့် ပတ် သက်ပြီး အနှောင့်အဖွဲ့မဲ့ကာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသော နွယ်အဖို့ကိုတော့ ဖေဖေ မေမေနှင့် ပတ်သက်ကာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စိတ်ရှိ လက်ရှိ ငိုနေမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၂၀)

ဇေယျာထွန်းနှင့် မေသက်နွယ်သည် မန္တလေး နို့ဘိုတယ်မှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ သတို့သား က ဆရာဝန်၊ သတို့သမီးကလည်း ဆရာဝန်မို့ မင်္ဂလာဆောင်က ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည်။ မင်္ဂလာဆောင်အပြီးမှာတော့ နွယ်က စစ်ကိုင်းကို သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါ လာရသည်လေ။ အခုလည်း ပူပူနွေးနွေး ကြင်စဦး ဇနီမောင်နံ့က ထုံးစံအတိုင်း တစ်လလောက် ဟန်းနီးမွန်းထွက်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေကြသည်။

“သားနဲ့သမီး ဟန်းနီးမွန်းက ဘယ်ကိုစီစဉ်ထားသလဲ”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ တွတ်ထိုးနေကြသော အထွန်းနှင့်ချွေးမ အသစ်ကျပ်ချွတ် နွယ်ကို ထမင်းပွဲသိမ်းနေသော အထွန်းမေမေ ဒေါ်မြရင်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“လောလောဆယ်တော့ တောင်ကြီးနဲ့အင်းလေးဘက်ကို စီစဉ်ထားတယ် မေမေ။ . . ”

အထွန်းက နွယ်ကို မျက်စေ့တစ်ဖက် မှိတ်ပြရင်း လှမ်းပြော လိုက်သည်။

“တောင်ကြီးတို့ အင်းလေးတို့ဆိုတာ သားတို့ရောက်ဖူးပြီး သား မဟုတ်လား။ သားတို့ လေးလေးစိုးက ဖေဖေနဲ့မေမေကို ချင်းတောင်အလယ်ခေါ်နေတယ်။ အဲ့ဒါ သားရဲ့လေးလေးစိုးနဲ့

ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ ချင်းတောင်လိုက်မလို့။ သားနဲ့သမီးလည်း ချင်းတောင်လိုက်ခဲ့ပါလား။ ချင်းတောင်ဆိုတာ ရောက်ခဲ့ပါဘိသနဲ့”

ဒေါ်မြရင်က စည်းရုံးရေးဆင်းလာသဖြင့် အထွန်းနှင့် နွယ်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ချင်းတောင်ဆိုသဖြင့် အထွန်းနဲ့နွယ် နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“နွယ်. . . ချင်းတောင်တဲ့ ဘယ်နှယ်လဲ”

အထွန်းက နွယ်ကိုတီးခေါက်ကြည့်သည်။

“အင်း. . . ချင်းတောင်လည်း မဆိုးပါဘူး။ မရောက်ဘူး သေးတဲ့ဒေသဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ဗဟုသုတ အသစ်အဆန်းဖြစ်တာပေါ့။ တောင်ကြီးနဲ့ အင်းလေးက နွယ်တို့ဆေးကျောင်းသား ဘဝတုန်းက ရောက်ဖူးပြီးသား မဟုတ်လား”

နွယ်ကလည်း အားတက်သရောရှိနေသဖြင့် အထွန်းပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ. . . မထူးဘူး။ သားတို့လည်း ချင်းတောင်လိုက်ခဲ့မယ် မေမေ”

“အေး ကောင်းတယ်. . . ကောင်းတယ်။ မိသားစု တစ်စုတစ်စည်းတည်းဆိုတော့ နောက်ဆံတင်းစရာ မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား။ သားတို့လေးလေးစိုးစိုးက ရုံးကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ခဏဆင်းသွားတာ မနက်ဖြန် စစ်ကိုင်းပြန်ရောက်မယ်။ စစ်ကိုင်းပြန်ရောက်ရင် ချင်းတောင် ချက်ချင်းပြန်တက်မယ်။ ဒီတော့ တစ်ခါတည်းလိုက်လို့ရအောင် ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ထားနော်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . . မေမေ”

မေမေမောင် လေးလေးစိုးက မင်းတပ်-မတူပီ မြေသားကားလမ်းကို ကတ္တရာလမ်းခင်းရေး တာဝန်ခံအင်ဂျင်နီယာမှူးအဖြစ် ချင်းတောင်ပေါ် ရောက်နေသည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်ကြာပြီဖြစ်သည်။ မင်းတပ်မြို့နှင့် မတူပီမြို့က (၁၀၂) မိုင်ဝေးသည်။ ယခုအခါ (၆၅) မိုင်အထိ ကတ္တရာလမ်းခင်းပြီးပြီ။

လေးလေးစိုး စစ်ကိုင်းပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ချင်းတောင်ပြန်တက်တော့ ဖေဖေမေမေတို့နှင့်အတူ အထွန်းနှင့် နွယ်လည်း ချင်းတောင်လိုက်ပါလာသည်။ ခရီးစဉ်တစ်ထောက်အဖြစ် ပေါက်မြို့တွင် တစ်ညအိပ်ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ ဝေလီဝေလင်းတွင် ပေါက်မြို့မှ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာကြသည်။

ပုံတောင်ပုံညာ တောင်တန်းပေါ်တက်လာကြစဉ် ပခုက္ကူဂန့်ဂေါရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရေးမှ ကားကြီးကားငယ်တွေ၊ စက်ယန္တယားကြီးတွေ အတက်အဆင်းလုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေး၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်မြင်ရတော့ နွယ်တစ်ယောက် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဝမ်းသာနေမိသည်။ ခရီးစဉ်တွင် မြင်တွေ့ရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်က ရှုခင်းအသစ်တွေကို ကြည့်ပြီး အထွန်းနှင့်နွယ်သည် တစ်လမ်းလုံး ပျော်မြူးလာကြသည်။

လေးလေးစိုးကတော့ သာယာလှပသော ချင်းတောင်၏ သဘာဝရှုခင်းတွေ၊ ရိုးသားဖော်ရွေသော ချင်းလူမျိုးတို့၏ ဓလေ့စရိုက်စသည့် အကြောင်းအရာတွေကိုသာ မမောနိုင်မပန်းနိုင် ပြောပြလာ၏။ ချင်းတောင်ရောက်ဖူးသော ဖေဖေကလွဲလျှင် အားလုံးက လေးလေးစိုးစကားကို စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။

နွယ်သည် ပုံတောင်ပုံညာတောင်တန်းပေါ် ဖြတ်ကျော်လာ စဉ် အပြောကျယ်လှသော သဘာဝတောတောင်တွေကို တမျှော် တခေါ်ကြည့်ရင်း ရင်မှာဆွတ်ပျံ့နေမိလေသည်။ ခရီးစဉ်တစ် လျှောက် မြင်တွေ့ရသည့် လူတွေ၏ ဘဝနေထိုင်ပုံကိုလည်း အမှတ် ထင်ထင် အကဲခတ်လာမိသည်။ လူတွေသည် ဒေသမတူသော် လည်း ဘဝရုန်းကန်ပုံခြင်းကတော့ အားလုံးတူနေကြနေသည်ကို သတိထားမိလာသည်။ လူအများစု ဝမ်းတထွာနှင့်မမျှအောင် ဘဝ ရပ်တည်ရေးအတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေကြသည်။ ထိုသို့ရုန်းကန် နေကြရ၍လာမသိ ပြုံးပျော်ရယ်မောခြင်းတွေ ကင်းမဲ့သော ဘဝကို လည်း ပျော်စရာပါးစရာအဖြစ် မမြင်နိုင်ကြတော့။ လောကကြီးထဲ တွင် ဆင်းရဲပင်ပန်းကြီးစွာ ရှင်သန်နေရသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်လည်း မေတ္တာထားချင်ပုံမရှိကြတော့။

နွယ်တို့စီးလာသော 'လင့်ရီဗာ' ကားကလေးသည် ယော လွင်ပြင်ကိုကျော်ကာ ချင်းတောင်ပေါ်သို့ စတက်နေ၏။ တောင် ပေါ်ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ အေးချမ်းမှု၏ အထိအတွေ့ကို စတင်ခံစားလာကြသည်။ မြေစိမ်းလေစိမ်းမို့ လေးလေးစိုးစိုးက သတိ ပေးသဖြင့် အနွေးထည်တွေ ထုတ်ဝတ်လိုက်ကြသည်။ ပခုက္ကူမှ မင်းတပ်မြို့အထိ (၉၃) မိုင်ဝေးသည်။ ယခုအခါ ကတ္တရာလမ်း ခင်းပြီးပြီဖြစ်သည်။

နွယ်တို့စီးလာသော ကားကလေး မင်းတပ်မြို့ထဲစဝင်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ။ လမ်းနံဘေး ဓာတ်တိုင်တွေပေါ်မှာ မာကျူရီလျှပ်စစ် မီးလုံးလေးတွေက ခပ်ဖျော့ဖျော့ လင်းနေ၏။ လမ်းနံဘေးတစ် နေရာမှာ လူငယ်တစ်ချို့ ဂီတာထိုင်တီးနေကြသည်။

အနောက်ပြင်အရပ်ရှိ ဆောက်လုပ်ရေးဝင်းထဲက လေးလေးစိုး နေသည့် အိမ်ရောက်တော့ ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ထမ်းအချို့က ကြိုဆိုရင်း ပစ္စည်းတွေ ကူချပေးသည်။ 'ဒီတစ်ခေါက်နဲ့တင် ချင်း တောင်လန့်သွားကြပြီ မဟုတ်လား' ဟု လေးလေးစိုးက စနေသေး သဖြင့် အားလုံးရယ်မောကြသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်း အနားယူကြပြီး ညနေပိုင်းမှာတော့ လေးလေးစိုးက ကားနှင့်ပင် မင်းတပ်မြို့၏ သဘာဝအလှကို မြို့တစ်ပတ်လိုက်ပြသည်။ အထွန်း နှင့် နွယ်ကတော့ သမရိုးကျဆန်သော တောင်ပေါ်မြို့၏ သဘာဝ အတိုင်းမို့ အထူးအဆန်းမဖြစ်ကြသော်လည်း လေးလေးစိုးပြောဖူး သည့် မျက်နှာပေါ် ပါးရဲထိုးထားသော ချင်းအမျိုးသမီးအချို့ကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ကြုံတော့ အထူးအဆန်းဖြစ်နေကြလေသည်။ ပြီးတော့ ရှုခင်းသာစခန်းပေါ်က တောင်လုပ်ပန်းတွေကို သဘော ကျနေ၏။

နောက်တစ်နေ့လည်း မိုင် (၆၀) စခန်းသွားမည့် လေးလေးစိုး နှင့်အတူ အားလုံး လိုက်ပါလာကြသည်။ နွယ်သည် ကားကလေး ပေါ်မှ တောင်တန်းတွေကို မျှော်ကြည့်ရင်း မကျွမ်းခင်က လွမ်းနှင့် သလို ခံစားနေ၏။ လေးလေးစိုးပြောသလိုပင် သဘာဝရှုခင်းတွေ က ခံစားတတ်သူတွေအဖို့ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ မင်းတပ် မြို့က ထွက်လာပြီး သိပ်မကြာလိုက်။ လေးလေးစိုးက ဒီရိုင်ဘာကို ကားခဏရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

"မမ... စခန်းလက်ဆောင်ပေးဖို့ ပန်းသီးတွေ သွားဝယ် လိုက်ဦးမယ်။ မမတို့ကော ဝယ်ဦးမလား။ သိပ်မဝေးပါဘူး။ ဟိုမှာ . . . လှမ်းတောင်မြင်ရတယ်။ ခြံထဲသွားဝယ်တော့ ဈေးသက်သာ

တာပေါ့။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လည်း စားလို့ရတယ်။ ကျွန်တော် ပန်းသီးစားချင်ရင် ဒီခြံမှာပဲ လာဝယ်တာ။ မင်းတပ်ပတ်ဝန်းကျင် မှာတော့ ဒီစိုက်ပျိုးရေးခြံ အကြီးအကျယ်ဆုံးပဲ မမ . . .”

လေးလေးစိုးက ပြောပြောဆိုဆို ကားပေါ်ကဆင်းလိုက် သည်။

အထွန်းမေမေသည် ကားပေါ်က လိုက်ဆင်းရင်း တောင် အောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ့မောင်ပြောသလိုပင် ခြံကသိပ် မဝေး။ သရက်ပင်အုပ်အုပ်တွေကြားက လူနေအိမ်ကလေးကိုပင် အတိုင်းသား လှမ်းမြင်နေရသည်။

“ဟုတ်သားပဲ သိပ်မဝေးပါဘူး။ မမတို့လည်း လိုက်ခဲ့မယ်။ လာ. . ဖေကြီး. . လိုက်သွားရအောင်။ သားနဲ့သမီးကော လိုက်ဦး မှာလား”

အထွန်းမေမေသည် ပန်းသီးလိုက်ဝယ်ဖို့ပြောရင်း ကားပေါ် က အထွန်းနှင့်နွယ်ကိုလည်း မေးလိုက်သည်။

“မလိုက်တော့ဘူး မေမေ။ သားတို့ကားပေါ်ပဲ စောင့်တော့ မယ်”

လေးလေးစိုးက ခပ်ပြေပြေဆင်းသွားသော တောင်ခြေ ကလေးအတိုင်း ဆင်းသွားသဖြင့် အထွန်းဖေဖေနှင့် မေမေလည်း နောက်ကလိုက်သွားကြလေသည်။

“အထွန်း. . ဟိုမှာ ရေအိုးစင်လေးတော့။ နွယ် ရေသွား သောက်လိုက်ဦးမယ်။ အထွန်းကော သောက်ဦးမလား”

မလှမ်းမကမ်း လမ်းနံဘေးက ရေအိုးစင်လေးကို နွယ် မြင် သွားသည်။ စိမ်းနုရောက် သင်္ဘောဆေးသုတ်ထားသော ရေအိုးစင်

လေးက ဆွဲဆောင်မှုရှိသဖြင့် နွယ်သည် ရေသောက်ချင်စိတ်ပေါ် လာကာ အထွန်းကို အဖော်စပ်ကြည့်သည်။ အထွန်းက ခေါင်းခါ နေသဖြင့် နွယ်တစ်ယောက် ကားပေါ်က သူ့ဘာသာဆင်းကာ ရေအိုးစင်ကလေးဆီ အပြေးကလေးထွက်သွားသည်။

နွယ်သည် ရေအိုးစင်နားရောက်တော့ ရေအိုးအဖုံးလေးပေါ် အသင့်ရှိနေသော ကော်ခွက်ကလေးဖြင့် ရေတစ်ခွက် ခပ်ကာ သောက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် မှတ်တမဲ့ ဖတ်လိုက်သော ရေအိုးစင် နှုဖူးစည်းစာတန်းလေးကြောင့် ရေခွက်လေးက နှုတ်ခမ်းဝ ပင် မရောက်တော့။

“ချစ်ဇနီးသက်ထားဝေအတွက်ကောင်းမှုဆိုပါလား”

နွယ်သည် နှုတ်က ရေရွတ်ရင်း မှင်သက်နေမိသည်။ ရေခွက်လေးပင် လွတ်ကျမှန်းမသိ လွတ်ကျသွားလေသည်။

နွယ်သည် ဥယျာဉ်ခြံထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အထွန်း ဖေဖေက မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေခဲ့ပြီး အထွန်းမေမေနှင့် လေးလေးစိုးက ကျိုးထောက် ထောက်ထားသော လူတစ်ယောက်ဆီ ပန်းသီးအရောင်းအဝယ် လုပ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်၏။ နွယ် သည် ကျိုးထောက် ထောက်ထားသော လူကြီးကိုမြင်တော့ လှိုက် ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဖေဖေ. . . ဖေဖေ. . .”

နွယ်တစ်ယောက် နှုတ်က ဖေဖေခေါ်ရင်း တောင်ခြေလမ်း ကလေးအတိုင်း ပြေးဆင်းသွားသဖြင့် အထွန်းလည်း ကားပေါ်က ကမန်းကတမ်းဆင်းကာ ပြေးလိုက်သွားသည်။

“ဖေဖေ. . . ဖေဖေ”

နွတ်က တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း ပြေးဆင်းလာသော နွယ်ကို အထွန်းဖေဖေနှင့် မေမေက အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။ ကျိုင်းထောက် ထောက်ထားသော လူကြီးသည် နွယ်ကို မြင်သွားကာ တစ်စုံတစ်ရာကို တအံ့တဩ ရေရွတ်ရင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ပြီးမှ သတိရကာ ထွက်ပြေးဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် နွယ်က သူတို့အနားကို ချက်ချင်း ရောက်လာသဖြင့် ထွက်ပြေးဖို့ နောက်ကျသွားသည်။

“ဖေဖေ . . . သမီး မေသက်နွယ်လေ . . .”

နွယ်က ဝမ်းသာအားရနှင့် ကျိုင်းထောက် ထောက်ထားသော လူကြီးကို အတင်းပြေးဖက်ဖို့လုပ်တော့ . . .

“အို . . . ဟို . . . ဟို . . . သမီး . . . လူမှားမယ် . . . လူမှားမယ် . . .”

ကျိုင်းထောက် ထောက်ထားသော လူကြီးက မျက်နှာချင်းဆိုင် မခံဘဲ ပြန်လှည့်သွားသည်။

“ဖေဖေ . . . ဖေဖေဘဝကို ဖုံးကွယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့။ သမီးအကြောင်းစုံ သိခဲ့ပါပြီ။ သမီးက ဦးဆလင်းရိုထန်းနဲ့ ဒေါ်သက်ထားဝေတို့က မွေးဖွားလိုက်တဲ့ သမီးအရင်းအခေါက်ခေါက် မေသက်နွယ်လေ။ လောကမှာ ဖေဖေကို ဖေဖေတော်ရလို့ ဂုဏ်ငယ်ချင် ငယ်သွားစမ်းပါစေ။ သမီးဖေဖေက သမီးဖေဖေပဲဖြစ်မယ်။ ဖေဖေဘဝကို ဖုံးကွယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့ ဖေဖေရယ် . . .”

နွယ်သည် ဝမ်းနည်းမဆုံးဖြစ်ကာ တသိမ့်သိမ့်ငိုနေသဖြင့် ဆလင်းရိုထန်းရင်မှာ မချီတော့။

“သမီး . . .”

ဆလင်းရိုထန်းက ဆိုနှင့်နှင့်ကြီး ခေါ်လိုက်သည်။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မျက်ရည်တွေက မတားနိုင် မဆီးနိုင် စီးကျလာသည်။ ဆလင်းရိုထန်းသည် သမီးမေသက်နွယ်နှင့် အမှတ်မထင်ပြန်ဆုံကာ ဝမ်းသာမိသော်လည်း အကျည်းတန်လှသော မိမိဘဝအတွက် ဝမ်းနည်းရပြန်သည်။

“ဖေဖေ . . .”

နွယ်သည် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ခေါ်ရင်း ဖေဖေဆလင်းရိုထန်းရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်ကာ တသိမ့်သိမ့် ငိုပြန်သည်။

“မငိုနဲ့တော့ သမီးရယ် . . . အခု ဖေဖေနဲ့သမီး ပြန်ဆုံကြပြီပဲ။ မငိုပါနဲ့တော့နော် . . .”

ဆလင်းရိုထန်းက နွယ်ကိုချော့ရင်း တယုတယ ထွေးပိုက်လိုက်လေသည်။

“ညီလေးက . . . ဆလင်းရိုထန်း မဟုတ်လား”

နွယ်သည် အသံရှင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အထွန်းဖေဖေ ဖြစ်နေ၏။ အထွန်းဖေဖေက တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့တိုးလာသည်။

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆလင်းရိုထန်းပါ”

ဆလင်းရိုထန်းက အထွန်းဖေဖေကို ဇဝေဇဝါကြည့်ရင်း ဖြေလိုက်သော်လည်း ပါဝါမျက်မှန်အထူကြီးနှင့် တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးဖြူနေသော သက်ကြားအို တစ်ယောက်ဆိုသည်ထက် ပို၍မသိချေ။

“ဟာ . . . ညီလေးက ဆလင်းရိုထန်းကိုး။ အခုလိုမမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ရတာ ငါသိပ်ဝမ်းသာတယ်ကွာ။ ငါ မတူပီမြို့နယ်

ဆရာဝန်ကြီး ဦးကောင်းမင်းလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ် (၂၀) ကျော်က ချင်းတော်လှန်ရေးစခန်းကနေ ညီလေးတို့ ကယ်လိုက်လို့ လွတ်မြောက်လာခဲ့တဲ့ မတူပီမြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး ဦးကောင်းမင်းလေ”

အထွန်းဖေဖေက ဆလောင်းရိုထန်းလက်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲယူလိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် ဆလောင်းရိုထန်းတစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဪ... မတူပီမြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးလုပ်ခဲ့တဲ့ ဦးကောင်းမင်းပါလား။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ပြန်တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာလို့မဆုံးဘူး။ အိမ်မက်မက်နေသလားလို့တောင် အောက်မေ့မိတယ်။ ဆရာက တအားကျသွားတော့ ရုတ်တရက် မမှတ်မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဆလောင်းရိုထန်းစကားကြောင့် အထွန်းဖေဖေဦးကောင်းမင်းသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးလိုက်၏။

“ငါလည်း အဲဒီကတည်းက ပြည်မပြန်ပြောင်းသွားတာ အခုမှ ချင်းတောင် ပြန်ရောက်ဖူးတော့တယ်။ အခုတော့ အသက်ကြီးလာပြီး ကျန်းမာရေးလည်း သိပ်မကောင်းတာနဲ့ ဆရာဝန်အလုပ်က အနားယူလိုက်ပြီလေ။ ငါသတင်းကြားတာတော့ ညီလေးက အလယ်တန်းပြနဲ့ နယ်ပြောင်းသွားသလိုလို၊ ကွယ်လွန်သွားသလိုပဲ ကြားခဲ့တာ။ အခုလို ပြန်တွေ့ရတော့လည်း ဝမ်းသာစရာပဲ”

ဦးကောင်းမင်းကို ကြည့်ရင်း ဆလောင်းရိုထန်း ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ နွယ်က...”

“နွယ်က ငါ့ချွေးမလေး။ နွယ်ကို ဦးသက်တင်နဲ့ ဒေါ်ခင်ထားတို့ရဲ့ အငယ်ဆုံးသမီးပဲ အောက်မေ့နေတာ။ လတ်စသတ်တော့ ညီလေးသမီးဖြစ်နေတာကိုး။ အင်း... လောကကြီးက သိပ်ဆန်းကြယ်တယ်ဆိုတာ ငါတော့ ယုံသွားပြီ။ သူက ငါ့မွေးစားသား။ သူ့အဖေအရင်းက မေဂျာခိုင်ကမ်းလေ”

ဦးကောင်းမင်းက ပြောပြောဆိုဆို အနားမှာရပ်နေသော အထွန်းပုခုံးကို ဖက်ပြလိုက်သည်။

“ဗျာ... သူက မေဂျာခိုင်ကမ်းသား... ဟုတ်လား”

ဆလောင်းရိုထန်းသည် အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩနေလေသည်။ နွယ်ပင် အံ့ဩသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်... မေဂျာခိုင်ကမ်းရဲ့ သားပဲ။ အခုတော့ ညီလေးရဲ့ သားမက်ပေါ့ကွာ။ မွေးစားသားဆိုပေမဲ့ ကျန်တဲ့သားသမီးနဲ့ မခြားပါဘူး။ သိပ်လိမ္မာလို့ မွေးစားရကျိုးလည်း နပ်တယ်။ စာလည်းတော်တယ်။ အခုတော့ ဆရာဝန်ပညာ အမွေကိုပါ ပေးလိုက်ပြီလေ”

ဆရာဝန်တဖြစ်လဲ အထွန်းမွေးစားဖေဖေ ဦးကောင်းမင်းက ဝမ်းသာအားရ ပြောပြနေသဖြင့် ဆလောင်းရိုထန်းလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဝမ်းသာနေရင်း အထွန်းကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေမိသည်။

“သား... အထွန်း။ ဒီဦးဦးက ဦးဆလောင်းရိုထန်းတဲ့။ ဖေဖေမတူပီမြို့မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်တုန်းက ဖေဖေတို့ဆေးအဖွဲ့ ရွာတွေဆင်းပြီး ဆေးကုသနေတုန်း ဖေဖေတို့အဖွဲ့ကို ချင်းသူပုန်တွေက ဖမ်းသွားတယ်။ ဖေဖေတို့ ချင်းသူပုန်စခန်းက ထွက်ပြေးလာ

တော့ ချင်းသူပုန်ကနေ ခွဲထွက်လာတဲ့ သားရဲ့ဖေဖေအရင်း မေဂျာ ခိုင်ကမ်းနဲ့ ဒီဦးဦးကပဲ ဖေဖေတို့ဆေးအဖွဲ့နဲ့ သားရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာပေါ့။ သားဖေဖေ မေဂျာခိုင်ကမ်းက တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံး ခဲ့ပြီး ဒီဦးဦးကတော့ သားမြင်တဲ့အတိုင်း ဒုက္ခိတဖြစ်သွားတယ်။ အင်း... အခုတော့ သားရဲ့ဖေဖေ တော်သွားပြီပေါ့... ”

ဦးကောင်းမင်းက ဆက်လက်ရှင်းပြသည်။ အထွန်းမွေးစား မေမေနှင့် လေးလေးစိုးက သက်ပြင်းတွေချရင်း ပြုံးနေကြသည်။ အထွန်းက သူ့မွေးစားဖေဖေ ဦးကောင်းမင်းကို တစ်လှည့်၊ မွေးစား မေမေ ဒေါ်မြရင်ကို တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း မျက်စေ့လည်နေ၏။

“ဒါ... ဒါဆို သားက ဖေဖေတို့ရဲ့ သားအရင်း မဟုတ်ဘူး ပေါ့”

အထွန်းက နားမလည်သေးသလို ပြန်မေးသည်။

“သားက ဖေဖေတို့ရဲ့ မွေးစားသား။ ဒါပေမယ့် သားအရင်း နဲ့မခြား မွေးစားခဲ့တာပါ။ သားကို ဖေဖေချင်းတောင်က ခေါ်လာ တုန်းက သုံးနှစ်ကျော်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ သားက ငယ်သေးတော့ မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သားစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ သားရဲ့ငယ်ဘဝကို မပြောပြခဲ့ဘူး။ ကျန်တဲ့ သားသမီးတွေလည်း သားရောက်ပြီးမှ မွေးကြတာဆိုတော့ သားကို အစ်ကိုရင်းလို့ပဲ အောက်မေ့ကြတာလေ။ အခုတော့ ပြောပြရမယ့် အခြေအနေမို့ ပြောပြလိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် မွေးစားသားဆိုပြီး သား အားငယ် စရာ မလိုဘူး။ သားအထွန်းဟာ ဖေဖေတို့ရဲ့ သားအထွန်းပဲဖြစ် ရမှာပေါ့... ”

အထွန်းမွေးစားဖေဖေက အထွန်း၏ဘဝမှန်ကို ပြောပြ လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အထွန်း အားမငယ်အောင် အထွန်းပခုံးကို ဖက်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“သား... ”

ဆလှိုင်းရိုထန်းက အထွန်းကိုဖက်လိုက်ရင်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ အထွန်းနှင့်နွယ်ကို တစ်ဖက်တစ် ချက်စီ ဖက်ထားရင်း ပီတိဖြစ်နေမိသည်။

“ဪ... သံသရာဆိုတာ ဒါပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ကြ ဖြစ်ခဲ့ ကြ ရေစက်မကုန်လို့ ပြန်ဆုံကြရတာနော်။ အခုတော့ ဖေဖေတို့ ဘဝတွေကို ဖုံးကွယ်နေတဲ့ အတိတ်က ကန့်လန့်ကာတွေလည်း ကွယ်ပျောက်သွားပြီ။ ဖေဖေသိပ်ဝမ်းသာတယ်ကွာ”

ဆလှိုင်းရိုထန်းက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောလိုက်သည်။

“သမီး... ဟိုးက ရွာလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်စမ်း”

နွယ်တစ်ယောက် ဖေဖေဆလှိုင်းရိုထန်း လက်ညှိုးထိုးပြရာ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်ကျောလေးပေါ် တည်ထားသော ရွာလေးတစ်ရွာကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“အဲ့ဒါ... လှေကောင်းရွာတဲ့။ သွပ်မိုးဖြူဖြူလေးက ရွာရဲ့ မူလတန်းကျောင်းလေးပေါ့။ အဲ့ဒီကျောင်းလေးမှာ သမီးရဲ့မေမေက ဖေဖေနဲ့အတူ အဲဒီရွာပတ်ဝန်းကျင်က ကလေးတွေကို စာသင်ပေး ခဲ့တာလေ... ”

နွယ်သည် လှေကောင်းရွာလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း အံ့ဩ နေပြန်သည်။

“ဪ... မေမေက အဲဒီရွာကလေးမှာ ဆရာမလုပ်ခဲ့တာ လား... ”

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့။ သမီးတို့ မပြန်သေးဘူးဆိုရင် သမီး မေမေ အုတ်ဂူလေးကို ဖေဖေလိုက်ပို့ပေးဦးမယ်။ ဪ... သမီး တင်မဟုတ်ဘူး။ မတူပီက သားအထွန်းရဲ့ အဖေအုတ်ဂူကိုလည်း လိုက်ပို့ပေးဦးမယ်”

ဆလောင်းရိုထန်းက အားတက်သရော ပြောနေသည်။

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်။ ငါတို့လည်း ဒီမင်းတပ် မြို့မှာ တစ်ပတ်လောက်နေမယ်ဆိုတော့ မတူပီ အရောက်သွားချင် တာ။ ဒီတော့ မတူပီသွားတဲ့နေ့ကျရင် ညီလေးလည်း တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့လေ”

အထွန်းမွှေးစားဖေဖေကလည်း ဝမ်းသာအားရခေါ်နေ သဖြင့် ဆလောင်းရိုထန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အထွန်းနှင့် နွယ်လည်း ဝမ်းသာနေကြ၏။ အထွန်းမွှေးစားမေမေနှင့် လေးလေးစိုး လည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဝမ်းသာနေကြလေသည်။

အခန်း (၂၁)

ဆလောင်းရိုထန်းအဖို့တော့ သမီးလေး မေသက်နွယ်နှင့် ပြန် လည်ဆုံတွေ့ရခြင်းသည် ပြန်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မျှော်လင့် မထားခဲ့သော အဖိုးတန်ရတနာတစ်ခုကို ပြန်တွေ့ရလို့ အတိုင်း မသိ ဝမ်းသာနေမိလေသည်။ သို့သော် သည်လိုအချိန်မှာ ဝေသာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိမည်ဆိုလျှင်ဟူသည့် အတွေးက သူ့နှစ်လုံးသား တွေကို နာကျစေပြန်တော့ ရင်နာရပြန်သည်။

ပြီးတော့ မြေးလေးကိုတွေ့ချင်စိတ်ဖြင့် တစ်ချိန်လုံး တစ်တမ်းတတ ဖြစ်နေခဲ့သော နူးနူးတစ်ယောက် သူ့မြေးလေးကို တွေ့မသွားခဲ့ရှာပေ။ နူးနူးကား လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ခန့်ကပင် လူကြီး ရောဂါဖြင့် ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သည့်အတွက် တော့ ဆလောင်းတစ်ယောက် တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းပါ။

အခုတော့ သမီးတို့မိသားစုသည် ချင်းတောင်ပေါ်သို့ တကယ်ပင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ သမီးလေး ချင်းတောင်ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် တမလွန်ရောက်သမီးလေးမေမေ သက်ထားဝေ၏ အုတ်ဂူဆီသို့ လိုက်ပို့ဖြစ်သည်။ သမီးလေးနွယ်ကလည်း ရောက် တုန်းရောက်ခိုက် ဖြူသလား၊ မည်းသလားပင် မမြင်ဘူးလိုက်ရ သည့် သူ့မေမေအတွက် ရည်စူးကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဆွမ်း ကပ်၍ ကုသိုလ်ပြုခဲ့သေးသည်။ ပြီးတော့ မတူပီမြို့သို့ အရောက်

သွားကာ အထွန်းဖေဖေအရင်း မေဂျာခိုင်ကမ်းအုတ်ဂူကိုလည်း လိုက်ပို့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အချိန်တန်တော့ သမီးလေးတို့မိသားစုတစ်တွေ အိမ်ပြန်ရ တော့မည်မဟုတ်ပါလား။ သမီးတို့ ပူပူနွေးနွေး ကြင်စဦးဇနီး မောင်နှံကတော့ သူ့ကို ပြည်မလိုက်ခဲ့ဖို့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်နေ ကြသည်။ ဆလိုင်းအဖို့ ပြည်မလိုက်ရကောင်းမလား၊ မလိုက်ရ ကောင်းမလားဆိုသည်ကို ယခုထိ ပြတ်ပြတ်သားသား မဆုံးဖြတ်နိုင် သေးချေ။ သမီးတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံးက ကျန်ရှိနေသေး သည့် ဘဝသက်တမ်းအတွက် လုံးဝတာဝန်ယူပါရစေဟု ထပ်ခါ တလဲလဲ အာမခံနေကြသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို လွယ်လွယ်ချချတော့မရ။ ထို့ကြောင့် သမီးတို့ဇနီးမောင်နှံအား တိကျသောအဖြေကို မပေးနိုင်သေးချေ။ ပြီးတော့ အကန့်အသန့် အနှောင်အဖွဲ့တို့ နောက်ပိုင်းမှာ ရှိသေး သော သူ့ဘဝကို လွယ်လွယ်နှင့် ဥပေက္ခာပြု၍ မရနိုင်မှန်းတော့ နားလည်ထားခဲ့ပါသည်။

တစ်ဖက်ကတွေးပြန်တော့ ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်ခဲ့ရမှုများ၊ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ခဲ့ရမှုများ၊ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်း နှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းများ စသည်တို့သည် ပျောက်ကွယ်ပြီးဆုံးသွား သော်လည်း မတည်ငြိမ်သောဘဝကို အထီးကျန်ဆန်စွာ ရုန်းကန် ရင်း ကုန်ဆုံးမည့်အချိန်တွေအတွက် သမီးလေးနှင့်အတူ နေချင် မိပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း လောကတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီး သော အဖြစ်ဟောင်းတွေကို အသစ်တဖန်ပြန်လည်ပြင်ဆင်ခွင့် မရတာလောက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတာမရှိဟု သူမကြာ မကြာတွေမိရင်း ဘဝကို အားမလိုအားမရ ခံစားရပြန်သည်။

မေသက်နွယ်ကော။ နွယ်ဘဝတစ်လျှောက် ဖေဖေ မေမေ ဟူသောဝေါဟာရနှင့် ထိုဖေဖေမေမေတို့၏ မိဘမေတ္တာတရား သည် အစအနလေးမျှပင် ပြန်လည်ဆက်စပ်၍ မရနိုင်တော့သော တိမ်မွေ့တိမ်စတွေကို ကွယ်ပျောက်နေခဲ့လေသည်။ ငယ်စဉ် ကတည်းက မိဘမဲ့ဘဝဖြင့် ကြီးပြင်းလာရသော်လည်း ဖေဖေကြီး ဦးသက်တင်နှင့် မေမေကြီး ဒေါ်ခင်ထားတို့၏ ဟာကွက်ကင်းသော မေတ္တာတွေကို ရရှိခဲ့သည့် မပြင်တစ်ချိန်လုံး ပညာရေးဘက်ကိုသာ အာရုံစိုက်လာရသဖြင့် မိဘမဲ့ခြင်း၊ မမဲ့ခြင်းတို့သည် နွယ်ဘဝမှာ ပြောစမှတ်ကြီးဖြစ်အောင် နေရာမယူခဲ့ချေ။

သို့သော် မကြာသေးသော ကာလလေးကမှ သူငယ်ချင်း နီလာမော်ဆီက ရရှိခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံကို အကြောင်းပြုကာ လောက ကြီးထဲတွင် ဖေဖေအရင်းခေါက်ခေါက် သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေး သည်ဆိုသည်ကို နွယ်သိခွင့်ရခဲ့လေသည်။ သို့သော် နွယ်သိခွင့်ရ လိုက်သော မွေးသဖခင်ဖေဖေက အကျဉ်းတန်လှသော ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုစဉ်ကတည်းက နွယ် တစ်ယောက် ဖေဖေဆလိုင်းရိုထန်းကို အရမ်းတွေ့ချင်နေခဲ့မိလေ သည်။

သို့သော် ဖေဖေကြီးဦးသက်တင်နှင့် မေမေကြီးဒေါ်ခင်ထား တို့က နွယ်ဖေဖေဆလိုင်းရိုထန်း၏ အားနည်းချက်များကို မဆက်ဆံ ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ပမာ တွေ့ချင်စိတ်ကုန်ခန်းသွား အောင် တဖွဖွနားချခဲ့ကြပါသည်။ နွယ်နေဖြင့်လည်း အနေဝေး သွေးအေးဆိုသကဲ့သို့ ဒုက္ခိတဘဝနှင့် ချင်းတောင်တန်း၏ ဘယ် နေရာ ဘယ်ဒေသတွင် ရှိနေမှန်း တိတိကျကျမသိရသော ဖေဖေ

ဖြစ်သူကို တွေ့ချင်စိတ်က မသိမသာ သွေးအေးနေခဲ့တာတော့ အမှန်ပါ။

သို့သော် ဘဝရေစက်ကား သည်မျှနှင့် အဆုံးမသတ်ခဲ့ချေ။ မဝံ့မရဲနှင့် မျှော်လင့်ခဲ့မိသော်လည်း လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော တစ်နေရာတွင် ဖေဖေဆလောင်းရိုထန်းနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ဖေဖေဆလောင်းရိုထန်းနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရခြင်းသည် နွယ်အဖို့တော့ ပြောမပြတ်အောင်ပင် ပျော်စရာကောင်းခဲ့လေသည်။

ပြီးတော့ ဖေဖေဆလောင်းရိုထန်းက သုဿာန်သို့ လိုက်ပို့သဖြင့် ဘဝတစ်ခုလုံး၏ အစွန်းဆုံးတစ်နေရာတွင် ခိုနားနေမည့် မေမေဒေါ်သက်ထားဝေ၏ အုတ်ဂူလေးကိုလည်း ကန်တော့ခွင့်ရကာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ခံစားခဲ့ရလေသည်။ ပြီးတော့ ကြုံတုန်းကြုံခိုက် မမြင်ဘူးလိုက်ရသည့် မေမေဒေါ်သက်ထားဝေအတွက် ရည်စူးကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သံဃာတော်တွေနှင့် ကိုရင်တို့အား ဆွမ်းကပ်၍ အမျှဝေခဲ့ပါသည်။ မေမေ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

တစ်ခါ မင်းတပ်မြို့နှင့် မိုင်တစ်ရာကျော်ဝေးသော မတူပီမြို့သို့ အရောက်သွားကာ နွယ်လိုပင် အထွန်းဖေဖေအရင်း မေဂျာ ခိုင်ကမ်းဆိုသူ၏ အုတ်ဂူလေးအား သွားရောက်၍ ကန်တော့ခဲ့ကြသည်။ သည်တုန်းက အထွန်းတစ်ယောက် ဖေဖေအုတ်ဂူကိုကန်တော့ရင်း တိတ်တဆိတ်ဝမ်းနည်းလာကာ ငိုကြွေးခဲ့သဖြင့် နွယ်ပါရော၍ ငိုကြွေးခဲ့မိလေသည်။

အခု အထွန်းနှင့် နွယ်တို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးအဖြစ် ချင်းတောင်ပေါ်သို့ ရောက်နေသည်မှာ တစ်ပတ်ပင်ကျော်လာခဲ့ပြီ။ ဆေးကျောင်းပြီးစ နွယ်နှင့်အထွန်းတို့ ပြည်သူ့အတွက် တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ရပါဦးမည်။ သမိုင်းပေးတာဝန်ဟူသော ဝတ္တရားက သည့်ထက်ပို၍ ပျားရည်ဆမ်းခွင့်မပြုချေ။

ပြီးတော့ ဖေဖေဆလောင်းရိုထန်းကိုပါ တစ်ပါတည်းခေါ်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ကံကြမ္မာက မေမေနှင့် ဆုံစည်းခွင့်မပေးခဲ့ပေမယ့် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးသည့် ဖေဖေကိုတော့ ရာသက်ပန် ပြုစုစောင့်ရှောက်ချင်ပါသည်။ ဖေဖေဆလောင်းရိုထန်းက နွယ်ညာရေးမှာ တစ်တပ်တစ်အား ကျားကန်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

နွယ်ကသာ ဖေဖေဆလောင်းရိုထန်းကို ပြည်မသို့ အပြီးအပိုင်ခေါ်လာဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေသော်လည်း ဖေဖေဆီကနွယ်နှင့် လိုက်ရေး မလိုက်ရေး ယခုထိအဖြေမရသေးချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေကိုတော့ နွယ်နှင့်လိုက်ခဲ့ရန် မဖြစ်မနေ နားချဖို့ နွယ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့လည်း ငယ်စဉ်ဘဝဟူသည် အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာပြန်ကြသွားသော မှန်စများလိုပင် ပြန်လည်ဆက်စပ်၍ ယူ၍မရတော့မှန်း၊ နုနယ်ပျိုမြစ်ခြင်းတို့သည်လည်း အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ စီးကျသွားသော ရေတံခွန်ကဲ့သို့ ကုန်ဆုံးသွားတတ်မှန်း၊ ဦးကောင်းမင်းတစ်ယောက် နားလည်ထားမိပါသည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါ လောကကြီးသည် လက်ဖျားခါရလောက်အောင် ဆန်းကြယ်တတ်ကိုတော့ သူတစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးပါ။

ဒေသကျမ်းမာရေးအတွက် လူငယ်ဆရာဝန်ဘဝဖြင့် သည် ချင်းတောင်တန်းပေါ် ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည့် (၂) နှစ်တာဟူသော နေ့ ရက်များသည် တကယ်တမ်းမူ ပြောပလောက်သော ကာလများ တော့မဟုတ်။ သို့သော် ဦးကောင်းမင်းအဖို့တော့ သေရာပါဒဏ်ရာ တစ်ခုပမာ မည်သည့်အခါမျှ မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်တော့သည့် ကာလများပင်ဖြစ်လေသည်။

တစ်ချိန်လုံး မြူခိုးတွေဖြင့် ဝေဆိုင်းနေတတ်သည့် တောင် တန်းတွေကို သူချစ်သည်။ ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းမဲ့ကာ ပကတိ ရိုးသားဖြူစင်ကြသော သွေးချင်းတို့ကို သူချစ်သည်။

ပြီးတော့ ချင်းတိုင်းရင်းသားတို့၏ ရဲစွန်းသတ္တိကိုလည်း သူ လေးစားသည်။ ချင်းတိုင်းရင်းသားတို့သည် မြန်မာပြည်၏ အမျိုး သားလွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲများတွင် ခေတ်အဆက်ဆက်က စွမ်းစွမ်းတမံ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နိုင်ငံသူရဲကောင်း တွေ အမြောက်အများ ပေါ်ထွန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် မတူပီမြို့နယ်က ချင်းတိုင်း ရင်းသား ဗိုလ်ကြီးတိုက်ချွန်းသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ရဲစွမ်းသတ္တိဆိုင် ရာ အမြင့်မားဆုံးဘွဲ့ဖြစ်သည်။ အောင်ဆန်းသူရိယဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ သည်။ ထိုအောင်ဆန်းသူရိယဘွဲ့ကို သက်ရှိထင်ရှားရရှိခဲ့သူမှာ လည်း မြန်မာပြည်တွင် သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိခဲ့လေသည်။

ရဲစွမ်းသတ္တိဆိုင်ရာ ဒုတိယအမြင့်မားဆုံးဖြစ်သည့် သီဟသူရ ဘွဲ့ကို မင်းတပ်ချင်းတိုင်းရင်းသား ဗိုလ်ကြီးသန်းထူးနှင့် တီးတိန် ချင်းတိုင်းရင်းသား တပ်သားဝန်လျှံမန်းက ရရှိခဲ့သည်။ သူရဘွဲ့၊ သူရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင်ဘွဲ့၊ ရဲသီဟဘွဲ့ရရှိသူများကား အမြောက်

အများပင် ရှိလေသည်။ ဦးကောင်းမင်းကတော့ ချင်းပြည်နယ်ကို သူရဲကောင်းတို့ ပြည်နယ်ဟု ဂုဏ်ပြုခေါ်ဝေါ်ခဲ့လေသည်။

အခုတော့ ဦးကောင်းမင်းတစ်ယောက် သည်ချင်းတောင်တန်း ပေါ် နောက်တစ်ခါ ရောက်ရပါစေလို၏ဟု ဆုမပန်ခဲ့ဘဲနှင့် ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ ဘယ်ဘဝ က ရေစက်လည်းတော့ မသိနိုင်ပါ။ တစ်ချိန်က နယ်စပ်တစ်နေရာ တွင် မိမိအသက်အား သက်စွန့်ဆံဖျား ကယ်ခဲ့ဖူးသည့် ဆလိင်းရိုထန်း က အခုမိမိနှင့် ခမည်းခမက် လာတော်နေပြန်၏။ ကံကြမ္မာ၏ ဆန်းကြယ်ပုံကို ဩချမိတာတော့ အမှန်ပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးကောင်းမင်း ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရလေသည်။

အထွန်း (ခေါ်) ဇေယျာထွန်းသည် သူ့ဘဝကို အံ့ဩငေးမော နေမိလေသည်။ သည်ချင်းတောင်တန်းပေါ်ရောက်မှ ဘဝကို တစ် ကနေ ပြန်စရသလို ခံစားနေမိ၏။ တစ်ချိန်လုံး ဖေဖေ မေမေ အရင်းဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့သော ဦးကောင်းမင်းနှင့် ဒေါ်မြရင်က မွေးစားဖေဖေနဲ့ မေမေတဲ့။ ပြီးတော့ လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ ကျော်က နယ်စပ်တစ်နေရာတွင် ကျဆုံးခဲ့သည့် တော်လှန်ရေး သမားတစ်ဖြစ်လဲ မေဂျာခိုင်ကမ်းဆိုသူက မိမိ၏ ဖခင်အရင်းတဲ့။ ပြီးတော့ မိမိ လူမမယ်အရွယ်က မိမိအသက်နှင့် မွေးစားဖေဖေ ဦးကောင်းမင်းအသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးသူ ဦးဆလိင်းရိုထန်းဆိုသူက အခု မိမိ၏ ယောက္ခထီး ဖြစ်နေလေသည်။ အဖြစ်က အိမ်မက်ဆန် လွန်းလှသည်။ သို့သော် အိမ်မက်မဟုတ်ချေ။ တကယ်ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၂၂)

အရှေ့ရိုးမတောင်တန်းများပေါ် မေးတင်၍ ပြာဆင်းလာသော နေရောင်ခြည်သည် မင်းတပ်မြို့၏ နွေခနဲနက်ခင်းကို နွေးထွေးစပြုလေပြီ။ သည်နံနက်ခင်းတွင် နွယ်တို့ မိသားစုတစ်တွေ ပြည်မသို့ ပြန်ကြတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေဆလောင်းရိုထန်း နေထိုင်သည့် ဘဝသစ်ရပ်ကွက်သို့ ခပ်စောစောပင် ထွက်လာကြလေသည်။

“ဦး . . . ကျွဲ”

အိမ်ရှေ့တွင် ကားဘရိတ်ကို ရုတ်တရက်အုပ်လိုက်သံကြားသဖြင့် ဆလောင်းရိုနိမ့်တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့သို့ အပြေးလေး ထွက်သွားသည်။ ဆလောင်းရိုနိမ့်က ဆလောင်းရိုထန်း၏ ညီငယ်ဖြစ်သည်။

“လေးလေး . . ဖေဖေရော . . ဖေဖေရော”

နွယ်သည် ကားရှေ့ခန်းမှ ဆင်းလာရင်း အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

“ဪ . . သမီးဖေဖေက မြို့အထွက် ကြိုဆိုပါ၏ မုဒိဦးနားမှာ စောင့်မယ်ဆိုပြီး ဝေလီဝေလင်းကတည်းက ထွက်သွားပြီလေ”

“ဪ . . ဟုတ်လား . . ဒါဆို သမီးတို့ အခုပဲ လိုက်သွားတော့မယ် လေး . . လေး”

နွယ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကားပေါ်က ကမန်းကတမ်း ပြန်တက်ကာ ဒရိုင်ဘာအား မြို့အထွက်သို့ တန်းမောင်းခိုင်းလိုက်

သည်။ မြို့အထွက်မုဒ်ဦးနှင့် နီးလာတော့ ကျိုင်းထောက်တစ်ဖက်ကို အားပြုရင်း ချိုးချင်းရိုးရာဝတ်စုံနှင့် ဣန္ဒြေရရ ရပ်စောင့်နေသော ဖေဖေကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် မြင်နေရသဖြင့် နွယ် ဝမ်းသာသွား သည်။

ဖေဖေအနားရောက်တော့ ကားလေးက အသာလေး ထိုးရပ် သွားသည်။ အထွန်းနှင့် နွယ်ကားပေါ်က ဆင်းလာတော့ ဖေဖေက အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုနေ၏။ သို့သော် ဖေဖေအပြုံးက အားအင်တွေ မဲ့နေမှန်း နွယ် သတိထားမိလိုက်သည်။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ဦးကောင်းမင်းနှင့် ဒေါ်မြရင်ပါ ကားပေါ်က ဆင်းလာကြသည်။

“ပါပါ. . သွားကြစို့”

နွယ်က ပါပါဆဲလင်းရိုထန်းလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ပြေး ဖက်ရင်း ခေါ်နေ၏။ ပါပါဆဲလင်းရိုထန်းက နွယ်ကို ရီဝေစွာ ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးချနေသည်။

“ပါပါ ဘာငေးနေတာပဲ. . ကားပေါ်တက်လေ”

နွယ်က ဆဲလင်းရိုထန်းလက်မောင်းကို အသာလှုပ်ရင်း ခေါ် နေပြန်သည်။

“လိုက်ခဲ့ပါ ပါပါရယ်. . ဥယျာဉ်လုပ်ငန်းကို လေးလေးရိုနိမ်း က ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒီမှာ နောက်ဆံတင်းစရာ ဘာရှိလို့လဲ ပါပါရယ်. . ”

အထွန်းကပါ တောင်းတောင်းပန်ပန် ခေါ်နေပြန်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ ညီလေးကလဲ။ ညီလေးအတွက် ဒီမှာ နောက် ဆံတင်းစရာ ဘာရှိတော့လို့လဲ။ သားနဲ့သမီးကလည်း တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ယူနေကြပြီပဲ ဥစ္စာ. . ”

အထွန်းမွေးစားဖေဖေ ဦးကောင်းမင်းကလည်း လူကြီး တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဝင်၍ ကူပြောပေးသည်။ အားလုံးက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်နေတော့ ဆဲလင်းရိုထန်းအဖို့ အားနာစရာကြီး ဖြစ်လာသည်။

“ဆရာကြီး. . . သားက စာသိပ်တတ်ချင်တာ ဆရာကြီး ရယ်။ ပါပါနဲ့ နဲ့နူးက သားကို ကျောင်းထားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာကြီးမရှိရင် သား စာမတတ်တော့ဘူးပေါ့”

အားငယ်သံလေးနှင့် ပြောလာသော ဆယ်နှစ်အရွယ် ကီးထန်း ၏ မျက်နှာလေးက သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ ကီးထန်းလေး မှာ သူ့မိဘတွေက ကျောင်းမထားနိုင်သဖြင့် ဆဲလင်းရိုထန်း၏ စေတနာ့စာသင်ပိုင်းလေးကို အားကိုးနေရသူဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီး. . သမီးမှာ ပါပါနဲ့နဲ့နူးနှစ်ယောက်စလုံးရှိတော့ တာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးက စာသိပ်ဖတ်တတ်ချင်တာပဲ ဆရာကြီး။ ဆရာကြီး ပြည်မလိုက်သွားရင် သမီးတို့ ဘယ်သူဆီ စာသင်ရမှာ လဲ. . ”

ငိုမဲ့ ငိုမဲ့နှင့် မျက်ရည်ခံထိုးလာသော ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် လိုင်လိုင်၏ အားကိုးရာမဲ့ စကားသံတွေလည်း သူ့ရင်မှာ မချို။ ပြီးတော့ ကီးထန်းလေးနှင့် လိုင်လိုင်တို့လိုပင် တိုးလျှိုး တောင်းပန် အသနားခံလာသော သူ့စာသင်ပိုင်းက ကလေးများ။ သို့သော် မည်သည့်ကလေးကမျှ သူ့ကို ပြည်မသို့ လိုက်မသွားရန် မဟန်တား ကြချေ။ သူတို့လေးတွေ၏ အခက်ခဲတွေကို အသနားခံနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆလိင်းရီထန်းသည် ခပ်ဝေးဝေးက တောင်တန်းတွေကို မျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် ချလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ အထွန်းနှင့် နွယ်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ထွေးဖက်လိုက်သည်။ သူ့နောက်ကွယ်က ကွန်ခိုရာမဲ့လေးတွေကို သူဘယ်လို ခွန်အားတွေနှင့် ဥပေက္ခာပြုရမလဲ။

“ပါပါးဟာ. . သားနဲ့သမီးကို လာနှုတ်ဆက်တာပါ။ ပါပါးပြည်မ မလိုက်နိုင်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ ပါပါးလေ. . သမီးရဲ့ နှုန်းခေါင်းချခဲ့တဲ့ ဟောဒီတောင်တန်းပြာကို ခွဲခွာပြီး ဘယ်မှ မသွားနိုင်ဘူး။ တကယ်တော့ ချင်းတောင်နှင့် ပြည်မဆိုတာ တစ်မြေတည်းပါကွယ်။ ဒါကြောင့် သားနဲ့သမီးပဲ ပါပါးကို သတိရရင် ချင်းတောင်ကို လာလည်ကြပေါ့ ဟုတ်လား။ သားနဲ့သမီးကို ဒီတောင်တန်းပြာပေါ်ကနေ ထာဝရ ကြိုဆိုနေမယ်နော်. . ”

ပါပါး၏ ချွေးသိမ့်စကားကြောင့် နွယ်ရင်ထဲမှာ မချိပါ။ နွယ်ဆန္ဒတွေသည် ပါပါးပြောမထွက်သော ကန့်လန့်ကာတစ်ခုကို မတွန်းလှန်နိုင်မှန်းတော့ နွယ် သိပါသည်။ သည်တော့ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးရုံတပါး နွယ် ဘာမျှ မတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။

“သမီး. . ပါပါးကို နားလည်ပါပြီ။ သမီးသွားတော့မယ်နော်။ ပါပါးတို့ ချိုချင်းဘာသာစကားနဲ့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ပါပါး နမာန်းရဲ့လဲလော (ဖေဖေ သာယာသော အိပ်မက်ဖြစ်ပါစေ)”

နွယ်သည် မျက်ရည်တွေကြားကပင် ကြိုးစားပြုံးလိုက်ရင်း ချိုးချင်းဘာသာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ပါပါး ဆလိင်းရီထန်းက သမီးလေးနွယ် နဖူးကို မွှေးမွှေးပေး၍ ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သမီးလေးက သာယာသောအိပ်မက်ဖြစ်စေလို့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပေမယ့် ပါပါးဘဝဟာ ဘယ်သောအခါမျှ မသာယာနိုင်တော့တဲ့ အိပ်မက်တွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီသမီးရယ်”

ရင်ထဲမှာတင်ပြောနေသော ပါပါးဆလိင်းရီထန်းစကားကို တော့ သမီးလေးမေသက်နွယ်တစ်ယောက် မည်သည့်အခါမျှ ကြားခွင့်ရနိုင်မည် မဟုတ်တော့ချေ။ ။

ကေ(တောင်တန်းပြာ)

၂၀၁၀ ခုနှစ် စာပေဗိမာန်စာမူဆု ဝတ္ထုရှည် ဒုတိယဆုရ

နမာန်းရဲ့လ်လော

၆၆၆ | စောင်စာနုံးဖြူ

အဖ ဦးထန်မု၊ အမိ ဒေါ်ဟန်းမံတို့မှ ၁၉၆၀ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ချင်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း မင်းတပ်မြို့နယ် ၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ အခြေခံပညာ နဝမတန်းအထိ ပညာ သင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် တပ်မတော်သို့ ဝင်ရောက်စစ်မှုထမ်းပြီး ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် တပ်မတော်မှ လုပ်သက်ပင်စင်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

၂၀၀၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် ဂန္ထဝင်မဂ္ဂဇင်းပါ “သွေးချင်းတို့ မွေးဌာနေ” ကဗျာဖြင့် စာပေနယ်သို့ စတင် ရောက်ရှိသည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်အတွက် စာပေဗိမာန်စာမူဆု ဖြိုင်ပွဲတွင် “သောင်ရင်းမြစ်ကို သက်သေတည်၍” စာမူဖြင့် ဝတ္ထုရှည် တတိယဆု ရရှိခဲ့သည်။

ယခုအခါ တောင်သူလုပ်ရင်း ဝါသနာအရ မဂ္ဂဇင်းအချို့ တွင် ကဗျာနှင့် ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားလျက်ရှိသည်။

အမည်ရင်း ဦးထန်ကောကော ဖြစ်သည်။

နေရပ်လိပ်စာ -အေးမြကြည်လင်ရပ်ကွက်။

ကျောက်ဆည်မြို့၊ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး။

